

Onsdag den 28. november 2012 (D)

1

27. møde

Onsdag den 28. november 2012 kl. 13.00

Dagsorden

1) Spørgsmål til ministrene til umiddelbar besvarelse (spørgetime).

2) Besvarelse af oversendte spørgsmål til ministrene (spørgetid). (Se nedenfor).

3) 1. behandling af lovforslag nr. L 84:

Forslag til lov om ændring af lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag og lov om en børne- og ungeydelse. (Særligt børnetilskud til selvvalgte eneforsørgere og tilpasning af optjeningsprincippet for ret til børne- og ungeydelse og børnetilskud). Af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup). (Fremsættelse 16.11.2012).

4) 1. behandling af lovforslag nr. L 85:

Forslag til lov om ændring af lov om aktiv socialpolitik. (Tilskud til tandpleje og hjælp til udsættelsestruede lejere). Af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup). (Fremsættelse 16.11.2012).

1) Til statsministeren af:

Søren Espersen (DF):

Vil statsministeren på baggrund af et forslag fra Grønlands selvstyreformand, hr. Kuupik Kleist, (dagbladet Politiken, den 20. november 2012) tage initiativ til, at Danmark i samarbejde med Grønlands Selvstyre nedsætter en hurtigtarbejdende fælles kommission, der i løbet af 2013 skal komme med forslag til, hvordan de to lande sammen skal udnytte den viden, der gennem mere end 130 år er oparbejdet om Grønlands undergrund? (Spm. nr. S 505).

2) Til statsministeren af:

Søren Espersen (DF):

Vil statsministeren tage initiativ til sammen med Grønland at arbejde for, at danske investeringsselskaber og andre erhvervsvirksomheder, gerne støttet af staten, engagerer viden og kapital til en fælles dansk-grønlandsk udvinding af råstofferne i den grønlandske undergrund, hvilket vil kunne give mange nye arbejdspladser til såvel dansk som grønlandsk arbejdskraft? (Spm. nr. S 506).

3) Til finansministeren af:

Peter Skaarup (DF):

Hvad er ministerens holdning til, at Danmark er et af de lande, der forholdsvis bidrager økonomisk mest til EU? (Spm. nr. S 525 (omtrykt)).

4) Til finansministeren af:

Peter Skaarup (DF):

Vil ministeren arbejde for, at Danmarks fremtidige bidrag til EU bliver et bidrag, der maksimalt svarer til det europæiske gennemsnit? (Spm. nr. S 526 (omtrykt)).

5) Til skatteministeren af:

Dennis Flydtkjær (DF):

Hvad er ministerens holdning til, at det ser ud til, at langt flere danskere kommer til at betale den nye smartphoneskat, end regeringen havde forudsat, og mener ministeren, at forholdene for danske virksomheder egentlig er blevet forbedret siden afskaffelsen af den fra alle sider udskældte multimedieskat? (Spm. nr. S 517, skr. begr.).

6) Til beskæftigelsesministeren af:

Joachim B. Olsen (LA):

Anerkender ministeren, at produktiviteten er øget, hvis en østarbejder producerer det samme som en dansk arbejder, men til to tredjedele af prisen? (Spm. nr. S 513).

Kl. 13:00

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Bertel Haarder):

Mødet er åbnet.

I dag er der følgende anmeldelser:

Justitsministeren (Morten Bødskov):

Lovforslag nr. L 88 (Forslag til lov om ændring af lov om kundgørelse af love, anordninger og bekendtgørelser på Færøerne. (Ændringer i forbindelse med overgang til elektronisk kundgørelse af retsfor skrifter på Færøerne)).

Beskæftigelsesministeren (Mette Frederiksen):

Lovforslag nr. L 89 (Forslag til lov om indretning m.v. af visse produkter).

Ministeren for forskning, innovation og videregående uddannelser (Morten Østergaard):

Lovforslag nr. L 90 (Forslag til lov om Ankenævnet for Statens Uddannelsesstøtteordninger) og

Lovforslag nr. L 91 (Forslag til lov om ændring af SU-loven og forskellige andre love. (Konsekvensændringer som følge af lov om Ankenævnet for Statens Uddannelsesstøtteordninger)).

Ministeren for sundhed og forebyggelse (Astrid Krag):

Lovforslag nr. L 92 (Forslag til lov om ændring af lov om medicinsk udstyr. (Styrkelse af markedsovervågningen m.v. af medicinsk udstyr)),

Lovforslag nr. L 93 (Forslag til lov om ændring af lov om markedsføring af sundhedsydelser. (Saglighedskrav, påbud om ophør m.v.)),

Lovforslag nr. L 94 (Forslag til lov om ændring af lov om autorisation af sundhedspersoner og om sundhedsfaglig virksomhed og sundhedsloven. (Midlertidig autorisationsfratagelse ved manglende medvirken ved tilsyn og mulighed for Sundhedsstyrelsen for at stille sundhedsmæssige krav til behandlingssteders virksomhed) og

Lovforslag nr. L 95 (Forslag til lov om ændring af lov om virksomhedsansvarlige læger. (Krav om udpegning af virksomhedsansvarlige tandlæger, afvisning af virksomhedsansvarlige læger eller tandlæger, fratagelse af retten til at virke som virksomhedsansvarlig læge eller tandlæge m.v.)).

Kim Christiansen (DF) m.fl.:

Beslutningsforslag nr. B 33 (Forslag til folketingsbeslutning om alkolås i nye biler).

Titlerne på de anmeldte sager vil i øvrigt fremgå af www.folketingstidende.dk (jf. ovenfor).

Det første punkt på dagsordenen er:

1) Spørgsmål til ministrene til umiddelbar besvarelse (spørgetime).

Kl. 13:01

Første næstformand (Bertel Haarder):

Til at besvare spørgsmål i spørgetimen i dag har statsministeren udpeget social- og integrationsministeren og klima-, energi- og bygningsministeren.

Til social- og integrationsministeren er anmeldt følgende spørgsmål:

Hans Andersen (V)

Karin Nødgaard (DF)

Louise Schack Elholm (V)

Martin Henriksen (DF)

Jane Heitmann (V)

Liselott Blixt (DF)

Mette Hjermind Dencker (DF)

Til klima-, energi- og bygningsministeren er anmeldt:

Mikkel Dencker (DF)

Villum Christensen (LA)

Der bliver derfor lidt mere end ½ time til første.

Er der flere, der ønsker at melde sig som spørger?

Det er ikke tilfældet.

I første runde har spørger og minister begge op til 2 minutters taletid. Herefter følger to runder, hvor både spørger og minister hver gang har 1 minuts taletid.

Jeg giver først ordet til hr. Hans Andersen, værsgo.

Kl. 13:02

Spm. nr. US 47

Hans Andersen (V):

Tak for det. I weekenden kunne man i Berlingske Tidende læse en artikel om, at Danmark får for få mennesker med handicap i arbejde. Den bygger på et studium, der viser, at beskæftigelsesprocenten for mennesker med handicap er 26 i Danmark. Hvis man kigger til Sverige, kan man se, at den der er 50.

Formanden for Det Centrale Handicapråd, Tue Byskov, siger i artiklen:

»Vi har tilsyneladende et system i dag, der mangler klart fokus, klart overblik og en klar prioritering. Jeg mener bestemt, der er plads til forbedringer.«

Social- og integrationsministeren har jo ansvaret for at udarbejde en koordineret og helhedsorienteret handlingsplan på handicapområdet. Der vil jeg bare spørge, om der er brug for at speede lidt op i processen. Det her er jo nogle ret markante tal. Så jeg vil spørge ministeren: Hvornår kan vi forvente, at en sådan handlingsplan ligger klar? Tak.

Kl. 13:03

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ministeren.

Kl. 13:03

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Det kan vi meget snart. Vi er godt i gang med det. Sidste år startede vi processen med, at jeg åbnede en camp, hvor vi havde inviteret en masse mennesker til at komme og sætte ting på dagsordenen. Vi startede sådan en tendensanalyse, som Bindslev stod for, og det arbejde har løbet lige siden. Derfor er vi også ved at være klar til meget snart at kunne præsentere arbejdet, og det glæder jeg mig naturligvis til, for det er enormt vigtigt, at vi får lavet en ny plan for handicapområdet.

Det er, så vidt jeg husker, over 10 år siden, at den sidste kom, så derfor er det jo et område, der har trængt til at blive gjort noget ved i rigtig lang tid, og derfor har vi også arbejdet rigtig, rigtig grundigt med det. Det er vigtigt, at vi sender det signal, at vi integrerer det alle steder, og gør det rigtig, rigtig tydeligt, at selv om man er udfordret, at selv om man er et menneske, som har handicap, så er man selvfølgelig et menneske med lige værd, som vi som samfund skal gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe.

Kl. 13:04

Første næstformand (Bertel Haarder):

Spørgeren.

Kl. 13:04

Hans Andersen (V):

Tak for det. Nu nævnte ministeren ordene meget snart om, hvornår den her handlingsplan kommer. Er det så i 2012, eller er det i første kvartal af 2013? Er det de forventninger, vi kan have til lanceringen af handlingsplanen? Vil man i den her handlingsplan adressere lige præcis det her problem med beskæftigelsesprocenten? for det synes jeg er vigtigt. Det er vigtigt at få adresseret det og få iværksat nogle tiltag vedrørende det. Så hvornår kan vi forvente den her handlingsplan?

Kl. 13:05

Så er det fru Karin Nødgaard.

Kl. 13:08

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 13:05

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Det kan vi her i 2012, og der er jo ikke lang tid tilbage af året, så derfor er der jo ikke lang tid tilbage at vente.

Jeg er for øjeblikket på rundtur hos de handicappolitiske foreninger. Det har været en stor oplevelse for mig at få lov til at komme ud at holde møder og komme hjem at besøge foreningerne alle mulige forskellige steder og høre, hvad det er for nogle ting, de tumler med, og også at drøfte hele den handicappolitiske dagsorden med dem.

Der vil meget snart være en stor åbning af et nyt handicappolitisk hus. Det sker den 12./12. kl. 12, og i den forbindelse tror jeg man skal glæde sig til, at der kommer til at ske en hel masse.

Kl. 13:06

Første næstformand (Bertel Haarder):
Spørgeren.

Kl. 13:06

Hans Andersen (V):

Det glæder jeg mig til. Vi har brug for en handlingsplan, vi har brug for fokus på de næsten 700.000 borgere i det her land, der har et handicap og har brug for tiltag, der gør, at mange af dem kommer langt, langt tættere på arbejdsmarkedet.

I går lancerede ministeren så på integrationsområdet et – hvad skal man sige? – barometer for, hvordan det går med integrationen. Kunne ministeren overveje, om vi ikke på lignende måde skulle bruge et barometer for, hvordan det går med handicapindsatsen? Det er jo et nærliggende spørgsmål at stille i forbindelse med ministerens tiltag i går.

Kl. 13:06

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 13:06

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg synes, at det er en rigtig dagsorden at sætte, nemlig at sige, ligesom vi har gjort i regeringen med integrationsbarometeret, at vi skal måle på, hvordan det går med udviklingen, for når vi måler på det, kan vi også se, hvem der præsterer rigtig godt, og hvem vi skal hjælpe lidt mere på vej, for at det bliver helt godt. Så det med at turde se tingene i øjnene og måle på de ting, man gør, og også sætte sig mål for, hvor langt man kan komme, synes jeg er en dagsorden, som vi skal udbrede endnu mere. Jeg vil også rigtig gerne tage en drøftelse af, hvordan vi kan få den dagsorden til også at omfatte handicapområdet.

Vi har arbejdet med at skulle præsentere det, der skal komme med den politiske handlingsplan for handicapområdet. Inden der kommer en endelig plan, vil vi jo først præsentere de temaer, som man skal arbejde videre med. Så det vil sige, at hvis jeg i mit tidligere svar fik sagt, at det hele bliver præsenteret, så har jeg sagt mere, end jeg kan holde. Vi præsenterer temaerne, og så kommer vi til at tage et stort og grundigt dialogarbejde, hvor de politiske partier og handicaporganisationerne stadig væk kan være med til at indstille, hvad der skal ligge i det, for når handlingsplanen på et eller andet tidspunkt skal komme, skal den jo gerne være rigtig, rigtig omfattende.

Kl. 13:07

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak for forbilledlig overholdelse af taletiderne.

Spm. nr. US 48

Karin Nødgaard (DF):

Tak. Jeg vil gerne lidt ind på adoptionssagen, som kører i medierne for tiden. Det undrer jo nok ikke ministeren, at det skal vendes i dag, og at det også skal ske fra denne taburet, kan man sige.

Der er ingen tvivl om, at det er en uheldig sag for rigtig mange mennesker. Det er uheldigt for de biologiske forældre, det er uheldigt for adoptivforældrene, det er uheldigt for det lille barn, som har vokset sig stort, og selvfølgelig er det også uheldigt for samfundet, fordi der er noget, der er gået ravsuskende galt.

Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi får klarlagt, hvilke forhold der egentlig gør sig gældende, både med hensyn til hvad der skal ske fremadrettet med det enkelte barn, og egentlig også med hensyn til hvordan man ser på hele området generelt. Der tænker jeg på statens rolle, og jeg tænker også på kommunernes rolle.

Det er jo sådan, at vi i den konkrete sag har hørt, at man måske ikke synes, at der har været den fornødne opbakning fra det kommunale system i forhold til at få et adoptivbarn. Der kunne jeg egentlig godt tænke mig at høre ministeren kommentere det og sige, om det lovgivningsmæssigt er sådan, at man, så snart et barn kommer til landet som adoptivbarn, sørger for, at der er den fornødne hjælp, støtte og vejledning både til forældrene og barnet, og om der er forskel på, om man modtager et barn, der måske er 1 år, hvilket man jo hyppigst gjorde før i tiden, og til det, vi ser i dag, nemlig at børnene faktisk bliver ældre og ældre, når de kommer til Danmark. Der er jo stor forskel på, hvordan man skal agere, alt efter barnets alder. Det er i hvert fald mit indledende spørgsmål vedrørende adoptionssagen.

Kl. 13:09

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 13:09

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Tak. Alle taler om Masho og den situation, som hun er blevet bragt i. Det kan jeg godt forstå, for den dokumentar, som jeg tror de fleste efterhånden har set, viser noget ganske frygteligt. Det er en dokumentar, der lader seeren tilbage med den følelse, at man her har gjort et barn fortræd.

Det, jeg synes er rigtig vigtigt i kølvandet på hele denne debat om, hvordan vi modtager adoptivbørn i Danmark, og hvordan vi kan hjælpe forældrene, er, at vi tager en drøftelse med hinanden om, hvad det egentlig er, vi gerne vil med det her område. Det er jo sådan, at vi med hensyn til de forældre, som bliver godkendt og som står på venteliste til at modtage et barn, skal være sikre på, at det er de rigtige, der står der, og at de har de kvalifikationer, som man skal have som forældre, og at de ved, hvordan man skal gå til sådan en opgave. Det synes jeg er rigtig vigtigt at vi får drøftet.

Jeg synes også, det er rigtig vigtigt, at vi får drøftet, hvordan vi hjælper de her forældre bedst muligt til at tage sig af den opgave. Der er jeg jo glad for, at vi med satspuljeaftalen i år, hvor Dansk Folkeparti jo også er med, har sat penge af til PAS, som yder den hjælp, som adoptivforældre skal have, efter de har modtaget deres barn.

Men det er jo ikke nok at lave ekstra kurser. Vi bliver nødt til at se området efter, for når man ser filmen, kan man godt få det indtryk, at det, i hvert fald med hensyn til adoptioner fra Etiopien, er muligt at få børn hertil på baggrund af en forhandling, der alene har fundet sted mellem forældrene, et børnehjem og et adoptionsbureau, men det er ikke det, der er tilfældet. Reglerne er faktisk sådan, at der

i Etiopien også skal finde en myndighedsafgørelse sted, og at sagen skal for en dommer.

Men Ankestyrelsen er lige nu ved at kigge på hele den her konkrete sag, for Amnesty International har jo været ude med den meget skarpe melding, at de mener, at børnekonventionen er brudt. Det kan næsten ikke være mere rædselsfuldt, og derfor undersøger vi naturligvis det. Jeg har afbrudt samarbejdet med lige præcis det børnehjem, som Masho kom fra, og vi har ændret nogle regler, med hensyn til hvilke forhold vi har til Etiopien.

Der er mange flere ting, men dem må jeg komme tilbage til.

Kl. 13:12

Første næstformand (Bertel Haarder):
Spørgeren.

Kl. 13:12

Karin Nødgaard (DF):

Tak for det. Det er et udgangspunkt. Jeg har også lyttet til, hvad ministeren har sagt det seneste døgn om det her område. Men jeg synes egentlig, vi mangler at høre lidt mere om, hvad det er, der skal gøres, når man modtager et barn, og hvilket alderskriterium der skal være gældende. Vi mangler også at høre om, hvilke overvejelser man har om de lande, der sender et barn af sted. Jeg kan i princippet godt være betænkelig ved, om vi har mange Mashosager, fordi der måske ikke er blevet kigget på området gennem flere år.

Jeg anerkender fuldt ud, at vi har afsat midler i satspuljen til det her område, men det er måske ikke tilstrækkelige midler.

Men jeg vil da meget gerne have, at ministeren kommer lidt ind på, at flere af børnene fra de lande, vi traditionelt modtager en del børn fra, har levende forældre. Jeg har i hvert fald det seneste døgn tid erfaret, at det er blevet sagt, at der f.eks. er 75-77 børn, som er kommet til landet fra Etiopien, og som har levende forældre i Etiopien. Det er jo også dybt problematisk.

Men er de lokale afdelinger af bureauerne egentlig egnede til det arbejde, de udfører? Jeg synes, at det virker, som om der faktisk har været en form for afpresning og tilfælde af, at der er blevet givet urigtige oplysninger, hvad angår de her arme biologiske forældre.

Kl. 13:13

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 13:13

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Der var rigtig mange spørgsmål i det her. Der var også mange spørgsmål i det første spørgsmål, som jeg slet ikke har nået at besvare, fordi det er så stort og omfattende. Jeg har sendt en indbydelse til alle Folketingets partier om at komme over til mig på fredag kl.

9.00, hvor vi både skal gennemgå, hvad der er sket i den her konkrete sag, og hvad det er for undersøgelser, vi eksempelvis vil bede om bliver foretaget. Hvordan ser situationen ud? Jeg vil sørge for, at alle de folk, som kan svare på faglige spørgsmål, er til stede. Jeg er rigtig glad for, at der er kommet så mange tilbagemeldinger, og at Folketingets partier gerne vil deltage i den drøftelse.

Det her er jo et område, jeg har arbejdet med et stykke tid, og reglerne for Etiopien er jo også blevet ændret for et stykke tid siden. Når fru Karin Nødgaard siger, at hun frygter, at der kan være flere Mashosager derude, må jeg sige, at det er der. Det ved jeg at der er. Derfor synes jeg, det er rigtig, rigtig beklageligt, at det er kommet dertil.

Sagen er den, at adoptionsområdet har forandret sig. Det har ændret sig fra, at man typisk modtog spædbørn, til at man i dag får nogle større børn. Man får ofte nogle børn, som har nogle vanskeligheder. Det kræver selvfølgelig, at forældrene skal være klædt på til at håndtere, at der kommer et barn til landet, som er ældre, og som

kan huske, og som har et traume over det, som barnet har været igennem. Det traume skal bearbejdes. Det betyder jo, at når der kommer børn, som har særlige vilkår, skal både kommuner og forældre klædes bedre på. Derfor synes jeg, det er rigtig fornuftigt, at vi tager en drøftelse af, hvordan vi kan indrette det bedre. Det synes jeg børnene fortjener.

Kl. 13:15

Første næstformand (Bertel Haarder):
Spørgeren.

Kl. 13:15

Karin Nødgaard (DF):

Det er der ingen tvivl om. Dansk Folkeparti er også glad for, at ministeren tager initiativ til et sådant møde og møder gerne op for at drøfte hele området. Men det er jo dybt beklageligt, hvis ministeren allerede nu kan sige, at der er mange sådanne Mashosager. Det er beklageligt, at man faktisk kender til dem. Jeg håber så, at ministeren kun har kendt til dem det sidste døgn, for ellers skulle vi have haft handlet meget tidligere.

Men jeg vil egentlig også gerne høre, om ministeren har nogen fornemmelse af, hvor mange af de børn, der er kommet til Danmark som adoptivbørn, som faktisk i dag er endt på børnehjem. Det er dybt tragisk, hvis man tror, man gør noget godt. Der er sikkert masser af gode børnehjem – det er ikke det – men det er jo ikke hensigten, når et dansk forældrepar ønsker at få et adoptivbarn, at barnet skal ende på et dansk børnehjem. Er der nogen opgørelser over det for de seneste tre årtier eller sådan noget lignende? For vi ved, at adoption er noget, som mange har valgt som en måde at få et barn på, hvis man ikke selv har været i stand til at få det.

Kl. 13:16

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 13:16

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, at Masho i virkeligheden er en pige, som efterhånden trænger til fred. Vi skal selvfølgelig bruge den viden, vi har, om, hvad der er sket i hendes sag, til at komme videre, men jeg synes ikke, at vi som politikere skal sidde og sagsbehandle den konkrete sag, heller ikke ovre ved mit bord på fredag. Jeg synes, det er fint, vi får nogle oplysninger om, hvordan området er, hvilke problemer man er rendt ind i, men jeg har lagt mærke til, at der har været politikere fra forskellige partier, som har haft alle mulige holdninger til, hvad man skal gøre nu i lige præcis den her konkrete sag. Jeg vil gerne sige, at jeg synes, at man skal overlade det til dem, der kender pigen. Det er dem, der kan tage udgangspunkt i, hvad der er bedst for den her pige. Det er der ikke nogen af os, der kan.

Det, vi kan, og det, vi skal gøre, er at tage en drøftelse om, hvordan adoptionsområdet ser ud. Er der nogle ting, vi kan gøre anderledes? Bl.a. får vi flere børn hertil, som er ældre, og som også kan have særlige udfordringer. Det synes jeg er rigtig, rigtig fornuftigt at få vendt.

Jeg har ændret reglerne for Etiopien. Jeg har lukket for det børnehjem, som der har været rigtig, rigtig meget debat om, og jeg kigger hele området grundigt igennem. Jeg glæder mig naturligvis over, at Folketingets øvrige partier vil være med til at gøre det sammen med mig. Det synes jeg vi i fællesskab skal løfte. Men jeg synes også, vi i fællesskab skal blive enige om efterhånden at sige, at den her pige skal have lov at være i fred.

Kl. 13:17

Første næstformand (Bertel Haarder):
Næste spørger er fru Louise Schack Elholm.

Kl. 13:17

Kl. 13:20

Spm. nr. US 49**Louise Schack Elholm (V):**

Tak. Jeg har også set »Adoptionens pris«. Det er en meget sørgelig film, og jeg fik sådan set utrolig ondt af dem alle sammen, men selvfølgelig allermost af børnene, som jo ikke har været en aktiv del med hensyn til at tage valgene. Det er ikke dem, der har taget det valg at skulle bortadopteres til et andet land, eller at det ikke skulle kunne fungere. Så derfor har jeg mest ondt af børnene.

Jeg vil gerne prøve at gå konstruktivt til det her og se på, hvad vi så kan gøre for at sikre os mod sådan nogle situationer i fremtiden. Og noget af det, der bekymrer mig, er, at jeg ikke synes, at forældre fik den rette information. De fik ikke den rette rådgivning, og jeg ved jo, at vi har lavet PAS-rådgivning, Post Adoption Services, som skal give en rådgivning til forældrene, fordi vi ved, at adoptivbørn har nogle helt særlige symptomer, kommer ud for nogle helt særlige ting, kommer igennem nogle helt særlige ting, der gør, at man skal kende til, hvad det er for noget, adoptivbørn oplever. Derfor bekymrer det mig, hvis det er, at den PAS-rådgivning, som vi jo startede med i 2007, og som vi har videreført med den seneste satspulje, ikke virker, altså hvis den ikke kommer ud til folk.

Så derfor er mit spørgsmål lige her og nu: Er der en begrænsning på den her PAS-rådgivning? Altså, er det sådan, at den her familie f.eks. ikke har kunnet få adgang til den? Har de ikke søgt den? Har vi et problem med, at vi ikke kommer ud til alle adoptivforældre?

Kl. 13:18

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ministeren.

Kl. 13:18

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg vil ikke stå og svare i en konkret sag, men det, jeg kan sige, er, at vi har sørget for med satspuljeaftalen, som vi indgik i oktober måned, at sætte penge af, så alle kan få den her Post Adoption Services-rådgivning, som vi alle sammen er enige om at man har brug for som adoptivforældre, for det er en særlig situation, man står i.

Fru Karin Nødgaard spurgte også til noget, der mindede om det, og jeg nåede ikke at svare færdigt, men det ligger meget i forlængelse af det, fru Louise Schack Elholm også spørger om. Det er nemlig: Hvordan hjælper vi ude i kommunerne? Og det er jo faktisk sådan med servicelovens bestemmelser, at den egentlig ikke kigger på, hvilken baggrund barnet har. Den sætter nogle rammer for, at hvis barnet har et behov, skal barnet hjælpes. Derfor kan man sige, at det jo ligger i vores lovgivning, at man skal være klar til hjælpe et barn ud fra det behov, det har.

Jeg synes, det er rigtig fornuftigt, at vi får kigget på, hvordan man hjælper i kommunerne, når man står med en adoptionssag. Jeg synes også, det er rigtig fornuftigt, at vi kigger på, om vi på en eller anden måde kan styrke den faglighed, som VISO, vores nationale videncenter for specialrådgivning, har i adoptionssager. Jeg synes, det er rigtig fornuftigt, at vi kigger på, hvordan vi kan få skabt mere viden, og hvordan vi også kan sørge for, at den viden kommer ud både til forældre, til kommuner og til dem, som kunne have behov for den.

For der er ikke nogen tvivl om, at det er en stor ting at blive forældre, og at det er det også at blive adoptivforældre. Og det skal lykkes, for ellers er det de børn, man får hertil, der betaler prisen.

Kl. 13:20

Første næstformand (Bertel Haarder):

Spørgeren.

Louise Schack Elholm (V):

Jamen det er helt klart, at det er en stor pris for børnene at betale. De har jo ikke selv valgt deres skæbne, og de er fuldstændig i vores vold, så derfor skal vi sørge for at passe godt på dem.

Men jeg savner lidt mere information om, hvorvidt dem, der ønsker PAS-rådgivning, kan få PAS-rådgivning. For er der en begrænsning, sådan at vi er nødt til at sige nej til nogle, så har vi et problem med at nå ud til alle. Og har vi fået informeret adoptivforældre generelt godt nok om, hvad det er for en opgave, de står over for, fordi det jo meget ofte er svigtede børn, der bliver adopteret i Danmark, eller børn med handicap. Så har vi fået informeret forældrene godt nok? Og er der nogle, der får afslag på PAS-rådgivning?

Kl. 13:21

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ministeren.

Kl. 13:21

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg ved ikke, hvordan det har været, og hvordan det har været nogle år tilbage, men jeg synes, det er et relevant spørgsmål, og jeg synes også, det vil være helt fornuftigt, at vi beder om at få et skriftligt svar på det. For det er da naturligvis vigtigt at finde ud af, hvordan det har været før i tiden. Jeg er nu ikke sikker på andet, end at da man lavede PAS var det ikke meningen, at det skulle være noget, der var til alle. Jeg er ikke sikker på, at jeg husker rigtigt, men det var før min egen tid.

Det, vi i hvert fald har lavet nu, er, at vi har sørget for, at der er sat penge af, og det synes jeg er rigtig, rigtig godt.

Kl. 13:21

Første næstformand (Bertel Haarder):

Spørgeren.

Kl. 13:21

Louise Schack Elholm (V):

PAS var til dem, der havde behov for rådgivning, så der var en vurdering af, hvorvidt man havde behov for den eller ej. Men jeg mente bare, at f.eks. i det her tilfælde var der en familie, der havde brug for rådgivningen, og spørgsmålet var så, om vi havde kapaciteten til at løse det. Men jeg vil meget gerne have det som et skriftligt spørgsmål og et skriftligt svar.

Så er der et andet spørgsmål, der rejser sig. Når nu det er, at børnene bliver ældre og ældre, når de bliver adopteret til Danmark, så bliver det også sværere og sværere at få dem integreret i den familie, de kommer til, fordi de selvfølgelig har en hel identitet med sig. De har et helt liv bag sig allerede. Så rejser det nogle spørgsmål om, om der er en grænse for, hvor gamle børn skal være. Jeg tænker på, at vi fik en 7-årig Amy til Danmark, der også havde problemer med at falde til. Og det kan man jo godt forstå, for det er svært, når man kommer fra en familie og har en klar rolle. Så mener ministeren, at det her rejser et spørgsmål om, om vi skal have en aldersgrænse for, hvor gamle børnene egentlig skal være, og hvor den aldersgrænse så skulle være?

Kl. 13:22

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ministeren.

Kl. 13:22

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Det er de lande, der vælger at bortadoptere et barn til et andet land, der sådan set træffer afgørelsen om, om de synes, at barnet er egnet til at blive tilbudt en international adoption. Børnekonventionens

regler er altid sådan, at man skal undersøge, om barnet kan blive i sit eget land, for det er klart, at det naturligvis er det bedste udgangspunkt. Men der vil jo være nogle børn, hvor der ikke er noget netværk, og hvor der ikke er noget alternativ, men hvor det, de ellers kunne blive stillet i udsigt, måske var en institution – og måske også en institution, hvor den faglighed, vi er glade for at vi har herhjemme, ikke er til rådighed.

Derfor synes jeg, det er svært at gå ind og sige, om der er nogle børn, som man ikke vil tage, hvis der står nogle forældre i Danmark og gerne vil og man vurderer, at det match godt kan fungere med den rigtige støtte. Det synes jeg er en vanskelig sag, men der er jo ikke nogen tvivl om, at får man bragt et ældre barn i forslag, kræver det noget ekstra, og det gør det af alle parter. Lykkeligvis, vil jeg sige, ønsker de fleste jo at få et barn, der er lille, og det er også de fleste, der kommer hertil, som kommer hertil som små. Men vi har nogle, som kommer hertil, og som er lidt ældre, og det kræver en særlig indsats.

Kl. 13:23

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til både spørger og minister.

Så er det hr. Martin Henriksen.

Kl. 13:23

Spm. nr. US 50

Martin Henriksen (DF):

Tak for det. Det, som jeg gerne vil spørge ind til, er den famøse juletræssag fra Egedalsvænge i Kokkedal. Og jeg kan se, at også ministeren har været ude at kommentere sagen. Vi har også haft kulturminister Uffe Elbæk i samråd i dag, så man kan sige, at vi har haft lejlighed til at diskutere det i dag.

Men det, jeg godt kunne tænke mig at spørge ind til hos ministeren, er de sådan langsigtede konsekvenser. For det, vi ser her, er jo en konflikt mellem dansk kultur og så en gruppe med muslimsk kultur og baggrund, som af uransagelige årsager ikke ønsker at fejre julen, at markere julen som højtid i Danmark; i hvert fald ikke i deres boligområde.

Det er jo en konsekvens af tidligere tiders indvandring. Og der kunne jeg godt tænke mig at høre, om en sag som den her – der har jo også været lignende sager fremme før, og der vil formentligt desværre også komme lignende sager i fremtiden – giver grund til nogle overvejelser hos ministeren, hos regeringen, om den udlændingepolitik, som regeringen fører på nuværende tidspunkt.

Kl. 13:24

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ministeren.

Kl. 13:24

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, at sagen fra Egedalsvænge er rigtig ærgerlig. For der er ikke nogen tvivl om, at når der kommer sådan en debat, en konflikt, om, hvorvidt man skal have et juletræ eller ej, skader det integrationen. Og det går ud over en hel masse mennesker, hver gang denne type debat kommer. Så derfor er jeg rigtig ærgerlig over den. For det er skadeligt, at der skal være en debat om, hvorvidt det skyldes religion eller medlemsdemokrati, at man ikke kan have et juletræ.

Jeg tror, at de fleste af os synes, at det er dejligt at have juletræer, fordi vi elsker julen, det er en fest. Der er så mørkt i Danmark, og det er julen, vi holder os oppe ved. Vi holder os oppe ved julen og den søde juletid. Og selvfølgelig vil vi gerne have lov at have vores traditioner og nyde dem med andre.

Når der så kommer en debat om, hvorvidt der er nogle, der ikke synes, at det er i orden, puha, så skader det altså. Derfor er jeg også glad for, at man lokalt i Egedalsvænge er ved at sørge for, at man finder en løsning. Jeg ved, at man skal have et møde i aften, og det glæder jeg mig til bliver afholdt.

Jeg håber, at man lokalt og inden for lokaldemokratiets rammer får fundet en løsning. For der er ikke nogen tvivl om, at vi trænger til en løsning.

Kl. 13:26

Første næstformand (Bertel Haarder):

Spørgeren.

Kl. 13:26

Martin Henriksen (DF):

Jeg er altså lidt bekymret for det møde, som bliver holdt i aften. Jeg må ærligt indrømme, at jeg havde forventet, at man havde fundet en løsning på det her for lang tid siden, og at løsningen havde været, at man selvfølgelig bare afholdt det julearrangement, som man altid plejer at afholde – så vidt jeg husker, har man afholdt det i 40 år i Egedalsvænge.

Grunden til, at jeg er bekymret for, hvad der kommer ud af aftenens møde, er, at Boligforeningen 3B nu har været ude at opfordre til, at man ikke sætter et juletræ op, og at man ikke afholder et julearrangement, fordi man simpelt hen er bekymret for, om der kommer ballade, hvis man gør det.

Beboerbestyrelsens formand siger nu, at hun bliver nødt til at flytte til et andet sted, fordi hun bliver udsat for hærværk og trusler; hun føler simpelt hen ubehag ved at være i det pågældende område. Det er jo virkelig bekymrende, og det tegner ikke godt for aftenens møde.

Men det, jeg egentlig spurgte ind til, var, om det her giver regeringen, ministeren, grund til at overveje den udlændingepolitik, som man fører på nuværende tidspunkt. For der kommer jo rigtig mange til Danmark via f.eks. asylsystemet. Og der er også noget, der tyder på, at lige om lidt vil vi se, at antallet, der får opholdstilladelse på familiesammenføringsområdet, også vil stige.

Det forholder sig nu engang sådan, at det er tidligere tiders indvandring, der gør, at der kommer de her konflikter forskellige steder i Danmark.

Når nu regeringen fører en politik, der betyder, at der kommer et stort antal til Danmark fra lande, om hvilke vi ved, at det giver integrationsproblemer fremadrettet, vil jeg bare høre, om sager som den her – og det er jo ikke kun et juletræ, det handler om, det handler om det, som juletræet er symbol på, det er princippet – giver anledning til, at regeringen gør sig nogle overvejelser om sin udlændingepolitik.

Kl. 13:27

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ministeren.

Kl. 13:27

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg vil sige, at det jo ikke er første gang, man ser, at der er en konflikt, der eskaleres i en beboerforening. Det tror jeg er sket rigtig mange steder, også uden at der har været så meget som en eneste muslim involveret i det. Jeg kender i hvert fald sager, hvor der er blevet gået til vaflerne, og hvor man i den grad har udnyttet alle de muligheder, der er, for at være aktiv i et lokaldemokrati.

Grunden til, at vi alle sammen får øje på den her sag, er jo, at vi ikke forstår, at man ikke kan tage hensyn. Det er, fordi vi ikke kan forstå, at man træffer de afgørelser, som man gør. Og selv om man har en demokratisk valgt bestyrelse, har vi svært ved at forstå, at den

ikke tager hensyn til, at vi er forskellige, og at vi skal være der alle sammen.

Kl. 13:30

Det synes jeg naturligvis er noget, som man skal løse i det lokale demokrati, man er i. Men jeg synes også, at det vigtigt at understrege, at skal man lykkes med at få integrationsproblemerne til at forsvinde, er det rigtig vigtigt, at vi tager hul på den del af integrationen, der handler om den mentale integration.

For at folk skal føle, at de hører til, for at folk skal føle, at de er en del af vores fællesskab, skal vi tage en langt bedre dialog med folk, når de kommer hertil, om, hvilke muligheder man har i Danmark, men også om, hvilke krav vi stiller til folk. Rettigheder og pligter følges ad. Det gør hensynet til hinanden også.

Der vil jeg gerne sige, at jeg tror, jeg er enig med spørgeren i, at man i alt for mange år ikke har turdet stille de krav til folk ud fra en bekymring om, hvorvidt det ville presse dem i en forkert retning, eller hvorvidt de var ofre eller kunne tåle det. Der tror jeg at vi skal blive tydeligere, for det er klart, at vi skal have skabt et samfund, hvor vi alle sammen kan være.

Kl. 13:29

Første næstformand (Bertel Haarder):
Spørgeren.

Kl. 13:29

Martin Henriksen (DF):

Nu kan vi gå ind i en længere diskussion om, om regeringen stiller relevante krav til de mennesker, der kommer udefra til Danmark. Det mener jeg ikke at regeringen gør, jeg mener, at regeringen stiller færre krav end dem, der var på bordet før Folketingsvalget. Men det er en anden diskussion.

Ministeren svarer sådan set ikke på det spørgsmål, som jeg stillede.

Det her er en dybt principiel sag, og det er jo ikke længere en diskussion om beboerdemokrati og lokaldemokrati. Det er det jo ikke længere en diskussion om. Altså, vi har jo set eksempler på, at presen er blevet chikaneret væk fra det pågældende område.

Nu kan vi se, at der i hvert fald er en beboerformand, som ikke føler sig velkommen i det område, hun har boet i i 29 år, så vidt jeg husker – det kan godt være, at jeg husker forkert. Boligselskabet 3B, der først var ude og opfordre til, at man skulle finde en løsning, der indebar, at man selvfølgelig afholdt det her julearrangement – op med det juletræ, naturligvis! – har nu lige pludselig skiftet holdning 180 grader og siger: I bør ikke afholde det julearrangement, I skal ikke sætte et juletræ op, for vi er simpelt hen bange for, at der kommer repressalier.

Jeg ved godt, at der er nogen, der vil skyde mig det i skoene, men jeg siger ikke, at det er alle med muslimsk baggrund, der bakker op om den beslutning, for det er det ikke, det er helt sikkert; dem, der sidder i den bestyrelse, har gjort mange med muslimsk baggrund i Danmark en bjørnetjeneste. Men ikke desto mindre er det, der sker, udtryk for en kulturkonflikt.

Der kommer nogle mennesker til landet, og der er kommet nogle mennesker til landet, som bare har en anden indgangsvinkel til, hvordan det her danske samfund skal hænge sammen, og hvilke værdier og hvilke traditioner det skal bygge på.

Det har noget at gøre med tidligere tiders indvandring. Giver det anledning til overvejelser om regeringens udlændingepolitik, når der kommer flere og flere, som uundgåeligt vil skabe større problemer fremadrettet?

Kl. 13:30

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg synes, at der bliver tegnet et noget forkert billede af den udlændingepolitik, som regeringen fører.

Vi fremlagde i går en stor integrationspakke, og ret flot, synes jeg egentlig, kommer vi nu med krav om, at man skal have et integrationsbarometer i alle landets kommuner. Vi skal også have et på nationalt plan, fordi vi gerne vil måles på, om det går fremad.

Det handler også om at få flere i arbejde og få flere til at gennemføre en uddannelse og få flere til at føle, at de hører til.

Den del med at føle, at man hører til, tror jeg egentlig er enormt vigtig for det fællesskab, som vores samfund er.

Jeg synes, at det er et misforstået hensyn, når man i Egedalsvænge nu har en drøftelse af, at det nemmeste er at droppe juletræet, fordi man er bekymret for, hvad der kan ske. Det synes jeg er at gøre integrationen en bjørnetjeneste.

Jeg tror, at man siger det af et godt hjerte. Man tænker: Det er det, der er det nemmeste, og vi skal ikke risikere, at der er noget, der springer i luften. Men konsekvensen af det er jo lige præcis, at folk sidder og spørger: Hvad er det nu for noget? Altså, man skal da ikke være bange for et grantræ, og alle skal da have lov at holde den jul, de gerne vil.

Jeg er ikke sikker på, at det her er startet som en kulturkonflikt. Jeg tror, at det er startet som en konflikt i et lokalt beboerdemokrati. Men jeg er enig i, at det har udviklet sig, og at det i dag er blevet symbolet på, at der er nogle grupper, som har utrolig svært ved at samarbejde, i det her lokale område.

Kl. 13:32

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til både spørger og minister.

Så går vi til et spørgsmål fra fru Jane Heitmann.

Kl. 13:32

Spm. nr. US 51

Jane Heitmann (V):

Regeringen har sammen med Venstre aftalt, at den kommende regulering af overførselsindkomsterne vil blive mindre end hidtil. Vil ministeren fortælle, hvilken effekt regeringen forventer at ændringen vil have på beskæftigelsen?

Kl. 13:32

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ministeren.

Kl. 13:32

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg skal lige spole spørgsmålet igennem inde i hovedet for at være sikker på, at jeg hørte rigtigt: Regeringen har aftalt, at der vil være en mindre regulering (*Jane Heitmann (V)*): af overførselsindkomsterne). Jeg tror, at det, vi har aftalt i forbindelse med skatteaftalen, er, at den stigning, der ville have været, bliver mindre. Det er jo en aftale, som vi har lavet i fællesskab, og den har vi bl.a. lavet, fordi det, vi gerne ville, var at give en håndsrækning til den enlige forsørger, der går på arbejde. Vi ville gerne give en håndsrækning til den person, for hvem det næsten ikke gør nogen forskel, om vedkommende er i arbejde eller på passiv forsørgelse. Derfor var det, vi gjorde, at finde penge, så det lige præcis ville kunne mærkes og betyde noget for ham eller hende, der var enlig, og som nærmest skulle have penge op af lommen, hvis han eller hun også skulle have til et buskort for at passe sit arbejde.

Jeg tror, at det er enormt vigtigt for vores børn i det danske samfund, at de, når de kigger på deres mor eller far, kigger på en, der er i

gang, en, der er aktiv, en, der bidrager til fællesskabet, en, der er ved at læse, eller en, der deltager på arbejdsmarkedet. Derfor er det også rigtig, rigtig vigtigt ikke kun for beskæftigelsen, men også for integrationen, at sørge for, at folk ikke er på passiv forsørgelse, men at de bliver skubbet i gang med at tage en uddannelse eller får en hjælpende hånd til at komme ud på arbejdsmarkedet. Der er altså mange, for hvem den motivation har kunnet ligge på et meget, meget lille sted, når forskellen mellem at være på passiv forsørgelse og være i arbejde har været lig nul, eller når det i værste fald har betydet en mindre indtægt, hvis man altså også har skullet betale nogle dyre transportudgifter. Så det, vi lavede, var at understøtte og hjælpe bl.a. de enlige forsørgere og dem med de små indtægter.

Kl. 13:34

Første næstformand (Bertel Haarder):
Spørgeren.

Kl. 13:34

Jane Heitmann (V):

Nu gik mit spørgsmål jo sådan set ikke på de enlige forsørgere. Mit spørgsmål gik i al sin enkelhed på, hvordan ministeren mener at aftalen vil påvirke beskæftigelsesmulighederne. Vil ministeren svare på det?

Kl. 13:34

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 13:34

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg tror da, at det påvirker beskæftigelsesmulighederne på den måde, at hvis folk kan se, at der økonomisk set er en langt større mulighed for at få noget ud af det, så vil de tænke, at det vil de virkelig gerne. Det er så bare ikke ensbetydende med, at det kan lade sig gøre, for vi står i en krisesituation, og vi står i en tid, hvor rigtig mange mennesker, som gerne vil have et arbejde, går slukøret hjem.

Vi har jo som regering sat en masse initiativer i gang for at hjælpe dem, som har svært ved at få enderne til at mødes, og som er bekymrede for, at de falder ud af den ene eller den anden eller den tredje ordning. For vi er i en krisetid, og i modsætning til, hvad den tidligere statsminister annoncerede for snart mange år siden, nemlig at regningen var betalt, så viste det sig jo, at det var den ikke. Der var en kæmperegning, og den er vi stadig væk i gang med at samle op. Vi bliver nødt til at erkende, at den arbejdsmarkedspolitiske situation, vi er i, altså gør, at det med at få et arbejde for nogle mennesker er noget, der er rigtig, rigtig svært, og derfor fører vi jo også en politik, hvormed vi gør alt, hvad vi kan, for at skabe arbejdspladser og skabe de incitament, der skal til, for at folk rent faktisk kommer dertil.

Kl. 13:35

Første næstformand (Bertel Haarder):
Spørgeren.

Kl. 13:35

Jane Heitmann (V):

Det er stadig væk en lille smule uklart for mig, hvad ministeren i virkeligheden mener i forhold til beskæftigelsen, så jeg vil bare tillade mig at spørge en gang til: Er ministeren enig i, at aftalen om den lave regulering af overførselsindkomsterne vil være medvirkende til, at flere kommer i beskæftigelse?

Kl. 13:36

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 13:36

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Der er ikke nogen tvivl om, at det, vi gjorde, var at sørge for, at man kunne få mere i pengepungen, hvis man var i arbejde. Men det betyder ikke nødvendigvis, at der er arbejde, og derfor er det jo ikke et spørgsmål, man kan svare klart på. Mit udgangspunkt er ikke, at folk er på passiv forsørgelse, fordi de er dovne. Det er det bestemt ikke. Der er rigtig mange, som er på passiv forsørgelse, og det er et sikkerhedsnet, vi har, og vi kan alle sammen få brug for det. Men det er da klart, at når man laver et system, hvor der for folk stort set ingen forskel er på, om de er i arbejde eller på passiv forsørgelse, så er der måske også nogle, der vil sige, at så er det ikke det, der er det vigtigste indhold i deres liv. Derfor synes jeg, at man skal sørge for naturligvis at give en fortjeneste og en belønning eksempelvis til dem, som har de små indtægter, eller dem, der er enlige.

Men det betyder bare ikke, at vi med den ene løsning har sørget for, at der er job til alle. Det er en indsats, som er langt bredere, og vi arbejder benhårdt i regeringen på at sørge for at skabe job. Vi har fjernet nogle af de, synes jeg, ærgerlige ting, som den tidligere regering lavede med bl.a. at lægge et loft over, hvor lang tid man måtte have lov at uddanne sig. Den tidligere regering vedtog at forkorte dagpengeperioden, men uden overhovedet at forholde sig til, hvordan man skulle hjælpe folk videre. Så vi har jo med den her dagsorden samlet en hel masse op, og jeg synes, at der blev efterladt mange ubetalte regninger. Det her er et område, der er rigtig, rigtig vigtigt.

Kl. 13:37

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak.

Den antageligt sidste spørger til socialministeren er fru Liselott Blixt.

Kl. 13:37

Spm. nr. US 52

Liselott Blixt (DF):

Den anden dag kunne vi i medierne se, hvordan visse kommuner presser unge kvinder til at få foretaget abort. Mener ministeren, at man på den her måde tager hensyn til de kvinder, som vitterlig ønsker et barn, og mener ministeren, at man tager hensyn til det enkelte menneskes rettigheder?

Jeg ved, at Socialdemokraterne ofte taler om, at den vigtigste rettighed, vi mennesker har, er at bestemme over egen krop. Lever man op til det i Danmark, hvis man presser kvinderne til det her? Er det den menneskeret, som man med det her giver kvinderne? Burde man ikke hjælpe disse kvinder til at varetage det vigtige hverv, det er, at være forælder i stedet for at udsætte dem for risikoen for at få livslang fysisk og psykisk skade til følge?

Kl. 13:38

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 13:38

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg tror, at det i den slags sager handler om i den grad at have fokus på balancen. Vi lavede med Barnets Reform nogle regler til brug for de ansatte i kommunen, der står for at skulle vejlede en meget, meget sårbar ung kvinde, som er i risiko for at få tvangsfjernet barnet, hvis graviditeten gennemføres. Det kan være, hun har en voldelig kæreste, det kan være hun har et stofmisbrug, det kan være, hun allerede har et eller flere børn, der er fjernet fra hjemmet, det kan være, hun har rusket dem, det kan være så mange ting. Derfor gjorde vi det, at vi med Barnets Reform sagde, at det er rimeligt nok, at man

som ansat i en kommune kan tage en vejledningssamtale med den unge kvinde, som det drejer sig om. Det er ikke, fordi kommunerne har fået mandat til at presse nogen til at få foretaget abort. Det er jeg enig med spørgeren i. Det er altid den enkeltes egen afgørelse.

Men jeg synes, det er rimeligt nok, at vi siger til kommunerne, at de skal vejlede og hjælpe. De skal ikke stikke folk blå i øjnene. Der kan komme en og spørge: Med den situation, jeg er i nu, hvad vil det så betyde? Og kommunen siger så: Du ved godt, at det går rigtig dårligt med det barn, du har i forvejen, og vi har jo allerede fjernet ham, tror du så, det er en god idé at få en til?

Jeg synes, at det er rigtigt, at man giver mulighed for den samtale, men jeg synes selvfølgelig som spørgeren, at den aldrig må få karakter af, at nogen bliver presset til noget. Men at man lægger kortene på bordet, synes jeg faktisk er fair nok både over for den unge kvinde, der er i situationen, og for medarbejderen.

Kl. 13:39

Første næstformand (Bertel Haarder):
Spørgeren.

Kl. 13:39

Liselott Blixt (DF):

Nu er det her jo et spørgsmål om værdier. Hvad er det for værdier, vi har i samfundet, hvis vi mener, at abort blot er noget, man får for sjovs skyld? Eller er det, fordi man mener, at det er det bedste for den enkelte?

Jeg mener, at vi har utrolig gode resultater, når vi tager hånd om nogle af de her kvinder og bryder den sociale arv. Jeg tror også, at ministeren kender Alexandrakollegiet, som vi har givet penge til via satspuljen, og hvor man netop tager hånd om pigerne, giver dem en mellemlang uddannelse, sikrer, at der er nogle til at vise dem, hvordan de skal tage sig af børnene, og på den måde bryder den sociale arv.

Vi er i dag i et samfund, hvor vi får færre og færre børn. Hvis det også betyder, at man ude i kommunerne ikke prøver at hjælpe unge kvinder i stedet for, har det jo en negativ indflydelse på, hvordan vi ser på det her spørgsmål. Hvad er det for værdier, der får os til at sige: Vi tager dit barn fra dig, fordi vi mener, at du ikke kan opfylde betingelserne? I stedet skulle vi sige: Vi giver dig et tilbud om hjælp.

Kl. 13:40

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 13:40

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Igen vil jeg sige, at jeg synes, det handler om balancen, for de her sager kan jo være utrolig forskellige. Det kan være en ung kvinde, som er prostitueret, og som er i et narkomiljø, eller det kan være en anden type ung kvinde, som i den grad selv slås med indre dæmoner, eller som bare absolut ingen forældreevne har.

Når en kvinde står i sådan en situation, synes jeg, det er rigtigt, at man har en samtale. Jeg synes dog også, det er rigtigt, og forhåbentlig er det også sådan, det sker, at den samtale finder sted, inden kvinden er blevet gravid. For det er rigtig godt, at man kan forebygge og snakke familieplanlægning, og at man kan snakke med nogle af de her unge, som måske har store, store problemer, og spørge: Er det det rigtige tidspunkt for dig? Tror du, det er rigtigt at få et barn, når nu ham, du er sammen med, er voldelig? Tror du måske ikke, du skulle vente med at få dit ønske om at få et barn opfyldt og vælge at blive gravid om 1 år eller 2 år, når du er kommet videre? Jeg synes, det er vigtigt, at man kan tage de her snakke, men man skal selvfølgelig aldrig presse.

Kl. 13:41

Første næstformand (Bertel Haarder):
Spørgeren.

Kl. 13:41

Liselott Blixt (DF):

Jamen det er jo korrekt, at man kan tale, men når der skal rådgives, er det ikke en sagsbehandler i en kommune, der skal gøre det. Så er det sundhedsmyndigheder, så er det læger, der skal rådgive. For der kan også rådgives om at gennemføre en graviditet, så man kan adoptere barnet væk. Det bør vi gøre meget mere ud af, for det barn, som man smider væk på den her måde, har jo også en ret, en ret til at leve. Der er jo mange forældre, som vi hører om i andre sager, der ikke kan få børn, og som vil være rigtig glade for at kunne tage sig af de her børn. Og de her mødre ville måske også få det bedre psykisk ved at vide, at deres børn er kommet til verden, og at de har fået en tilværelse, som passer bedre. Det her går jo mange imod, for en abort er ikke bare sådan lige noget, man får foretaget. For nogle drejer det sig om et foster, om et lille barn, som man på den her måde udrydder.

Kl. 13:42

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 13:42

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg kigger bestemte ikke på abort som noget, man bare sådan lige får foretaget. Jeg er personligt af den overbevisning, at har man som kvinde fået foretaget en abort, har man det med sig resten af tilværelsen. Jeg kan ikke forestille mig, at det kan være anderledes. Så til det med at kigge på, om man skal få en abort, vil jeg sige, at det ikke er noget, man skal gå let til, men man skal træffe den beslutning, der er rigtig for en selv, og det kan jo kun være den unge kvinde, der gør det. Det kan hverken være en sagsbehandler, en sundhedsperson eller nogen som helst andre. Det er den, der er gravid, der træffer den beslutning, og sådan skal det være.

Vi gør i Danmark utrolig meget for at hjælpe sårbare unge mødre, som får børn. Der er, som alle nok kender til, også en stigning i antallet af børn, der får børn. Og det er klart, at det kræver noget særligt, når man skal hjælpe kvinder, som ikke modenhedsmæssigt er der, hvor man kunne ønske sig at de var, når de starter deres tilværelse som mor. Men det gør vi jo, og det løfter vi alt, hvad vi overhovedet kan. Vi hjælper i de her situationer, og vi gør også, hvad vi kan, for at undgå, at barnet skal tvangs fjernes, og vi støtter op om den unge. Men jeg synes, at det er fair nok, at man også tager en drøftelse med en, som er i tvivl om, hvorvidt hun skal gennemføre en graviditet, om, hvorvidt det nu er en rigtig god idé at gøre det.

Kl. 13:43

Første næstformand (Bertel Haarder):
Tak.

Vi kan lige nå fru Mette Hjermand Dencker.

Kl. 13:44

Spm. nr. US 53

Mette Hjermand Dencker (DF):

Jeg vil gerne vende tilbage til den famøse Mashosag. I Dansk Folkeparti mener vi, at børn som udgangspunkt har det bedst hos mor og far, men så kan der jo være særlige forhold, der taler imod det. Derfor er vi også interesseret i, at den her ulykkelige sag forhåbentlig kan ende med, at Masho kan blive genforenet med sine forældre.

I den konkrete sag, hvor forældrene er blevet narret og misinformet og barnet har haft en forfærdelig sørgelig skæbne i Danmark,

er det jo utrolig vigtigt, at vi kan arbejde hen imod, at Masho kan få den ro, det er at komme tilbage til sine trygge vilkår, alternativt i hvert fald kan få oprettet den kontakt til forældrene, der kan give hende ro i sindet.

Jeg vil høre, hvad ministeren har planer om at gøre i den konkrete sag.

Kl. 13:45

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 13:45

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg vil sige, at jeg ikke håber, at Masho ser tv. Jeg håber heller ikke, at hun ser nyheder, og jeg håber heller ikke, at hun sidder og hører med nu, for jeg synes egentlig, det er ganske frygteligt, at alle taler om, hvor Masho skal være henne. Jeg tror, at det, Masho har brug for, er ro, at hun får lov til at være i fred, og at der er nogle mennesker, der holder af hende og holder om hende.

At forestille sig, at man bare kan sige, at det nok bliver godt, hvis vi sender et barn retur, som er kommet hertil fra en helt anden kultur, og som har været her i nogen tid, tror jeg er for letkøbt en løsning. Jeg tror, at vi i virkeligheden skal holde os for gode til at tage det udgangspunkt, at man bare kan sende et barn retur.

Der er jo ikke nogen af os, der ved, hvordan forholdene i Mashos biologiske familie i Etiopien er i dag – jeg gør i hvert fald ikke. Jeg har ingen viden om, hvordan den familie dernede har det, og jeg kunne ikke forestille mig noget mere frygteligt i hele verden, end at man skulle tage Masho fra det børnehjem, det sted, hvor hun er nu, og så sende hende af sted til en institution i Etiopien. Jeg ved ikke engang, om hun taler sproget mere. Jeg tror, vi skal holde op med at romantisere og tro, at man kan lade det her være ugjort. Der er tale om et barn, og vi kan ikke spole tiden tilbage. Vi skal hjælpe pigen ud fra det udgangspunkt, at hun er i den situation, hun er i i dag.

Kl. 13:46

Første næstformand (Bertel Haarder):
Spørgeren.

Kl. 13:46

Mette Hjermand Dencker (DF):

Ministeren og jeg er helt enige om, at vi politikere jo ikke kan kloge os på, hvad der er bedst for barnet i den konkrete sag. Der, hvor vi godt vil hen i Dansk Folkeparti, er at anerkende, at de forældre har fået frataget deres allerførste øje. De vidste ikke, at de var i gang med at bortadoptere deres barn – det var ikke det, de fik noget at vide om. Og tilmed har hun lidt en forfærdelig skæbne i Danmark.

Vi vil gerne sikre, at vi som danske myndigheder, der trods alt har haft ansvaret for, at det er gået så galt, som det er gået, også er i stand til at råde bod på vores fejltagelser og sige: Lad os holde mulighederne åbne; lad os se, om det her er en mulighed. Så kan det da godt være, at vi hen ad vejen kan komme frem til, at det er det ikke, fordi hun er for forankret her, eller fordi forholdene i Etiopien er for ringe til hende, men at vi i hvert fald anerkender, at den kontakt til forældrene bør genetableres. Er ministeren ikke enig i det?

Kl. 13:47

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 13:47

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg har set overskrifter, hvor både Venstre og Dansk Folkeparti er ude med meldinger om, at naturligvis skal den her pige tilbage til Etiopien. Jeg vil gerne sige, at nu er der altså tale om en dansk pige.

Hun er adopteret til Danmark. Hun er dansk statsborger. Hun har nogle udfordringer, vi skal hjælpe hende med, og så synes jeg, vi skal overlade det til fagpersonerne at finde ud af, hvordan vi bedst muligt hjælper hende videre herfra.

Det, jeg har gjort, er at bede VISO, som er vores bedste eksperter inden for rådgivning om særlig vanskelige tilfælde, om at tage kontakt til den kommune, pigen bor i, for der at afdække, hvad man kan gøre. Ankestyrelsen har lukket for adoption fra det børnehjem, hvor Masho kom fra. Ankestyrelsen er også ved at undersøge, hvorvidt børnekonventionen er brudt i den her konkrete sag, og det synes jeg er godt man gør, for det er frygteligt, hvis det er sket, og der er jo noget, der kunne tyde på, at det er det, der er sket.

Men det ændrer ikke ved, at vi skal passe på nu med ikke at lade os rive med. Nu handler det om et barn, som er svigtet, som man har gjort fortræd, og som vi skal finde løsninger for. Og det skal ikke være snuptagsløsninger, det skal være faglige vurderinger.

Kl. 13:48

Første næstformand (Bertel Haarder):

Spørgeren – hvis det er nødvendigt; vi er gået over tiden.

Kl. 13:48

Mette Hjermand Dencker (DF):

Nu siger ministeren, at pigen er adopteret, og at hun er dansk, men jeg mener ikke, at de juridiske forudsætninger for en adoption er til stede, når forældrene ikke bliver informeret om, at de er i gang med at bortadoptere et barn. Ud fra det, vi så i programmet, kan vi sætte spørgsmålstegn ved, om det her overhovedet kan kaldes en adoption.

Faktum er, at forældrene ikke vidste, at de bortadopterede børnene. Masho ender med ikke at kunne bo hos adoptivforældrene og er nu i en eller anden midlertidig tilstand i en institution. Mener ministeren ikke, at de biologiske forældre har noget som helst at skulle have sagt i den her sag?

Kl. 13:49

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ministeren.

Kl. 13:49

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg synes, vi skal passe på med at tro, at vi ved alting. Jeg ved i hvert fald ikke, hvordan forholdene for Mashos biologiske familie i Etiopien er. Jeg kender dem ikke. Jeg ved ikke, om de overhovedet ønsker at få adoptionen annulleret. Jeg ved ikke, om de overhovedet ville kunne tage vare på pigen. Jeg ved ingenting om det, og derfor siger jeg: Lad det nu være op til fagligheden. Vi kan ikke have en eller anden drøm om, at løsningen på den her meget tragiske historie bare er, at vi gør en uret god igen ved at sende pigen tilbage. Hun er i en situation nu, hvor det, at hun har haft et ophold i Danmark, og at hun er i Danmark, er en del af den bagage, hun har med, og vi skal ikke påføre pigen flere traumer.

Jeg synes, det er enormt vigtigt, at vi nu i fællesskab giver den her pige fred – det vil i hvert fald være min opfordring. Vi skal have fundet gode løsninger for hende, så hun kan få en ordentlig fremtid. Rent teknisk kan man godt ophæve en adoption, men jeg har ikke hørt tale om, at der er nogen, der ønsker det, heller ikke, at det skulle være et ønske fra pigens biologiske forældre.

Kl. 13:50

Første næstformand (Bertel Haarder):

Så går vi til hr. Mikkel Dencker, som har et spørgsmål til klima-, energi- og bygningsministeren.

Kl. 13:50

Spm. nr. US 54

Mikkel Dencker (DF):

Tak. Grunden til, at jeg har meldt mig som spørger til klima-, energi- og bygningsministeren, er, at der i den kommende uge – forhandlingerne er allerede i gang – skal foregå de her klimaforhandlinger, COP 18, i Doha i Qatar.

Jeg vil høre, hvordan ministeren vurderer mulighederne for, at man kunne få andre lande – og der tænker jeg primært på de store udviklingslande som Kina og Indien osv. – til at adoptere dansk klimapolitik og altså begynde at efterleve de samme klimamålsætninger, som vi har i Danmark. For vi kan godt være enige om, at hvis man vil nedbringe CO₂-udslippet, som jeg ved at det er regeringens politik at Danmark skal gøre, så skal de andre lande jo også være med, hvis det skal have nogen effekt på globalt plan, og så fylder det jo ikke ret meget, hvis Danmark går enegang.

Så mener ministeren, at det er realistisk at få de store udviklingslande, som jo i høj grad har baseret deres økonomiske udvikling på fossile brændsler, til at droppe den udvikling og indføre den samme klimapolitik, som den danske regering fører?

Kl. 13:51

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 13:51

Klima-, energi- og bygningsministeren (Martin Lidegaard):

Tak for det meget relevante spørgsmål. Isoleret set er det i forhold til de forhandlinger, der pågår i denne og næste uge, min vurdering, at man kan nære en vis optimisme med hensyn til den langsigtede aftale, der skal gælde efter 2020, og som jo både Kina, Indien og USA har indvilliget i også skal omfatte dem.

På den korte bane, frem mod 2020, er det sværere at nå det mål, som vi har sat, med de maks. 2 graders stigning, der skal til for at lukke det reduktionshul. Det bliver svært at nå på det her møde, men uden for de bonede gulve, om jeg så må sige, foregår der jo rigtig mange ting. Som det måske er spørgeren bekendt, har den danske regering nu indgået aftaler med både Kina, Vietnam og Sydafrika, og vi er på vej i Mexico, hvor vi går ind og prøver at overføre de danske erfaringer, som jo er, at det at blive mere effektiv i sit energiforbrug, at i højere grad satse på vedvarende energikilder, faktisk ikke giver højere energiregninger, men mere stabile energiregninger, og også betyder, at man kan forsikre sig mod kommende prisstigninger. Der har vi altså et virkelig opmuntrende bilateralt samarbejde med mange af de lande, som er meget ivrige efter at lære af Danmark, og det forventer jeg mig sådan set meget af i de kommende år.

Kl. 13:52

Første næstformand (Bertel Haarder):
Spørgeren.

Kl. 13:52

Mikkel Dencker (DF):

Jeg vil så også høre, om ikke ministeren er enig med mig i, at hvis vi nu forudsætter, at det i hvert fald varer nogle år, før man kan få de store udviklingslande til at ændre politik, så sætter Danmark sig jo, hvad angår den økonomiske konkurrenceevne, tilbage i forhold til andre lande. Når vi i Danmark åbenbart har valgt den strategi, at vi skal bruge mere og mere vedvarende energi, som jo alt andet lige er dyrere energi end f.eks. kul og også for tiden olie, altså når vi har valgt den strategi at bruge den form for energi, som er dyrere, sætter vi jo os selv tilbage i konkurrenceevnen i forhold til de her udviklingslande, som jo bruger fossile brændsler i meget, meget stort omfang.

Er ministeren ikke enig i, at vi sætter os selv tilbage i den konkurrence, at det er i mange år, vi kommer til at gøre det, og at det

kan have voldsomme konsekvenser for Danmarks konkurrenceevne, også på længere sigt?

Kl. 13:53

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 13:53

Klima-, energi- og bygningsministeren (Martin Lidegaard):

Det er korrekt, at Danmark er et af de lande, som går forrest i den grønne omstilling. Vi har en målsætning om at reducere vores CO₂-udledning med 40 pct. i 2020, og det er der ikke så mange lande der har. Til gengæld deler jeg absolut ikke hr. Mikkel Denckers opfattelse af, at det er noget, der skulle gå ud over dansk økonomi. Tværtimod er det min oplevelse, at hele den grønne omstilling, som vi har gang i i Danmark, er noget, der bliver lagt mærke til i den store verden. Det åbner eksportmarkeder for alle vores grønne produkter, og det er med til at markedsføre Danmark som en moderne grøn nation.

Lad mig nævne et eksempel. Hvad er elprisen i Danmark i forhold til andre europæiske lande, hvis vi tager afgifterne væk – alle lande har jo forskellige niveauer af afgifter – men stadig væk tæller de ekstra investeringer, som man umiddelbart betaler for sol og vind, med? Hvor ligger så det danske elpriseniveau? Ja, det ligger faktisk under gennemsnittet i EU. Og hvis vi kigger på vores virksomheder, ligger el til virksomheder på den femtelaveste plads i Europa, tror jeg det er. Det er simpelt hen, fordi at når først møllerne er bygget og der er gået 10 år, så producerer vi gratis strøm.

Kl. 13:55

Første næstformand (Bertel Haarder):
Spørgeren.

Kl. 13:55

Mikkel Dencker (DF):

Jeg vil så også høre ministeren om noget andet i forlængelse af det. Det er jo sådan, at Danmark kun udgør en lille del af verdens befolkning, det ved vi alle sammen godt, knap en promille af verdens befolkning. Så uanset hvor meget vi gør i Danmark, uanset om vi pisser os selv og lægger bånd på os selv i den her for nogle hellige bekæmpelse af CO₂-udslip, så rykker det jo ikke ret meget i globalt perspektiv. Hvis eksempelvis Kina og Indien ikke gør det samme, eller hvis USA for den sags skyld ikke gør det samme, så vil de nedbringelser af CO₂-udslip, som Danmark foretager, jo blive ædt op af de andre udviklingslande i løbet af dage.

Så det rykker jo ikke noget i forhold til klimapolitikken. Det må man jo tage med i sine overvejelser, når regeringen nu har valgt at antage, at de klimaforandringer, der konstateres, er nogle, der er menneskeskabte. Det er vi i Dansk Folkeparti ikke helt sikre på er tilfældet, men det må vi jo diskutere ud fra, når det nu er den antagelse, regeringen har gjort.

Kl. 13:56

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 13:56

Klima-, energi- og bygningsministeren (Martin Lidegaard):

Jeg vil sige, at når nu 99 ud af 100 videnskabsmænd er overbevist om, at det er en menneskeskabt global opvarmning, vi har med at gøre, så kunne det måske gøre endnu større indtryk, end at regeringen mener det.

Det er korrekt, at de danske udledninger af drivhusgasser kun udgør 0,2 pct. af verdens samlede udledninger af drivhusgasser. Og så kan man selvfølgelig spørge sig selv: Hvad nytter det, at Danmark gør det? Til det synes jeg der er to ting at svare. Den ene er, at selv-

følgelig skal vi tage vores del, ligesom alle andre lande skal tage deres del. Den anden er, at det lysende eksempel, Danmark er, bliver der faktisk lagt mærke til – ikke fordi det er nogen kunst sætte vindmøller op, ikke fordi det er nogen kunst at sætte solceller op eller i sig selv at spare på energien, men fordi vi er det land i verden, der har gjort det billigst og bedst. Det er omkostningsbevidst. Danskerne tjener penge på det her, og det er det, der bliver lagt mærke til.

Derfor synes jeg bestemt ikke, at vi pisker os selv. Der er jo en grund til, at Dansk Industri, Dansk Erhverv, Landbrug & Fødevarer og stort set hele det danske civilsamfund støtter aktivt op om det her, og at selv Dansk Folkeparti nu indgår i en energiaftale frem mod 2020, som er blandt de mest ambitiøse i verden. Det er jo, fordi det er sund fornuft, også økonomisk.

Kl. 13:57

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak.

Den sidste spørger er hr. Villum Christensen.

Kl. 13:57

Spm. nr. US 55

Villum Christensen (LA):

Tak for det. Vi skal i morgen førstebehandle et lovforslag, som kan sætte en stopper for den veritable solcellefest, som vi har oplevet her i 2012; musikken er gået hjem, og der er kun ølsjatterne tilbage. Nogen kan sikkert huske Kim Larsens sang »Masser af succes«, den kom jeg i hvert fald til at tænke på. Her tænker jeg så, at det må være brandærgeligt for en populær minister at skulle droppe en succes, som ovenikøbet flugter med de overordnede miljømålsætninger, som regeringen har, altså det med, at vi skal af med de fossile brændsler. Efter min opfattelse hænger succesens utvivlsomt sammen med, at modellen med, at måleren løber baglæns, er ufattelig nem at forstå; man kan med den her investering både være grøn, have det godt i maven og være sikker på, at omkostningerne ikke flyver deropad, når afgifterne – igen og igen – bliver lagt på.

Så var det, jeg tænkte, at i stedet for at blive uvenner med 50.000 eller 60.000 parcelhusejere, som elsker denne ordning – det har vi jo set – og som gør alt det, vi gerne vil have, hvorfor så ikke reducere den meget dyre vindudbygning, som nu skal være 50 pct., og sænke ambitionsniveauet en lille smule, måske til 45 pct. eller 40 pct., hvad ved jeg? Så ville vi langt hen ad vejen kunne nå de samme mål og utvivlsomt få nogle gladere borgere og nogle virksomheder, som ikke skulle ud at fyre 4.000-5000 medarbejdere. Den tanke kan jo ikke ligge ministeren så fjernt. For netop finansieringen af den her lidt reducerede solfest – det har jeg i hvert fald forstået – er jo klaret ved at rykke på investeringerne i vindenergi.

Så hvis vi dropper noget af den her meget dyre vind og lader solcellefesten køre videre, tror jeg faktisk ikke, at vi vil få de store demonstrationer på gaderne, og så vil vi måske også fortsat have en populær energiminister.

Kl. 13:59

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ministeren.

Kl. 13:59

Klima-, energi- og bygningsministeren (Martin Lidegaard):

Tak. Det glæder mig og varmer jo mit hjerte at opleve Liberal Alliance gå i brechen for vedvarende energi, da Liberal Alliance jo er de eneste, der ikke er med i vores energiforlig. Og jeg forstår godt tanken; man kan jo sige, at det et stykke af vejen er det, vi har gjort. Da vi stod den 1. januar i år og kiggede på solceller i fremtiden, var forventningen, at der i 2020 ville være installeret 6 MW, men forventningen er nu, at det vil være næsten 800 MW. Det har vi jo finansie-

ret ved netop at rykke lidt rundt på introduktionen af havvindmølleparker. Så der er faktisk taget et kæmpeskridt, for at vi kan få solenergi med. Så er det altså en myte, at det ikke længere kan betale sig at investere i solenergi.

Vi har jo i det her land altid gjort det, at vi har justeret støtten til vedvarende energi, når den vedvarende energi blev billigere; det har vi gjort med hensyn til vinden, det har vi gjort med hensyn til biogassen, og det gør vi med hensyn til solen. Der er prisen jo blevet halveret på 2 år – reduceret med 50 pct! Det skal selvfølgelig også give sig udslag i den støtte, man giver til folk. Det tror jeg da vil være god liberal politik. Så der er for parcelhusejerne en 10-årig tilbagebetalingstid.

Så har vi jo ovenikøbet gjort det – det kan man læse om i Berlingske i dag – at vi har givet alle de danskere, der bor i etageejendommene, lov til at være med i solfesten, og det gælder også erhvervslivet.

Så vi har faktisk gjort det, som hr. Villum Christensen efterspørger, og jeg er glad for, at jeg allerede nu her kan sige: Yes, det er jo lige præcis den idé, som vi har forfulgt. Det er ikke et enten-eller, men det er et både-og, og det her burde gøre, at alle danskere kan være med i solfesten.

Kl. 14:01

Første næstformand (Bertel Haarder):

Værsgo.

Kl. 14:01

Villum Christensen (LA):

Desværre tror jeg ikke, at det er et både-og, for solcellefesten er allerede stoppet. Så jeg spørger videre, for der er jo en grund til det her: Er ministeren ikke enig i, at når man skal forandre noget – og det er jo egentlig det, ministeren gerne vil, altså forandre folks adfærd, så vi går ad en mere grøn vej – er det vigtigt, at man ikke kun har top-down-processer, men også har bottom-up? At vedtage nogle store vindmølleparker ude i Vesterhavet må virkelig være top-down.

Er ministeren ikke enig i, at skal man forandre – nu er ministeren jo ikke leder af en virksomhed, men af et helt land på det her område, kan man sige, men det er jo de samme processer, der foregår – er det vigtigt, at vi bevarer den her involvering fra borgerne, som der jo er tale om, når 40.000-50.000 danskere har jublet over den her ordning ved at sætte solceller op? Så kan vi få forandringer. Er det ikke ærgerligt at skulle skru ned for det, der rigtig virker og så skulle tvinge noget andet igennem, sådan ud fra en almindelig ledelsesbetragtning?

Kl. 14:02

Første næstformand (Bertel Haarder):

Ministeren.

Kl. 14:02

Klima-, energi- og bygningsministeren (Martin Lidegaard):

Jeg tror, det er helt afgørende at få folkelig opbakning til den grønne omstilling og også give folk mulighed for at engagere sig direkte. Jeg tror, det er realistisk at sige, at der har været så voldsom fart på solcelleudbygningen til parcelhuse i de sidste måneder, så der nok vil komme en opbremsning i markedet i en periode. Sådan er det jo, når man sætter støtten ned.

Til gengæld er jeg faktisk overbevist om, at vi giver en mulighed til alle de danskere, der ikke bor i parcelhus, og som ikke har haft mulighed for at engagere sig i den grønne omstilling før, nemlig dem, der bor i boligforeninger, i ejerforeninger, i andelsforeninger. Der har vi jo mere end fordoblet støtten til deres anlæg. Nu får de mulighed for at være med. Så det er en anden glædelig nyhed, jeg kan give hr. Villum Christensen i dag. Det er jo præcis den tankegang, der slår igennem.

Det er i øvrigt den samme, der slår igennem i den pakke for kystnære vindmøller, vi sammen med alle de andre forligspartier har lagt på bordet i dag. Der gør vi det samme. Vi giver alle de borgere og virksomheder, der bor i de kommuner, hvorfra man kommer til at kunne se vindmøller langt ude på havet, mulighed for at købe andele og anparter i dem, så de kan være medejere. Og vi belønner oven i købet de operatører, som kan samle en masse borgere og virksomheder til at være med.

Så jeg er meget enig i det med den lokale forankring, altså at give borgerne mulighed for at være med. Jeg synes bare, at det skal være alle borgere, og jeg synes ikke, at det kun skal være i forhold til sol.

Kl. 14:03

Første næstformand (Bertel Haarder):
Spørgeren.

Villum Christensen (LA):

Det passer godt til mit sidste spørgsmål, for det vedrører netop boligforeningerne, som ministeren er inde på, når han siger, at nu tager vi alle med. Tror ministeren virkelig på, at det vil hjælpe noget for boligforeningerne i forhold til den grønne omstilling med de satser, der er lanceret her? Vi kan se, at boligforeningerne meget, meget klart i deres høringssvar siger: Det vil vi ikke røre med en ildtang. Det er simpelt hen ikke attraktivt nok, alene af den grund, at de fælles omkostninger, som er inddraget – det er vist noget med 10-15 pct., måske 20 pct. – jo kommer på tidspunkter, hvor man ikke kan modregne afgifterne. Så det bliver simpelt hen en meget, meget lang tilbagebetalingstid, som boligselskaberne får.

Bekymrer det ikke ministeren, at det her, som ligesom var hovedargumentet for at lave noget om, altså at vi skulle være med alle sammen, sådan har jeg forstået det, får boligselskabernes interesseorganisation til at sige, at det overhovedet ikke vil få nogen virkning?

Kl. 14:04

Første næstformand (Bertel Haarder):
Ministeren.

Kl. 14:04

Klima-, energi- og bygningsministeren (Martin Lidegaard):

Jeg har selvfølgelig læst de samme høringssvar som hr. Villum Christensen, og jeg kan også se, at der er blandede tilbagemeldinger. Men jeg kan altså også læse den modsatte historie i f.eks. Berlingske i dag. Der er også rigtig mange, der har tilkendegivet, at de gerne vil bygge på de her vilkår, både erhverv og foreninger. Men jeg vil da gerne give hr. Villum Christensen tilsagn om, at det selvfølgelig er noget, vi borer os ned i. Det er et område, hvor vi skal have en direkte dialog med både boligforeningerne og alle de andre aktører, for det har været hensigten fra forligskredsens side, at det her skulle være attraktivt. Og så kan man diskutere forudsætninger, og man kan diskutere, hvor dyrt det skal være.

Når vi ikke lukker helt op for alle sluser, skylder jeg måske også at sige, at det at installere 1 MW solceller koster fem gange så meget at støtte, trods alt, stadig væk, i forhold til at installere 1 MW vind. Derfor skal man jo gøre sig klart, at hvis man vælger at bruge en krone, vil man få fem gange mere vind for den samme krone i forhold til sol. Det er derfor, der skal være en balance i tingene. Men jeg er enig i, at solceller er blevet så billige, at de skal være med i vores fremtidige energiforsyning på signifikant vis, og jeg har et stort ønske om, at alle borgere i Danmark også får en mulighed for at være med.

Kl. 14:06

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak. Dermed slutter besvarelsen af spørgsmål, som ikke har været oversendt.

Nu går vi så fra spørgetimen til spørgetiden, og det drejer sig om besvarelse af spørgsmål, som har været oversendt.

Det næste punkt på dagsordenen er:

2) Besvarelse af oversendte spørgsmål til ministre (spørgetid).
Kl. 14:06

Første næstformand (Bertel Haarder):

Der er fem spørgsmål i spørgetiden i dag, idet spørgsmål nr. 6 er blevet trukket tilbage af hr. Joachim B. Olsen.

Det første spørgsmål er til statsministeren fra hr. Søren Espersen.
Kl. 14:06

Spm. nr. S 505

1) Til statsministeren af:

Søren Espersen (DF):

Vil statsministeren på baggrund af et forslag fra Grønlands selvstyreformand, hr. Kuupik Kleist, (dagbladet Politiken, den 20. november 2012) tage initiativ til, at Danmark i samarbejde med Grønlands Selvstyre nedsætter en hurtigtarbejdende fælles kommission, der i løbet af 2013 skal komme med forslag til, hvordan de to lande sammen skal udnytte den viden, der gennem mere end 130 år er oparbejdet om Grønlands undergrund?

Første næstformand (Bertel Haarder):

Hr. Søren Espersen.

Kl. 14:06

Søren Espersen (DF):

Tak. Spørgsmålet lyder:

Vil statsministeren på baggrund af et forslag fra Grønlands selvstyreformand, hr. Kuupik Kleist – ifølge dagbladet Politiken, den 20. november 2012 – tage initiativ til, at Danmark i samarbejde med Grønlands Selvstyre nedsætter en hurtigtarbejdende fælles kommission, der i løbet af 2013 skal komme med forslag til, hvordan de to lande sammen skal udnytte den viden, der gennem mere end 130 år er oparbejdet om Grønlands undergrund?

Kl. 14:07

Første næstformand (Bertel Haarder):

Statsministeren.

Kl. 14:07

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Der er ikke nogen tvivl om – som ordføreren påpeger – at der har været et historisk tæt og meget godt samarbejde mellem Danmark og Grønland på forskningsområdet, og det gælder også med hensyn til råstoffer. Vi har stadig et tæt samarbejde på råstofområdet inden for de rammer, som nu gælder i forhold til selvstyreloven, og der skal heller ikke være nogen tvivl om, at hvis landsstyret ønsker et styrket samarbejde mellem Danmark og Grønland på råstofområdet, er regeringen naturligvis meget åben for at drøfte det med grønlænderne.

Kl. 14:07

Første næstformand (Bertel Haarder):

Spørgeren.

Søren Espersen (DF):

Jeg havde egentlig en frygt for, at der ville blive svaret sådan: hvis Grønland ønsker. Det har vi jo set at Grønland ønsker. Kuupik Kleist har faktisk skrevet en hel kronik om det i Politiken den 20. november 2012, som jeg henviser til. Grønland *er* interesseret i at få nogle andre muligheder end dem, som ligger lige for nu, nemlig stort set en kinesisk intervention af Grønland arbejdsmæssigt, økonomisk og investeringsmæssigt. Jeg tror, at der i Grønland er mange kredse, der godt kunne tænke sig, at der også kom andre spillere på banen og specielt jo spillere, som man kender i forvejen. Danmark, men også de andre nordiske lande og det nordiske erhvervsliv ville kunne være interesseret i det.

Når jeg spørger statsministeren, er det på baggrund af det, som Kuupik Kleist nu har sagt. Den grønlandske landsstyreformand ønsker det her. Og så er det jo, som om bolden ligger hos statsministeren; den er så at sige blevet afleveret. Jeg ved godt, at det måske ikke er ad de normale diplomatiske kanaler, men at skrive en kronik i Politiken må også binde på en eller anden måde.

Jeg føler, at Danmark på en eller anden måde er ved at miste grebet om det, der sker. Rigsfællesskabet er ved at miste grebet om det, der er i gang i Grønland. Jeg har stor forståelse for de grønlandske ønsker om at tjene en masse penge, det synes jeg også er en rigtig god idé. Men jeg synes bare, at vi har nogle muligheder her, som ikke er blevet udnyttet, netop fordi statsministeren gør det, hun gør, nemlig at sige: Vi venter, lad grønlænderne komme med et eller andet, og så skal vi nok finde ud af noget. Det, jeg beder om, er, at statsministeren tager initiativ til, at det her samarbejde nu bliver lavet, at vi sætter noget i gang – og gerne i et hurtigt arbejde, det er nødvendigt – sådan at vi i løbet af foråret måske kan have nogle helt andre muligheder i forhold til Grønland.

Kl. 14:09

Første næstformand (Bertel Haarder):
Statsministeren.

Kl. 14:09

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Det, som jeg forstår landsstyreformanden har foreslået, er, at han tænker, at der kan nedsættes en arbejdsgruppe, som skal se på, hvordan Grønland og Danmark i fællesskab kan sikre en mere samfundsgavnlig udvinding af Grønlands naturressourcer. Jeg tror ikke, jeg kan sige det så meget klarere, end jeg har gjort, nemlig at jeg og regeringen synes, at det er en rigtig god idé, og at jeg selvfølgelig vil drøfte det med landsstyreformanden ved først mulige lejlighed.

Kl. 14:10

Første næstformand (Bertel Haarder):
Spørgeren.

Kl. 14:10

Søren Espersen (DF):

Så der er altså en mulighed for, at der vil blive sat noget i gang mellem Danmark og Grønland, men det, jeg egentlig spurgte om, var, om statsministeren vil tage initiativet til det.

Når jeg siger, at jeg føler, at Danmark er ved at miste grebet, at rigsfællesskabet er ved at miste grebet om det, der foregår i Grønland, er det jo, fordi der står nogle kæmpestore økonomiske interesser på spil, som kineserne jo i stor stil har vist sig villige til at tage del i. Det, som Kina har efterladt sig de steder, hvor det er forekommet, har ikke altid vist sig at være en særlig stor succes. Der har faktisk været mange eksempler på kinesiske investeringer i forskellige projekter i Afrika, som er endt med, at kineserne er de eneste, der har fået noget ud af dem, og at landene har siddet tilbage med for-

nemmelser: Hov, hvad var det lige for nogle penge, der gik vores næse forbi her?

Det, jeg spørger om, er, om statsministeren vil tage initiativet til, at det møde nu finder sted, så vi måske lige efter nytår kan få lavet en hurtigtarbejdende kommission.

Kl. 14:11

Første næstformand (Bertel Haarder):
Statsministeren.

Kl. 14:11

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jeg tror, at det er rigtig vigtigt, at vi inden for vores rigsfællesskab har respekt for hinanden og også har respekt for de beslutninger, som grønlænderne har truffet på f.eks. råstofområdet. Derfor synes jeg egentlig også, at vi skylder landsstyret, at de får mulighed for at tilkendegive deres ønsker og holdninger, inden vi fra dansk side buser ud og bare melder ud, hvordan tingene skal være. Her er vi meget på linje med landsstyreformandens udmeldinger om, og nu citerer jeg, at han ikke vil udelukke, at landsstyret tager initiativ til nærmere sonderinger og mulige initiativer på dette område. Citat slut.

Det er vi meget på linje med, og derfor vil jeg gerne endnu en gang understrege, at regeringen *er* positiv over for at drøfte de ønsker, som landsstyret måtte have, når det handler om et styrket samarbejde mellem Danmark og Grønland på råstofområdet. Jeg tror ikke, det kan siges meget klarere, og når jeg så oven i købet tilføjer, at vi selvfølgelig vil drøfte det med landsstyreformanden ved førstgivne lejlighed, synes jeg, at signalet fra den danske regering meget klart er, at vi sådan set står parat til at gå videre med dette område.

Kl. 14:12

Første næstformand (Bertel Haarder):
Spørgeren.

Kl. 14:12

Søren Espersen (DF):

Der bliver sagt noget om, at man skylder hinanden at have respekt for hinanden. Hvor lidt respekt ligger der i at indkalde til et møde? Det synes jeg altså ikke er særlig respektløst. Det har jeg da gjort i masser af tilfælde i mange sammenhænge, og det bliver ikke betragtet som særlig respektløst at indkalde til et møde. Folk kan jo bare blive væk. Jeg synes altså, at når det bliver sagt så klart, som hr. Kuupik Kleist siger det, er det værd at tage alvorligt.

Jeg synes ikke, at vi skal buse ud med noget. Jeg synes faktisk, at vi i vores baghoved skal have en fornemmelse af, at det her altså ikke er noget, vi nødvendigvis gør alene af generøsitet og interesse over for Grønland, men også, fordi det er i vores egen interesse. Vi har et udestående med Grønland i forhold til bloktilskud, hvor vi gerne ser, at det afvikles på et eller andet tidspunkt. Det gør det jo ved, at der kommer penge i kassen. Derudover kan det også være til fordel for danske erhvervsvirksomheder. Det synes jeg slet ikke statsministeren nævner, men det kommer vi i øvrigt ind på i det følgende spørgsmål.

Kl. 14:13

Første næstformand (Bertel Haarder):
Statsministeren.

Kl. 14:13

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Det er rigtigt, at vi kommer ind på det i det følgende spørgsmål, og det er jo også en del af den arktiske strategi. Men når det er sagt, tror jeg, det er rigtig vigtigt ikke at reducere vores forhold og rigsfællesskabet til et spørgsmål om bloktilskud. Det handler om langt mere. Det handler om et rigsfællesskab, det handler om traditioner, det

handler om kultur, det handler om venskaber, og det handler om familiemæssige bånd mellem Grønland og Danmark.

Derfor er signalet fra den danske regering selvfølgelig også, at vi meget gerne vil bistå grønlænderne i det her spørgsmål, og det har vi også signaleret helt tydeligt. Jeg tror ikke, at der er nogen i Grønland, der er i tvivl om, at vi lytter til landsstyreformandens udmeldinger, at vi er parate til et udvalgsarbejde, hvis der også skal være sonderinger på andre områder. Vi er fuldstændig parate til det, og det har vi også givet tydelig melding om i den danske debat, og jeg tror ikke, at der er nogen, der er i tvivl om det i Grønland.

Kl. 14:14

Første næstformand (Bertel Haarder):

Spørgsmålet er sluttet.

Det næste spørgsmål er ligeledes fra hr. Søren Espersen til statsministeren.

Kl. 14:14

Spm. nr. S 506

2) Til statsministeren af:

Søren Espersen (DF):

Vil statsministeren tage initiativ til sammen med Grønland at arbejde for, at danske investeringsselskaber og andre erhvervsvirksomheder, gerne støttet af staten, engagerer viden og kapital til en fælles dansk-grønlandsk udvinding af råstofferne i den grønlandske undergrund, hvilket vil kunne give mange nye arbejdspladser til såvel dansk som grønlandsk arbejdskraft?

Første næstformand (Bertel Haarder):

Værsgo.

Kl. 14:14

Søren Espersen (DF):

Tak. Mit næste spørgsmål lyder: Vil statsministeren tage initiativ til sammen med Grønland at arbejde for, at danske investeringsselskaber og andre erhvervsvirksomheder, gerne støttet af staten, engagerer viden og kapital til en fælles dansk-grønlandsk udvinding af råstofferne i den grønlandske undergrund, hvilket vil kunne give mange nye arbejdspladser til såvel dansk som grønlandsk arbejdskraft?

Kl. 14:15

Første næstformand (Bertel Haarder):

Statsministeren.

Kl. 14:15

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Vi er jo igen så at sige i samme boldgade, og derfor går svaret også på sin vis i samme retning, fordi det, jeg har redegjort for, jo er regeringens holdning til initiativer vedrørende råstofområdet.

Det er sådan set det samme, så jeg kan kun gentage, at hvis landsstyret ønsker et øget samarbejde mellem Danmark og Grønland på råstofområdet – et område, som grønlænderne i øvrigt har taget hjem – er regeringen selvfølgelig åben for at drøfte et sådant øget samarbejde.

Kl. 14:15

Første næstformand (Bertel Haarder):

Spørgeren.

Kl. 14:15

Søren Espersen (DF):

Jeg synes, at statsministeren kommer utrolig let om ved, at vi har nogle forpligtelser i Danmark, f.eks. i forhold til engagement af arbejdskraft i Grønland. Statsministeren ved jo udmærket godt, at det med hensyn til arbejds- og opholdstilladelse er noget, der skal be-

sluttes i Folketinget, hvis det er, at man f.eks. skal lukke op for store investeringer og store arbejdsstyrker fra Kina eller Sydkorea.

Derfor er vi allerede dybt involveret i det. Vi kan jo i værste fald risikere, at der kommer en eller anden ansøgning fra Grønlands Landsting om, at Folketinget skal sanktionere alle de her nye stor-skalaprojekter, og så står vi midt i det. Det kommer måske allerede inden jul, og det vil sige, at vi måske skal tage stilling til det allerede i januar måned. Der synes jeg godt, at man kan være på forkant. Fra Dansk Folkepartis side ønsker vi ikke en situation, hvor vi pludselig måske skal til at sige nej til noget, som er ordentligt og redeligt fra Grønlands side, men jeg ville hellere, at vi selv havde taget teten.

Vi ved, at der ligger problemer forude. Vi ved, at der bliver problemer med skatteunddragelse af mange af de der kinesiske investeringsselskaber. Der er dumping af lønninger, som vi ved vi skal forholde os til. Der er sikkerhedspolitikken med et pludseligt kinesisk engagement i Arktis. Så uanset hvad statsministeren siger, nemlig at vi er nødt til at vente, men at vi er parate og rede, hvis Grønland ønsker det, er vi dybt, dybt involverede i det allerede nu.

Det, jeg egentlig beder om, er rettidig omhu. Det er det, jeg synes at statsministeren og regeringen fuldstændig forsømmer i den her sag.

Kl. 14:17

Første næstformand (Bertel Haarder):

Statsministeren.

Kl. 14:17

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jeg har svært ved at se, at vi forsømmer at være omhyggelige og i rette tid. Det her er et område, som vi løbende drøfter med grønlænderne. Hver gang vi har lejlighed til at tale om de her ting, så taler vi naturligvis om de her ting. Det, der er det enkle budskab, er, at vi sådan set er parate til at bistå med det, grønlænderne beder os om i den her sammenhæng, men vi skal også have respekt for de beslutninger, der er truffet i Grønland, de beslutninger, der vedrører selvstyret. Derfor bliver vi nødt til at respektere, at initiativet til yderligere samarbejde ligger hos det grønlandske landsstyre.

Den respekt skal jo række til, når vi f.eks. snakker om råstofområdet, at selvstyret har kompetence på råstofområdet. Hvem er vi så, hvis vi skulle stå og sige, at så skal vi også lige gøre sådan og sådan? Der må vi have respekt for, at grønlænderne har påtaget sig kompetencen på det område. Derfor bliver vi nødt til at lade landsstyret formulere deres ønsker til et samarbejde med Danmark.

Derfor kan jeg kun gentage, at vi må have respekt for de beslutninger, der er truffet. Og budskabet er fuldstændig klart fra vores side, nemlig at vi synes, at det er en god idé med det udvalg, der er foreslået i den kronik, der også blev henvist til i det tidligere spørgsmål. Vi synes, det er en god idé, og vi vil meget gerne deltage.

Kl. 14:18

Første næstformand (Bertel Haarder):

Spørgeren.

Kl. 14:19

Søren Espersen (DF):

Men prøv lige at høre: Beslutningen er jo netop ikke truffet. Altså, statsministeren siger, at der er truffet nogle beslutninger. Nej. Grønlands landsstyre afventer at træffe nogle beslutninger i forhold til Kina, i forhold til de investeringer, som man fra kinesisk side er fuldstændig vild med at komme i gang med. Det kan jeg godt forstå, for der er sikkert rigtig mange milliarder i det.

Det, jeg egentlig beder om, er, om ikke Danmark/Norden kunne komme ind som en medspiller eller rettere modspiller til de kinesiske interesser. Man burde sige, at det altså også er i vores interesse, at nordisk ekspertise, nordisk arbejdskraft bliver brugt under ordne-

de forhold. Man kunne forestille sig en arbejdssituation med respekt imellem arbejdsmarkedets parter osv. En helt normal nordisk situation er det, jeg beder om vi skaber en mulighed for i stedet for bare på et eller andet tidspunkt i marts at vågne op en morgen og finde ud af, at nu har kineserne overtaget hele bulen.

Kl. 14:22

Første næstformand (Bertel Haarder):
Statsministeren.

Kl. 14:20

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Når jeg taler om de beslutninger, der er truffet, handler det jo om, at selvstyret har besluttet at trække kompetencen på råstofområdet hjem til Grønland. Det er den beslutning, der er truffet, og det må vi da have respekt for, så vi ikke sidder og lader som ingenting, altså som om den beslutning aldrig er truffet, så vi kan gøre, hvad vi vil i den sammenhæng. Vi er da nødt til at have respekt for de beslutninger, der er truffet af det grønlandske folk i den her sammenhæng. Jeg hæfter mig rent faktisk ved, hvad landsstyreformandens udmeldinger er. Nu citerer jeg igen – det er det samme citat, men det er, fordi det lidt er det samme spørgsmål. Han siger, at han ikke vil udelukke, at landsstyret tager initiativ til nærmere sonderinger om mulige initiativer på dette område.

Det siger landsstyreformanden meget tydeligt. Og så siger vi: Jamen det lytter vi meget til. Vi lægger os op ad den holdning. Det er grønlænderne, som har taget det her spørgsmål hjem. Vi står til rådighed. Vi vil gerne bidrage. Det er et område, vi taler med grønlænderne om løbende. De kender vores holdning. Vi vil gerne være med. Derfor meldte vi også meget hurtigt ud, da der var en kronik om, at man gerne ville have sådan et udvalg, der kunne se på netop de her spørgsmål. Da meldte vi hurtigt ud, at det var vi meget positive over for.

Kl. 14:20

Kl. 14:21

Første næstformand (Bertel Haarder):
Spørgeren.

Kl. 14:21

Søren Espersen (DF):

Vi vil gerne bidrage, bliver der sagt. Det er slet ikke det, jeg beder om. Jeg beder om, at statsministeren kan indse, at det her er en fordel for Danmark, for Norden, for danske erhvervsvirksomheder, for danske investeringsselskaber, så man kan se at komme i gang med de her tilbud og med de her muligheder i forhold til det, som Grønland allerede er blevet stillet i udsigt. Så kan det ikke nytte noget, at statsministeren bliver ved med at sige, at vi gerne vil bidrage.

Jeg spørger: Hvad kan vi gøre for vores egen skyld, for Nordens skyld, for rigsfællesskabets skyld? Kunne statsministeren eksempelvis indkalde erhvervsfolk og folk fra investeringsselskaber og spørge, om det ikke var en idé, at vi kommer i gang, inden det bliver for sent? Derfor forstår jeg ikke, at det bliver ved med bare at blive gentaget, at vi gerne vil bidrage, men at det er noget, grønlænderne selv bestemmer, for det er deres råstof. Jeg spørger: Hvad er i Danmarks interesse? Hvad er i rigsfællesskabets interesse? Er det ikke, vil jeg spørge statsministeren, at komme i gang med det her i stedet for bare at vente til den der grimme dag i marts?

Kl. 14:22

Første næstformand (Bertel Haarder):
Statsministeren.

Statsministeren (Helle Thorning-Schmidt):

Jamen jeg opfatter ikke, at vi venter. Jeg opfatter, at vi har respekt for den selvstyrelov, som vi alle sammen har været en del af. Dansk Folkeparti var ikke så begejstret for den i sin tid. Vi har respekt for de beslutninger, der er truffet. Vi har respekt for de beslutninger, man har truffet i Grønland, og vi er sådan set parate til at indgå i et udvalg, hvis der måtte ønskes et sådant udvalg. Men vi bliver nødt til at have respekt for, at initiativet naturligvis ligger i Grønland. Og jeg udelukker ingenting. Men min pointe er, at vi bliver nødt til at have respekt for de beslutninger, der er truffet, og derfor, som jeg også har sagt tidligere, vil vi selvfølgelig ved først givne lejlighed drøfte det her med landsstyreformanden, så det står helt klart, hvad de ønsker, og hvad det i givet fald er, vi kunne bistå med.

Kl. 14:23

Første næstformand (Bertel Haarder):

Tak til statsministeren.

Det næste spørgsmål er til finansministeren af hr. Peter Skaarup.

Kl. 14:23

Spm. nr. S 525

3) Til finansministeren af:

Peter Skaarup (DF):

Hvad er ministerens holdning til, at Danmark er et af de lande, der forholdsvis bidrager økonomisk mest til EU?

Første næstformand (Bertel Haarder):

Værsgo.

Kl. 14:23

Peter Skaarup (DF):

Tak for det. Jeg læser spørgsmålet op: Hvad er ministerens holdning til, at Danmark er et af de lande, der forholdsvis bidrager økonomisk mest til EU?

Kl. 14:23

Første næstformand (Bertel Haarder):

Finansministeren.

Kl. 14:23

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Mange tak. Ministerens holdning og hele regeringens holdning og i øvrigt også, tror jeg, et meget, meget bredt flertal i Folketingets holdning og et meget bredt flertal i befolkningens holdning til det spørgsmål er, at det er vi kritiske over for. Vi er kritiske over for, at det i dag er indrettet sådan, at vi betaler for andre velstående landes rabatter.

Det er sådan, at når man sammenligner vores bidrag med andre velstående landes bidrag, f.eks. Sveriges, så betaler vi mere, og det er ikke mindst, fordi vi betaler for de rabatter, andre lande får. Præcis på den baggrund har vi jo stillet et meget klart krav i forhandlingerne om de næste 7 års budget for EU, som handler om, at vi skal have en dansk rabat, et dansk nedslag eller en korrektion, som man kalder det med fagtermerne i Bruxelles, på 1 mia. kr.

Kl. 14:24

Første næstformand (Bertel Haarder):

Spørgeren.

Kl. 14:24

Peter Skaarup (DF):

Ja, og det kan vi jo kun hilse velkommen, nemlig at regeringen ligesom den tidligere regering arbejder på, at vi også i Danmark får en rabat, selv om man måske kan synes, det er lidt mærkeligt, at der

skal alle mulige rabatter hen over bordet. Men sådan er det nu engang: Fordi de andre lande får rabatter, skal vi også gerne have en rabat.

Jeg synes, det var meget glædeligt at se, at statsministeren prøve at kæmpe kampen i sidste uge. Jeg havde selvfølgelig meget gerne debatteret det med statsministeren, men jeg forstår, at det er finansministerens ressort her i dag, så det er finansministeren, der svarer på spørgsmålene.

Uanset hvad må det være en fælles interesse, at Danmark kæmper så hårdt, vi kan, for at opnå det, der ikke er for meget forlangt – hvad også finansministeren er inde på – nemlig at vi selvfølgelig også får en rabat. Ekstra Bladet har regnet lidt på, hvad det egentlig betyder for danskerne, at vi betaler forholdsvis meget. Betyder det faktisk, at vi er i front, når det gælder bidrag til EU pr. borger? Ifølge de tal viser det sig faktisk, at det er vi. Vi er det land, der bidrager aller mest i forhold til de andre lande, hvis man ser det i forhold til indbyggertallet.

Derfor vil jeg spørge finansministeren: Det er fint og godt, at man kæmper for at få 1 mia. kr. i rabat, men skulle vi ikke prøve at have endnu mere ambitiøse mål for, hvor lidt, kan man sige, danskerne skal betale? For et af argumenterne for dansk medlemskab af EF i sin tid var jo, at det ville være en overskudsforretning. Nu kan vi så se, at det faktisk er en underskudsforretning for danskerne at være medlem af EU. Giver det ikke anledning til nogle tanker hos regeringen med hensyn til at forsøge at få en større rabat og undgå regninger andre steder fra EU, hvad jo bl.a. landmændene kan blive udsat for her i den kommende tid?

Kl. 14:26

Første næstformand (Bertel Haarder):
Finansministeren.

Kl. 14:26

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Jo, men der er flere ting. Først vil jeg da sige tak for, at sådan en spørgetid som den her kan give anledning til, at vi når frem til en meget enig holdning til et spørgsmål som det her. Det er jeg glad for. Det er jo godt at have i ryggen, når man skal forsøge at varetage danske interesser i Bruxelles.

Det andet er, at man ikke behøver at basere sig på tal fra Ekstra Bladet i den her sammenhæng. Man kan bruge de tal, som vi fra Finansministeriet har fremsendt til Europaudvalget, hvor vi jo grundigt har gennemdrøftet sagen og fået mandat til, hvad det er, vi skal gå efter i forhandlingerne i Bruxelles, i overensstemmelse med et meget bredt flertal i Folketinget, så vidt jeg husker også Dansk Folkeparti. Det er jo glædeligt.

Til det sidste, om det er en overskuds- eller en underskudsforretning at være medlem af EU, vil jeg sige, at jeg fuldstændig vil afvise den betragtning, der bliver gjort gældende fra spørgeren her. Det er i massivt omfang en overskudsforretning for Danmark og for borgerne i Danmark at være med i EU. Altså, nu har jeg jo ikke tallene med her, fordi spørgsmålet gjaldt noget andet, men det florerer almindeligvis i debatten, at ca. 400.000 arbejdspladser i Danmark afhænger af vores mulighed for at sælge direkte til det indre marked, som jo hænger sammen med vores medlemskab af EU. Så jeg vil meget advare imod, at man flirter med tanken om at gøre op med det forhold.

Kl. 14:27

Første næstformand (Bertel Haarder):
Spørgeren.

Kl. 14:27

Peter Skaarup (DF):

Nu er det såmænd ikke, fordi jeg her i spørgsmålene er inde på, at Danmark skal melde sig ud af EU og melde sig ud af det indre marked. Jeg siger bare stilfærdigt, at der jo også er andre lande, der er tilknyttet det indre marked og har ret gode vilkår, når det gælder om at handle med EU-lande på den baggrund. Og det er jo en kendt sag, at man faktisk i England i øjeblikket har et udvalg til at sidde og kigge på, hvad der egentlig er fordele og ulemper ved den tilslutning, som England har til EU. De er jo ikke med i det hele, men de er med i meget af det, og det fører til meget debat i England, fordi England jo også har et bidrag at give, selv om det faktisk er sådan, at England ser ud til at være blandt de lande, der giver mindst til EU-samarbejdet.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge finansministeren, når det gælder en reduktion af landbrugsstøtten, som jo for nogles vedkommende – nemlig de danske landmænd – ser ud til at kunne ramme meget hårdt: Hvordan forudser regeringen det vil gå i forhold til budgettet, der snart skal behandles?

Kl. 14:29

Første næstformand (Bertel Haarder):
Finansministeren.

Kl. 14:29

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Altså, nu har jeg generelt svært ved at finde ud af, hvad Dansk Folkeparti overhovedet mener om vores tilknytning til EU. Det kan vi jo tage på et senere tidspunkt.

I det omfang man mener at vi bør følge i hælene på det, der foregår i det britiske konservative parti i øjeblikket, synes jeg, det er en robust debat, man skal tage med de partier i oppositionen, som Dansk Folkeparti gerne vil indgå i et samarbejde med, hvis regeringsansvaret skifter efter næste valg. Der tror jeg at der er basis for en lang, spændende og farverig debat, som jeg vil følge med stor interesse.

Når det gælder landbrugsstøtten, er det jo en del af regeringens holdning og en del af den forhandlingsposition, vi også har fået mandat til af Europaudvalget, at vi ikke alene, når vi drøfter nye budgetrammer for EU, ønsker en dansk rabat, vi ønsker også et relativt stramt budget, som er mere moderne end det, man har kendt hidtil. Det vil sige, at færre penge skal bruges på landbrugsstøtte og strukturstøtte, og at flere penge skal bruges på noget, der giver moderne arbejdspladser: forskning, energi, infrastruktur.

Min vurdering af, hvor langt vi kommer med det spørgsmål, er relativt nøgtern og realistisk: Det bliver svært, og det har jeg også drøftet i stor grundighed med Europaudvalget.

Kl. 14:30

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Peter Skaarup.

Kl. 14:30

Peter Skaarup (DF):

Jeg spørger jo, fordi det ville se fint og godt ud, hvis det var sådan, at Danmark kom igennem med en rabat på 1 mia. kr. – og jo gerne endnu mere, hvis det kan lade sig gøre. Men hvis vi så andre steder i systemet kommer til at betale meget mere eller rettere få meget mindre i tilskud, i forhold til hvad vi har fået hidtil, kan man sige, at det regnestykke, som Finansministeriet og Ekstra Bladet og andre gør op, jo så bare bliver forværret set fra dansk side. Og i det oplæg, der lå fra vores alle sammens EU-præsident, Van Rompuy, kan man jo se, at det kan gå hårdt ud over de danske landmænd og dermed også den betalingsbalance, man kan sige at vi har over for EU. Nogle ste-

der står det sådan, at vi vil miste 24 pct. af vores landbrugsstøtte, og mælkeproducenterne kan af forskellige grunde måske regne med, at det er halvdelen af den støtte, de får i dag, som de kommer til at miste.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge, om ikke finansministeren har nogen bekymringer ved den udvikling, selv om målet på lang sigt om at afskaffe landbrugsstøtten kan være fint nok.

Kl. 14:31

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Finansministeren.

Kl. 14:31

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Nu synes jeg, det bliver helt forrygende. Altså, nu har vi hørt et bud på, at vi muligvis skal melde os ud af EU, og at det nok skal gå. Vi har hørt et bud på, at vi skal sikre os en større rabat, end jeg kæmper for – som er realistisk. Vi har også hørt et bud på, at vi skal mindske EU's udgifter så meget som muligt. Og man slutter så med et bud på, at vi skal sørge for, at landbrugsstøtten bliver så høj som muligt. Det er da helt nye toner. Og jeg har ikke hørt Dansk Folkeparti skrive eller sige andetsteds, at man ønsker en større landbrugsstøtte fra EU eller bare at bevare den, man har. Det ville da være meget nyt.

Normalt har vi jo i Danmark en enighed om, at vi ikke synes, at landbrugsstøtten er indrettet særlig fornuftigt i EU. Og jeg tror, at hvis man spørger dansk landbrug, ser de såmænd gerne, at man sænker støtteniveauerne, bare det er ens for alle, sådan at konkurrencevilkårene er ens. Så jeg synes, man skal hjem og pudse på den holdning, altså at DF ønsker en højere eller uændret landbrugsstøtte fra EU, hvis det reelt er det, man mener. Det er i hvert fald ikke regeringens holdning. Desværre er der nok ikke store udsigter til, at regeringen kommer igennem med sin holdning.

Kl. 14:32

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Dermed sluttede spørgsmålet.

Vi går videre til næste spørgsmål.

Kl. 14:32

Spm. nr. S 526

4) Til finansministeren af:

Peter Skaarup (DF):

Vil ministeren arbejde for, at Danmarks fremtidige bidrag til EU bliver et bidrag, der maksimalt svarer til det europæiske gennemsnit?

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 14:32

Peter Skaarup (DF):

Tak for det. Spørgsmålet lyder sådan her: Vil ministeren arbejde for, at Danmarks fremtidige bidrag til EU bliver et bidrag, der maksimalt svarer til det europæiske gennemsnit?

Kl. 14:32

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Finansministeren.

Kl. 14:32

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Regeringens holdning er gjort meget klar, og den er, at vi ønsker en dansk rabat eller en korrektion på 1 mia. kr. Det har jeg også drøftet i detaljen med Dansk Folkepartis medlem af Europaudvalget. Det afgørende for den danske regering er ikke, hvilken form rabatten kommer i. Det afgørende er, at den kommer, så den har en effekt i kroner og øre. Det ønsker vi, fordi det, som det helt korrekt er redegjort for

af spørgeren med udgangspunkt i Ekstra Bladets beregninger i stedet for Finansministeriets, er sådan, at vi i øjeblikket betaler for andre landes rabatter. Sverige, vores naboland, der minder meget om os, får en rabat. Den betaler vi til. Det krav håber vi at komme igennem med.

Selv om vi kommer igennem med det, vil EU-budgettet være indrettet sådan, at man betaler i overensstemmelse med, hvor højt et BNI, bruttonationalindkomst, man har. Det betyder, at de mest velstillede lande betaler mest, og sådan vil det uændret være, også hvis vi lykkes med den forhandling, vi her har diskuteret.

Kl. 14:33

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 14:33

Peter Skaarup (DF):

Nu tror jeg, at meget af det, vi taler om her, også er et spørgsmål om, at vi kan få danskerne overbevist om, at vi rent faktisk gør, hvad vi kan, for at det ikke er Danmark, der betaler for andre landes manglende engagement i at få indtægter og udgifter til at stemme.

Når jeg i dag spørger om nogle ting, handler det ikke om, at jeg ønsker at debattere – det kan vi sådan set godt, men det er måske bedre at gøre det en anden gang – om Danmark skal være medlem af EU eller ej. Danmark er medlem af EU, og Dansk Folkeparti synes også, at det er fornuftigt, at vi, som det ser ud lige nu, er medlem. Men det betyder jo ikke, at man ikke kan diskutere ting og sager frem og tilbage om økonomien i det.

Når det handler om nogle af de andre ting, som finansministeren nævner, f.eks. landbrugsstøtten, er det også en kendt sag og et kendt dansk synspunkt, og det støtter Dansk Folkeparti også, at det på lang sigt jo er tåbeligt, at man ud fra en eller anden planøkonomisk forudsætning i sin tid har opbygget en kæmpemæssig landbrugsstøtte. Den skal vi da se at få afskaffet hurtigst muligt.

Men hvis vi skal forklare hr. og fru Danmark tingenes tilstand, er det jo ikke nok at sige, hvis vi kunne være så heldige at komme igennem med det, at nu har vi, jubi, fået en kæmpe rabat for vores EU-medlemskab på 1 mia. kr., hvis vi samtidig indirekte kommer til at påføre danskerne flere omkostninger, fordi vi får mindre og monumentalt meget mindre i støtte. Og i øjeblikket er det altså sådan, som vi også tidligere været inde på, at Danmark netto er den mest bidragydende. Vi betaler i øjeblikket, i 2011, 149 euro pr. indbygger og ligger dermed pr. indbygger på et niveau, man kan sige ligger i top. Derfor går spørgsmålet altså på, om finansministeren ikke kunne tænke sig andre ting end den milliard kroner, der i øjeblikket kæmpes om for at få regnestykket til gennemsnitligt at hænge sammen.

Kl. 14:35

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Finansministeren.

Kl. 14:35

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Jeg vil ønske hr. Peter Skaarup og held og lykke med at forklare hr. og fru Danmark, hvad der mere præcist ligger i Dansk Folkepartis holdninger til EU. Jeg tror i hvert fald ikke, at der i dansk erhvervsliv kan være nogen særlig stor betryggelse ved det, der lige er blevet redegjort for, nemlig at vi ikke for øjeblikket skal træde ud af fællesskabet.

Så er der jo også det her med, når politikere gerne vil noget på lang sigt, hvor det ikke har nogen sådan forpligtende karakter, men hvor det på kort sigt har lige det stik modsatte. Det er der altid et eller andet betænkeligt ved. Og hvis man har den holdning, at landbrugsstøtten i EU er for høj og skal ned, bliver man selvfølgelig nødt

til klart at kæmpe for det, både på kort og på lang sigt. Og det ville da være bedst, hvis det var noget, som vi var helt enige om fra dansk side og også fra Dansk Folkepartis side.

Så er det sådan, i forhold til hvad Danmark ønsker, og hvad vi har fået mandat til at gå efter i de forhandlinger, at det ikke kun er en dansk rabat. Det er også i samarbejde med en lang række andre lande, at vi får et stramt budget, markant under det, der er foreslået af Kommissionen, og at vi bruger pengene klogere.

Kl. 14:37

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 14:37

Peter Skaarup (DF):

Vi er jo fuldstændig enige om, at det gælder om at få et stramt budget, og at det gælder om, at den disciplin, vi har haft i Danmark igennem årene, den situation, der gør, at vi er attraktive at investere i, at det er attraktivt at placere penge i danske statsobligationer, som det er i øjeblikket, skal vi bevare. Men det betyder jo ikke, at vi ikke skal kæmpe på alle fronter for, at vi bliver stillet bedst muligt.

Man kan have de bedste forudsætninger om, at landbrugsstøtten skal drosles ned på sigt, det er da helt fornuftigt, men jeg vil dog sige til finansministeren, at vi jo ikke kan lukke øjnene for, at hvis de justeringer, som ligger på bordet lige nu, fra vores alle sammens præsident, Van Rompuy, bliver til noget, så går det hårdt ud over lige præcis de danske landmænd, og det er jo også noget, landbruget har været fremme med i flere sammenhænge. Det går samtidig ud over det regnestykke, vi har i forhold til EU.

Så vil finansministeren ikke tænke lidt på, at vi altså har nogle landmænd, der i forvejen har det hårdt, og en betalingsbalance i forhold til EU, der heller ikke ser for god ud?

Kl. 14:38

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Så er det finansministeren.

Kl. 14:38

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Jeg kæmper på ganske mange fronter for danske interesser i den her sammenhæng, som jeg klart har redegjort for. Og det, jeg vil tænke over efter dagens spørgerunde, er, om Dansk Folkeparti seriøst mener, at vi bør have en uændret eller højere landbrugsstøtte i EU, og om man er villig til at fortælle danskerne, at den regning skal betales. For det er der ikke meget fornuft i, og det er i hvert fald et nyt synspunkt i forhold til det, jeg har været i stand til at opfatte fra Dansk Folkepartis side hidtil.

Kl. 14:38

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Spørgeren.

Kl. 14:38

Peter Skaarup (DF):

Nej, det er ikke noget nyt synspunkt. Det er ikke noget nyt synspunkt, og det håber jeg da sådan set heller ikke det er for regeringen, at vi har en interesse i, at vi ikke gør det meget, meget mere vanskeligt at være erhvervsdrivende i Danmark og ikke gør vores regnestykke i forhold til EU meget dårligere. Det må da være en fælles interesse, at vi netop sørger for, at vores erhvervsliv ikke bliver stillet meget ringere, end de er i andre lande, ved at de får et væsentlig større tilskud, og at vi så dermed indirekte udkonkurrerer vores eget landbrug i det her tilfælde. Så her burde vi stå sammen om at sørge for, at vi ikke som konsekvens af at kæmpe for 1 mia. kr. i rabat på

den anden side glemmer danske erhvervsdrivende og i virkeligheden forværrer vores regnestykke.

Det er jo noget, som bl.a. Martin Merrild, som er en fremtrædende repræsentant for dansk landbrug, siger, at det lige præcis er et kæmpe problem for Danmark, hvis vi er med på den front, som budgettet lægger op til lige nu. Så må jeg ikke spørge her til sidst: Er det ikke vigtigt, at vi kæmper for danske interesser og dansk erhvervsliv?

Kl. 14:39

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Så er det finansministeren.

Kl. 14:39

Finansministeren (Bjarne Corydon):

Jo, men det synes jeg er helt forrygende inkonsistent. Altså, man har den holdning, at vi skal begrænse EU's udgifter og i øvrigt gerne må bruge flere penge på noget moderne forskning, uddannelse og infrastruktur, og så turnerer man rundt med generelt, at man er imod EU's landbrugsstøtte og synes, det koster mange penge. Men når det så bliver konkret og kampen skal tages, vil man ikke være med. Det hænger jo ikke sammen overhovedet, og det hænger slet ikke sammen med det her argument om, at det skulle skade dansk erhvervsliv, at vi kæmper for et rationelt EU-budget, tværtimod. Altså, dansk landbrug er moderne og konkurrencedygtigt og har jo ikke brug for at være på støtten.

Problemet er jo, at når andre landes landbrug får støtte, skal dansk landbrug selvfølgelig også have det, der skal være rimelighed til. Men at sænke landbrugsstøtten som sådan i EU er rationelt og fornuftigt, det er da i dansk interesse, og det troede jeg også var Dansk Folkepartis synspunkt. Så det er nyt, og på den måde har vi jo fået noget ud af dagens spørgetid. Det glæder jeg mig over.

Kl. 14:40

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Hermed sluttede spørgsmålet.

Det næste spørgsmål stilles af Dennis Flydtkjær, Dansk Folkeparti, til skatteministeren.

Kl. 14:40

Spm. nr. S 517

5) Til skatteministeren af:

Dennis Flydtkjær (DF):

Hvad er ministerens holdning til, at det ser ud til, at langt flere danskere kommer til at betale den nye smartphoneskat, end regeringen havde forudsat, og mener ministeren, at forholdene for danske virksomheder egentlig er blevet forbedret siden afskaffelsen af den fra alle sider udskældte multimedieskat?

Skriftlig begrundelse

Nye tal fra E-indkomstregisteret viser tilsyneladende, at regeringens intention om at nedbringe antallet af berørte af multimedieskatten ikke er lykkedes. Tallene viser, at ud af de 550.000 danskere, der var ramt af multimedieskatten, beskattes stadig tæt ved 420.000 af fri telefon hver måned. Det er kun 25 pct. færre end det antal danskere, der var ramt af multimedieskatten, og langt fra regeringens egne udregninger, der skønnede, at kun 130.000 ville blive berørt. Via den nye smartphoneskat bidrager danske virksomheder og medarbejdere med over en halv milliard ekstra skattekrone til statskassen.

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Hr. Dennis Flydtkjær.

Kl. 14:40

Dennis Flydtkjær (DF):

Hvad er ministerens holdning til, at det ser ud til, at langt flere danskere kommer til at betale den nye smartphoneskat, end regeringen havde forudsat, og mener ministeren, at forholdene for danske virksomheder egentlig er blevet forbedret siden afskaffelsen af den fra alle sider udskældte multimedieskat?

Kl. 14:41

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Skatteministeren.

Kl. 14:41

Skatteministeren (Holger K. Nielsen):

Tak for spørgsmålet. Det var VK-regeringen, der med støtte fra spørgerens eget parti, Dansk Folkeparti, i sin tid indførte den meget udskældte multimedieskat. Det viste sig hurtigt, at multimedieskatten i praksis var administrativt besværlig for arbejdsgiverne, og at den i mange tilfælde virkede som en skat på arbejdsredskaber, der hindrede fleksibel arbejdstilrettelæggelse og udbredelsen af hjemmearbejdspladser. Derfor valgte den nuværende regering også som noget af det første at fjerne multimedieskatten. I stedet genindførte vi med nogle hensigtsmæssige tilpasninger de regler om beskatning af fri telefon, som var gældende før multimedieskatten. Det indebar bl.a. en generel lempelse af beskatningen og af kravene til arbejdsgivernes kontrol. Målet var at fjerne beskatningen af arbejdsredskaber og bureaukratiet for arbejdsgiverne og samtidig bevare en rimelig beskatning af fri telefon.

Det var ikke et mål, at så få som muligt skulle beskattes af fri telefon. Jeg stiller mig derfor meget uforstående over for, at antallet af beskattede i sig selv skulle berettige til kritik af reglerne for beskatning af fri telefon. Det store antal danskere, der bliver beskattet efter reglerne for fri telefon, viser for mig at se snarere, at regeringens ændring er en succes. Sagen er jo den, at regeringen har fundet den rette balance. På den ene side sker der, ligesom det er tilfældet for andre personalegoder, beskatning, når en arbejdsgiverbetalt telefon i større omfang anvendes privat. På den anden side viser tallene, at beskatningen ikke er en væsentlig hindring for udbredelsen af dette arbejdsredskab. At mange lønmodtagere vælger at lade sig beskatte af arbejdsgiverbetalt fri telefon, tager jeg som udtryk for, at den nye lempeligere beskatning opleves som en fair beskatning. Samtidig tyder den store udbredelse på, at virksomhederne ser og udnytter fordele ved at stille en arbejdstelefon til rådighed for medarbejdernes private brug. Det harmonerer også med, at Skatteministeriet får meget få kritiske henvendelser om reglerne for beskatning af fri telefon. Situationen var en ganske, ganske anden i forbindelse med multimedieskatten.

Så alt i alt er det min klare opfattelse, at virksomhederne og deres ansatte har fået forbedret forholdene ved afskaffelsen af multimedieskatten, og at de også oplever det sådan.

Kl. 14:43

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Spørgeren.

Kl. 14:43

Dennis Flydtkjær (DF):

Tak til skatteministeren for besvarelsen. Grunden til, at jeg har rejst det her spørgsmål i dag, er jo, at det har vist sig, at langt flere, end Skatteministeriet havde regnet med, bliver ramt af den her såkaldte smartphoneskat, altså beskatning af fri telefon. Skatteministeren har sagt, at den gamle multimedieskat ramte 550.000 personer, og at den nye ordning kun ramte 130.000, og at man kun ville få et begrænset provenu i forhold til tidligere. Nu viser nye tal så, at det er i nærhe-

den af at være det samme antal mennesker, som stadig væk bliver ramt. Det er det rigtig ærgerlige ved det her. Det, jeg håber på at få ud af det her, er, at skatteministeren vil tilkendegive, at vi kan kigge på det. Det her er jo en beskatning af fremtidens teknologi. Det er derfor, at den bliver kaldt smartphoneskatten.

En smartphone er jo et arbejdsredskab i dag. Det er jo ikke bare en telefon, som man sidder og ringer privat fra i sin fritid. Det er et arbejdsredskab, hvor folk kan se deres mail, deres kalender, og de kan sidde og tjekke internetheder. Vi politikere kan måske sidde i toget og tjekke dagens nyheder, inden vi kommer ind på arbejde. Jeg synes, det er ærgerligt, at man har over 420.000 danskere, der nu bliver ramt af den her smartphoneskat, når intentionen egentlig var et meget lavere tal.

Jeg vil høre skatteministeren, om han er interesseret i, at vi kan lave en ændring, så der ikke er så mange danskere, der bliver ramt af det, og i det hele taget, om det ikke er et problem, at man har en skat på et arbejdsredskab.

Kl. 14:44

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Så er det skatteministeren.

Kl. 14:44

Skatteministeren (Holger K. Nielsen):

Det ville da være et problem, hvis det begrænsede udbredelsen af det pågældende arbejdsredskab. Men de nye tal viser jo tværtimod, at der er mange flere, der bruger fri telefon, end vi skønnede i sin tid. Det er rigtigt, at der var nogle forkerte skøn i sin tid, men det forhold, at der er langt, langt flere, der faktisk bruger den her ordning, er da præcis udtryk for, at det har været en succes, i den forstand at vi har fundet den rigtige balance, og at man jo ikke oplever det som en begrænsning på at bruge det her arbejdsredskab. Så det, som jo var diskussionen, var, om beskatningen ville forhindre, at man, om jeg så må sige, kunne bruge sin telefon i fritiden. Men det gør den faktisk ikke. Så i den forstand er det da en succes.

Kl. 14:45

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Spørgeren.

Kl. 14:45

Dennis Flydtkjær (DF):

Så vidt jeg husker den gamle debat om multimedieskatten, var det jo bl.a., at det præcis var en skat på arbejdsredskaber. Jeg vil godt prøve at læse et citat op af noget, som økonomi- og indenrigsministeren sagde i Berlingske Tidende den 1. november 2011:

»Vi har ikke skat på håndværkeres redskaber, så vi finder det også helt naturligt, at vi fjerner skatten på teknologiske arbejdsredskaber.«

Det var altså baggrunden for at fjerne multimedieskatten, og derfor spørger jeg, om skatteministeren ikke mener, at en smartphone kan være et arbejdsredskab. Man får sine mail, som jeg sagde i første runde, sin kalender, man kan se nyheder, man kan læse dokumenter, man kan lave mange ting. De her smartphones er jo små computere i dag. Og nogle af argumenterne for at afskaffe multimedieskatten var bl.a., at det var en skat på arbejdsredskaber. Det var det, debatten gik på.

Så er det jo lidt underligt, at vi i dag kan se, at tallene stort set er de samme, at det er det samme antal mennesker, som bliver ramt af den nye smartphoneskat, altså en skat på arbejdsredskaber. Vi har jo heller ikke en skat på hammeren eller tomrestokken til tømreren, som han bruger i sit daglige arbejde. Der er utrolig mange danskere derude, som bruger deres telefon i deres daglige arbejde, og der underer det mig bare, hvorfor man skal have den samme skat ind.

Angående provenuet i det ...

Kl. 14:46

Kl. 14:49

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Så er det skatteministeren.

Kl. 14:47

Skatteministeren (Holger K. Nielsen):

Men de argumenter, der bliver fremført her, er jo argumenter imod multimedieskatten, og den afskaffede vi jo. Vi afskaffede jo den skat, som fik så meget kritik, og som de argumenter er rettet imod. Så gik vi tilbage til de gamle regler for beskatningen af fri telefon. Der var nogle skøn for, hvor mange der så ville bruge dem, og der har det vist sig, at der faktisk er mange, som bruger det, selvfølgelig fordi det er en fordel for dem at bruge de regler, og det er et udtryk for, at der er fundet en meget god balance mellem det, vi godt vil opnå på den ene side, altså at man faktisk fremmer brugen af arbejdsredskaber også efter arbejdstid, og på den anden side, at der sker en rimelig beskatning af forskellige personalegoder. Den balance synes jeg er fundet ganske godt.

Kl. 14:48

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Så er det spørgeren.

Kl. 14:48

Dennis Flydtkjær (DF):

Jeg er meget uenig, fordi den store forskel i forhold til den gamle multimedieskat – som jeg i øvrigt heller ikke synes var god, så jeg er glad for, at den blev afskaffet, og det her er jo et skridt frem og to tilbage – er, at det er en skat på fremtidens teknologi. Det svarer jo til, at man for 10 år siden lagde en skat på en bærbar computer og ikke en stationær computer. Nu lægger man en skat på en smartphone, men ikke på en almindelig computer. Der er også den forskel, som måske virker lidt tåbelig for mange mennesker: En iPhone bliver beskattet, men en iPad bliver ikke.

Det virker ganske unaturligt, hvorfor det lige præcis er smartphones, som er et arbejdsredskab for rigtig mange, som øger mobiliteten på arbejdsmarkedet, fordi man kan arbejde, mens man sidder i et sommerhus, er på besøg hos møster eller sidder i et tog på vej til arbejde. Det gør, at der bliver en bedre mobilitet, og der undrer det mig jo meget, at man nu bruger den her skatteskrue til at få så mange penge i kassen, som alene bare er en ekstra skat på arbejde. Jeg nævnte ikke noget i første runde, fordi tiden var gået, at i stedet for at indbringe 75 mio. kr. som planlagt indbringer det her jo næsten 0,5 mia. kr. Om ikke andet kunne man da i hvert fald sætte beskatningen ned, så man rammer det, der var intentionen med lovforslaget

Kl. 14:49

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Skatteministeren.

Kl. 14:49

Skatteministeren (Holger K. Nielsen):

Jeg synes, at det ville være et problem, hvis det her blev en forhindring for, at man faktisk brugte den her ordning. Men det er det jo ikke. Det er jo faktisk blevet en succes, fordi der er mange virksomheder, der bruger den, når de tilbyder medarbejderne den her frie telefon, og så bliver man så beskattet af den. Det har da mange fordele både for virksomhederne og for medarbejderne, og det er ikke noget, som man i SKAT opfatter som det store problem – helt anderledes end multimedieskatten, det kan jeg garantere for, der var meget store protester imod det og meget store vanskeligheder med det. Det var også svært at administrere. Det her er langt mindre vanskeligt at administrere. Det opleves faktisk som en ganske fair ordning.

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Dermed sluttede spørgsmålet, og hermed sluttede spørgetiden.

Kl. 14:50

Spm. nr. S 513

6) Til beskæftigelsesministeren af:

Joachim B. Olsen (LA):

Anerkender ministeren, at produktiviteten er øget, hvis en østarbejder producerer det samme som en dansk arbejder, men til to tredjedele af prisen?

(Spørgsmålet er udgået, da det er taget tilbage af spørgeren).

Det næste punkt på dagsordenen er:

3) 1. behandling af lovforslag nr. L 84:

Forslag til lov om ændring af lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag og lov om en børne- og ungeydelse. (Særligt børnetilskud til selvvalgte eneforsørgere og tilpasning af optjeningsprincippet for ret til børne- og ungeydelse og børnetilskud).

Af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup).

(Fremsættelse 16.11.2012).

Sammen med dette punkt foretages:

4) 1. behandling af lovforslag nr. L 85:

Forslag til lov om ændring af lov om aktiv socialpolitik. (Tilskud til tandpleje og hjælp til udsættelsestruede lejere).

Af social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup).

(Fremsættelse 16.11.2012).

Kl. 14:50

Forhandling

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Fru Louise Schack Elholm.

Kl. 14:50

(Ordfører)

Louise Schack Elholm (V):

Dette lovforslag omhandler tre forskellige tiltag. Lovforslaget giver for det første selvvalgte eneforsørgere ret til et særligt børnetilskud. For det andet undtages flygtninge, der har opholdstilladelse i Danmark efter § 7 eller § 8 i udlændingeloven, fra optjeningsprincippet for ret til børne- og ungeydelse og børnetilskud. Det vil for det tredje være sådan, at der vil kunne optjenes ret til disse ydelser i Grønland og på Færøerne.

Som det ser ud i dag, kan eneforsørgere få et særligt børnetilskud, der er på små 15.000 kr. årligt. Det kan de få, hvis det kun er den ene af barnets forældre, der lever, hvis barnet efter forældremyndighedsindehaverens død er blevet adopteret af en person med tilknytning til barnet, som er enlig, eller hvis faderskabet ikke kan fastslås.

Det særlige børnetilskud skal altså ses som en slags forsikring mod udefrakommende ulykker såsom dødsfald. Tilskuddet sikrer, at man, hvis man er eneforsørgere og man havner i en sådan tragisk situation, så ikke lades i stikken, men at man her ekstraordinært får en hjælpende hånd.

Med dette forslag får også de, der er selvvalgte eneforsørgere, ret til det særlige børnetilskud. Det betyder, at man også for børn, der er blevet til ved kunstig befrugtning af enlige kvinder, vil kunne modtage det særlige børnetilskud. Man vil altså fremover, hvis man selv

har valgt at blive eneforælder, og der dermed ikke har været nogen uforudset hændelse, også kunne modtage det særlige børnetilskud.

Lovforslaget er dermed i modstrid med det, der har været hensigten bag det særlige børnetilskud. Fra at have været en forsikring mod udefrakommende ulykker bliver det nu til en generel ydelse, der gives til nogle borgere, som helt frivilligt har valgt at ville være eneforsørgere. Det vurderes, hvad angår denne del af lovforslaget, at det, når det er fuldt indfaset, årligt vil komme til at koste 200 mio. kr. Det er i en tid, hvor det offentlige fattes penge, bestemt ikke småpenge; da bør man være mådeholdende og ikke udvide det i forhold til de økonomiske ydelser, også når vi ved, at udbetalingen sker ved hjælp af skatteborgernes penge, og særlig hvis udvidelsen er i direkte modstrid med den oprindelige hensigt med ydelsen.

Den anden del af lovforslaget handler om, at man lempet optjeningsprincippet for ret til at få børne- og ungeydelse og børnetilskud. Det var et optjeningsprincip, der blev indført for at fremtidssikre det danske velfærdssamfund. Det var tidligere sådan, at man kunne komme hertil, og at der efter nogle få uger her ville være en lang række gavmilde velfærdsydelser, der ville være tilgængelige. Det satte det danske velfærdssamfund under pres, og det var på lang sigt uholdbart rent økonomisk.

Med lovforslaget lempes disse regler, så flygtninge, der har opholdstilladelse efter § 7 eller § 8 i udlændingeloven, undtages. Noget af den fremtidssikring af velfærdssamfundet, som Venstre har været med til at foretage, vil derfor med forslaget blive rullet tilbage.

Jeg vil sluttelig bemærke, at jeg ikke synes, at regeringen demonstrerer god regeringsførelse, i og med at det først var i går eftermiddags, at man oversendte høringsnotatet.

Venstre kan ikke støtte lovforslaget.

Kl. 14:53

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Jeg vil lige spørge, om man er klar over, at vi sammen med dette lovforslag også behandler lovforslag nr. L 85. (*Louise Schack Elholm* (V): Nej, det har jeg overhovedet ikke registreret). Ja, men så kan man jo, når vi har haft Socialdemokraternes indlæg, komme op på talerstolen igen senere.

Vi går videre med fru Maja Panduro med begge lovforslag.

Kl. 14:53

(Ordfører)

Maja Panduro (S):

Der er bred forvirring i salen. Det var ikke kun hos Venstres ordfører, vil jeg lige forsvare hende med.

Jeg har for så vidt også to taler, men jeg holder dem gerne i forlængelse af hinanden, for jeg synes da også, at der er gode fælles overskrifter i de to forslag. Bl.a. har Red Barnet jo kaldt denne finanslov for en børnevenlig finanslov, og det er jeg rigtig, rigtig enig i. Det er jeg bl.a., fordi jeg synes, at VKO på mange måder førte en noget interessant politik over for børnefamilierne og ikke mindst over for børnene. I Danmark har vi jo ellers indrettet os sådan, at vi holder hånden økonomisk under de børn, som kun har en forælder, børn, hvor faderskabet ikke kan fastslås, eller børn, hvor det kun er den ene af forældrene, som lever. De har ret til et særligt børnetilskud. Det er altså børn, som er afskåret fra at kunne modtage bidrag til forsørgelse fra begge forældre.

Indtil 2009 var det sådan, at også de enlige kvinder, som havde fået barn ved kunstig befrugtning, var omfattet af reglerne for et særligt børnetilskud, som er på knap 15.000 kr. om året inklusive tillæg. Men i 2008 vedtog altså VKO, at nu skulle det være slut med, at de her enlige kvinder, som havde fået et barn ved kunstig befrugtning, skulle have ret til det særlige børnetilskud. Og det var, synes jeg, måske et af de mere slående eksempler på, at det jo ikke var barnets tarv, der var omdrejningspunktet for den børnepolitik, som man førte. For hvis den enlige kvinde var blevet insemineret og derfor så

åbenbart, må man formode, havde truffet et andet valg end det, som man fra det politiske flertals hold åbenbart lige mente var det rigtige, så var det barnet, som skulle opleve at have nogle andre økonomiske kår end andre børn. Og det synes jeg jo ikke udtrykker en speciel omsorg for barnets bedste.

Samtidig var det også noget socialt skævt, fordi det jo i realiteten betød, at de mere velstillede enlige kvinder havde en større mulighed for at træffe valg om at blive mor alene end en kvinde, som havde en lav indkomst.

Jeg er rigtig tilfreds med som ordfører her i dag at kunne sætte en streg under, at det igen skal være barnets bedste, som er omdrejningspunktet for, hvornår vi giver det særlige børnetilskud. Jeg er også rigtig tilfreds med, at vi er konsekvente og i samme ombæring får fjernet den forskelsbehandling, der var i forhold til de ca. 800 børn af eneadoptanter, som vi har i Danmark, således at det bliver alle børn, der kun har en forælder, som fremover modtager det særlige børnetilskud.

Mimi Jakobsen, som er generalsekretær for Red Barnet, havde her i forrige uge et debatindlæg med overskriften »Danmark har fået en børnevenlig finanslov«, og det har hun nemlig helt ret i. At det er børnenes finanslov, kommer også til at kunne mærkes hos de flygtningebørn, hvis familier fremover bliver undtaget fra det optjeningsprincip, der ellers er i børne- og ungeydelsen. Og det samme gælder, når bopælsperioder i Grønland og på Færøerne bliver sidestillet med, at man har bopæl i Danmark. Der var ellers en noget uhensigtsmæssig og må man vel også formode utilsigtet konsekvens af optjeningsprincippet, for sådan plejer vi vel ikke at agere inden for rigsfællesskabet i forhold til vores ydelser. Så Socialdemokraterne kan altså i meget høj grad anbefale lovforslag nr. L 84.

Kl. 14:57

Det kan vi også med L 85, og det kan vi, fordi det jo ikke er særlig sjovt at have ondt både i økonomien og i tænderne. Og derfor er jeg så glad for at kunne stå her som ordfører også for det her forslag, som indfører en ny ret til tilskud til de mennesker, som får de lave sociale ydelser, ydelser svarende til kontanthjælpsniveau, efter lov om aktiv socialpolitik, så man kan få hjælp til sine udgifter til tandplejen. Det bliver en ret, som gælder alle former for tandpleje, både den forebyggende og tandbehandlingen. Dem, som får gavn af det her forslag, er jo nogle af dem, som har det største behov, og som vi er mange som i meget lang tid har ønsket at kunne hjælpe. Det er kontanthjælpsmodtagere, det er modtagere af ressourceforløbsydelsen og af andre ydelser, som er på kontanthjælpsniveau, dvs. f.eks. ledighedsydelsen.

For nogle af de unge mennesker er det at komme til tandlægen i tide en investering, og det kan godt være en investering, som man synes ikke giver så meget mening at skulle foretage, hvis man i forvejen har svært ved at få økonomien til at hænge sammen og i øvrigt tænker: Det går nok med de der tænder, for jeg er jo ung. Men det kan altså være en investering, som kan betyde, at man ikke siden hen skal døje rigtig meget både økonomisk og på helbredsfronten med de tandproblemer, som man så ikke fik behandlet i tide, dengang man var ung.

Derfor er jeg også så glad for, at vi får lavet det sådan nu, at unge under 25 år får fuld dækning for beløb, som er over 600 kr. årligt. Hvis man er 25 år eller derover og på de laveste ydelser, vil man få et tilskud på 65 pct. af den egenbetaling, som ligger ud over 800 kr. om året. Det betyder altså igen, at vi målretter hjælpen til tandbehandling til dem, som har mest ondt i tænderne og dermed de højeste udgifter til tandpleje, og som så samtidig tilhører den gruppe, som har de største økonomiske udfordringer og er økonomisk vanskeligst stillet.

Den anden del af det her lovforslag handler om at forebygge udsættelse af lejere. Det at blive sat ud af sin bolig er en meget voldsom social begivenhed. Det er en begivenhed, der risikerer at føre til

hjemløshed, føre til massive sociale problemer i mange år fremover, og det er noget, som vi selvfølgelig bør gøre alt, hvad der overhovedet står i vores magt, for at forebygge. Det har jo været sådan, at vi i de seneste 10 år hvert eneste år har set en stigning i antallet af lejere, der er blevet sat ud af deres bolig, også i de år, hvor det jo gik uafølgelig godt. Vi kunne købe hele verden, købe udekøkkener og velværebadeværelser, og arbejdsløsheden var historisk lav. Det gik faktisk rigtig godt i Danmark, men selv i de år fortsatte antallet af mennesker, der skulle opleve, at kongens foged bankede på døren og man blev sat ud af sit hjem, med at stige. Og samtidig med det voksende antal hørte vi skiftende ministre sige, at det selvfølgelig var uacceptabelt, og der var også en, der mente, at nu var kurven knækket, men problemet blev altså ved med at vokse i omfang.

Først nu her i september måned kom tallene for første halvdel af 2012, som viste, at kurven nu faktisk var knækket, for første gang i 10 år. Jeg turde dårlig tro på det, da de kom – først fik vi dem for København, og siden kom de så for hele landet – for selv om vi jo i denne regering er meget optaget af det her problem, er vi også klar over, at det er et meget, meget stort arbejde at få vendt den kurve. Så selv jeg, som betragter mig selv som optimist, turde dårlig håbe på, at det skulle kunne lykkes allerede.

Nu gælder det om at holde fast. Vi har allerede taget flere initiativer for at få bremsset udsættelse af lejere. Bl.a. har vi jo afskaffet starthjælpen, introduktionsydelsen, timereglerne og kontanthjælpsloftet, og vi har i fællesskab med satspuljepartierne sat massivt af til, at vi kan lave gældsrådgivning og gøre en særlig indsats i de udsatte boligområder i det hele taget.

Men det skal altså ikke stoppe der, for nu kan vi med lovforslaget her give et nyt redskab til kommunerne, et redskab, som kommunerne har efterspurgt igennem længere tid, og som de har bedt os om de ikke nok måtte få, nemlig at de midlertidigt har mulighed for at gå ind og hjælpe med huslejebetalingen for børnefamilier osv., hvis det kan forebygge en udsættelse. Det er stadig væk op til kommunerne selv at vurdere, hvornår det giver mening, men forudsætningen er, at det skal være en midlertidig hjælp, indtil der bliver fundet en mere holdbar løsning for familien.

Kommunerne har meldt, at de har manglet den her mulighed for at kunne give en midlertidig økonomisk hjælp, og derfor er vi i Socialdemokratiet rigtig, rigtig glade for muligheden for at indføre det her nye redskab, som vi tror kan bidrage yderligere til at få begrænset antallet af udsættelser. Og hver eneste gang vi kan forhindre en udsættelse, er det jo simpelt hen så vigtigt. I finanslovaftalen er der nogle yderligere initiativer til at forebygge udsættelse af lejere, men de forslag bliver fremsat senere.

Men jeg skal selvfølgelig anbefale også dette lovforslag, som helt afgørende vil kunne forbedre vilkårene for vores allerdårligst stillede.

Kl. 15:03

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Der er en kort bemærkning fra hr. Sjúrdur Skaale. Nej. Så er der en kort bemærkning fra fru Louise Elholm.

Kl. 15:03

Louise Schack Elholm (V):

Tak. På trods af den her lidt forvirrende situation vil jeg alligevel forsøge at stille et spørgsmål. Jeg bemærkede, at ordføreren sagde, at antallet af udsættelser ifølge den seneste opgørelse er faldet. Jeg har også set den seneste opgørelse, og jeg håber, at tallet kan holde, men det er jo meget, meget begrænset, hvad man kan sige det skulle være faldet i forhold til samme tidspunkt året før. At slutte, at der i år bliver færre udsættelser end næste år, tør jeg i al fald ikke håbe på endnu. Jeg vil sige, jeg stadig væk synes, det er så usikre tal, så det er uforudsigeligt, om vi kommer til det.

Så vil jeg spørge, om ordføreren kan forklare mig, hvorfor man ikke venter på den SFI-undersøgelse, der skal forklare os, hvorfor folk er sat ud af deres bolig, hvorfor man ikke venter, til den kommer her den 20. december, dagen efter vi skal vedtage det her lovforslag, før man kommer med nogle forslag, så man rent faktisk ved, hvad det er, der virker?

Kl. 15:04

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Ordføreren.

Kl. 15:04

Maja Panduro (S):

Jeg synes faktisk ikke, vi kan vente med at gøre noget på det her område, og vi ved jo faktisk allerede en del om, hvad der virker. Det ved vi fra kommunerne, som er meget optaget af det her, vi ved det fra boligselskaberne, som vi jo heldigvis arbejder rigtig tæt sammen med, og vi ved det jo også fra noget af det arbejde, som bl.a. SFI har lavet allerede. Det er ikke ensbetydende med, at vi ikke skal bruge det arbejde, som er på vej, det ser jeg også meget frem til, men vi bliver nødt til at sætte ind med alt, hvad vi har. Som jeg sagde i min tale, er hver eneste udsættelse, vi kan forhindre, hvert eneste barn, der ikke skal opleve at blive sat ud med mor i hånden af kongens foged, vigtig socialpolitik.

Som jeg også sagde i min tale, tør jeg ikke række armene helt i vejret endnu, både fordi hver eneste udsættelse er en for meget, og fordi tallene selvfølgelig kan vende, for vi er også i en rigtig, rigtig vanskelig situation for landet, så det er jeg meget opmærksom på. Men jeg vil dog sige, at når tallet fra første halvår i 2012 i forhold til første halvår i 2011 er faldet med over 20 pct. svarende til over 400 færre udsættelser, så er det for mig meget signifikant. Er det nok? Nej, overhovedet ikke, men det er ganske betydende. Det er også det, som bl.a. boligforeningerne fortæller os, og de siger jo, at det er, fordi de forskellige ting, vi har gjort, begynder at virke nu.

Kl. 15:05

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Så er det fru Louise Schack Elholm.

Kl. 15:05

Louise Schack Elholm (V):

Tak. Vi har jo gjort rigtig meget i vores tid på det her område, og at undgå udsættelser er noget, jeg virkelig brænder for, men jeg synes bare stadig væk, at de tal, jeg så, ikke var helt så signifikante, men jeg ved selvfølgelig ikke, hvad det er for nogle tal, ordføreren har.

Men i forbindelse med det her med, at man bare skal gøre noget, vil jeg sige, at det jo også handler om at gøre de rette ting. Vi har gjort mange ting i tidens løb, og personligt er en af mine egne mærkesager det her med fremskudt gældsrådgivning; det er noget, jeg brænder meget for, og som jeg tror hjælper meget.

Jeg synes stadig væk, det er mærkeligt, at man skal vedtage et lovforslag, når der dagen efter kommer en rapport, der kan fortælle os, hvad der er op og ned i det her. Jeg er ked af at sige det, men det virker altså lidt som noget sjusk, at man skal vedtage noget, dagen før rapporten kommer. Det er jo ikke, fordi vi skal vente et halvt år på det; det kommer, dagen efter vi skal vedtage det her lovforslag.

Kl. 15:06

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Ordføreren.

Kl. 15:06

Maja Panduro (S):

Jamen det er jeg bare ikke enig i. Vi ved jo, at det her er et redskab, som kommunerne gerne vil have, og som de beder om, og jeg føler

mig helt overbevist om, at det vil kunne gøre en forskel i nogle af de spidsbelastningssituationer, hvor der faktisk findes udveje, og hvor man bare gerne også fra kommunal side vil undgå at skulle sætte de her mennesker ud. Man har nu mulighed for at strække den lidt, give en midlertidig hjælp, sådan at man kan finde en anden løsning, få lavet en aftale om, at man får flyttet, lavet en aftale om, hvordan man fremover bedre kan komme til at betale sin husleje. Jeg føler mig helt overbevist om, at det vil hjælpe, for det er jo det, vores dygtige folk ude i kommunerne siger til os.

Vedrørende de tal, som jeg refererede til før, vil jeg sige, at jeg ikke ved, om det er, fordi Venstres ordfører har KAB-tallene, som jo ikke var helt identiske. Men ellers er det de officielle tal, og jeg har selv siddet og regnet på procenter, og det er altså lidt over 19 pct., det er faldet med, og det synes jeg egentlig er ganske signifikant.

Kl. 15:07

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Så er det hr. Joachim B. Olsen for en kort bemærkning.

Kl. 15:07

Joachim B. Olsen (LA):

Der er tidligere blevet lavet en SFI-rapport, som omhandler spørgsmålet om udsættelser. Som jeg husker det, svarer en ret stor procentdel, at grunden til, at de bliver sat ud af deres bolig, er, at de ikke har styr på deres økonomi. Det er ikke nødvendigvis, fordi de ikke har penge nok, men de kan ikke styre deres økonomi.

Hvorfor er svaret så, at man skal bruge flere af skatteborgernes penge og give dem til folk, så de kan betale en husleje? Vi kunne i stedet for sige: Der er en gruppe borgere, nogle socialt udsatte borgere, men i stedet for, at vi giver dem flere penge, går vi ind og betaler deres husleje fra starten af. Så kan vi sige: Nu er de faste udgifter betalt, og her har du dit rådighedsbeløb, så kan du koncentrere dig om at komme på fode igen. Hvorfor er det hele tiden bare noget med at bruge flere penge, der er det rigtige for socialdemokrater og andre på venstrefløjten?

Kl. 15:08

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Ordføreren.

Kl. 15:08

Maja Panduro (S):

Det er jo ikke altid, at svaret er at bruge flere penge. Det er jeg faktisk enig i. Det er jo derfor, at vi sætter ind på rigtig mange forskellige måder, bl.a. med 40 mio. kr. – tror jeg det var vi satte af – til gældsrådgivning og flere forskellige slags gældsrådgivning og gældsrådgivning helt ude i de enkelte boligområder. Det tror jeg er noget af det, der boner igennem nu, og som rent faktisk har en effekt.

Jeg vil også bare henholde mig til, at vores folk ude i boligfor- eningerne og i kommunerne jo også siger, at det har en selvstændig effekt, at vi som noget af det første, da vi kom til, afskaffede de særlig lave fattigdomsskabende ydelser, for nogle gange, men ikke altid, handler det om penge. Derfor kan det også nogle gange være et godt svar, at kommunen får det redskab, at de midlertidigt kan gå ind og betale en husleje, mens de finder en anden og mere varig løsning på, hvordan folk kan få styr på deres økonomi, hvis det er det, der er brug for. På den måde kan vi forebygge menneskelige tragedier og nogle gange sådan set også relativt omkostningstunge menneskelige tragedier, for det er jo ikke kun dyrt i menneskeskæbner, men også tit for samfundsøkonomien, når folk bliver hjemløse og bliver sat ud af deres hjem.

Kl. 15:09

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Jeg må bede folk om at overholde taletidsreglerne.

Så er det hr. Joachim B. Olsen.

Kl. 15:09

Joachim B. Olsen (LA):

Men at bruge 40 mio. kr. på gældsrådgivning er også at bruge flere penge. Det, jeg taler for, er, at man betaler socialt udsatte menneskers husleje på forhånd, så det, de får udbetalt, er deres rådighedsbeløb. Det er ikke at bruge flere penge. Det er at bruge pengene smartere og klogere og opnå de samme effekter. Nu gør man noget, hvor man skaber en skidt incitamentsstruktur, for man giver nemlig mulighed for, at hvis folk ikke kan styres deres økonomi, er der den udvej, at kommunen kommer og betaler huslejen for dem. Efter min opfattelse er det ikke noget, der får folk til at være mere ansvarlige, tværtimod.

Med hensyn til det sædvanlige om fjernelsen af loftet over kon- tanthjælp, og hvordan det har reddet folk, må jeg bare henvise ordfø- reren til, at hendes egen regering siger, at den fastholder 3.000 men- nesker på offentlig forsørgelse. Og hvis der er noget, vi ved, er det, at det at være på offentlig forsørgelse skaber sociale problemer.

Kl. 15:11

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Ordføreren.

Kl. 15:11

Maja Panduro (S):

Jeg vil altid gerne diskutere de her ting med hr. Joachim B. Olsen, bl.a. fordi der jo her tit er tale om nogle reelle politiske diskussioner, som vi kan have. Men det gør så også, at det på en måde er lidt sjovt at høre frihedspartiet gå ind for, at man skal administrere folks penge ved at betale deres husleje. Mig bekendt er det allerede i dag muligt i nogle tilfælde at lave sådan en aftale om, at man kan betale folks husleje med det samme.

Derudover er noget af det, vi faktisk også har gjort, og det er bo- ligministeren, der har gjort det – det er jeg egentlig glad for at jeg lige får lejlighed til at nævne, for det fik jeg ikke med i første om- gang – er, at vi har fjernet de der løbedage. For nogle kan det jo godt være en så stor udfordring at styre deres økonomi, at hvis pengene bliver udbetalt fredag og huslejen først skal betales tirsdag, kan det betyde, at pengene er smuttet mellem fingrene på dem. Det lavede vi, så vidt jeg husker, om på i foråret.

Vi skal jo sætte ind på alle mulige fronter for at begrænse antallet af udsættelser.

Kl. 15:12

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Så er det hr. Lars Dohn.

Kl. 15:12

Lars Dohn (EL):

Grunden til, at jeg stiller spørgsmål, er, at Venstres ordfører spurgte til SFI-rapporten. Jeg vil bede ordføreren om at bekræfte, at i aftalen mellem Enhedslisten og regeringen ligger der, at når SFI-rapporten kommer, skal der ske drøftelser af resultaterne derfra.

Kl. 15:12

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Ordføreren.

Kl. 15:12

Maja Panduro (S):

Det kan jeg bekræfte. Tak.

Kl. 15:12

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Har hr. Lars Dohn flere spørgsmål?

Så går vi tilbage til fru Louise Schack Elholm med førstebehandlingen af forslag til lov om ændring af lov om aktiv socialpolitik. Og så kommer vi på sporet.

Kl. 15:12

(Ordfører)

Louise Schack Elholm (V):

Tak, fordi jeg må komme op igen. Jeg havde ikke bemærket, at vi skulle behandle lovforslagene sammen, og jeg må altså indrømme, at det også undrer mig, for jeg synes ikke, de hænger sammen. Jo, de er en del af den samme finansloftale, men de omhandler meget forskellige ting.

Dette lovforslag består af to dele: en del om tandpleje til dem, som modtager de laveste ydelser, og en anden del om tilskud til udsætningstruede lejere.

I den første del af lovforslaget indføres en ret til tilskud til personer, der modtager kontanthjælp eller lignende, til dækning af udgifter til alle former for forebyggende og behandlende tandpleje. Regeringen kalder gruppen for personer, der modtager de laveste ydelser efter lov om aktiv socialpolitik. Det kan lyde, som om disse er på vej mod fattigdommens afgrund, men lad mig præcisere: Der er tale om folk på kontanthjælp og andre ydelser, der ligger i den størrelsesorden. Det betyder med andre ord, at det er personer, vi kender som dovne Robert, som vi nu skal give gratis tandpleje.

Det er altså alle på kontanthjælp, der kan modtage ydelser. Det vil samlet set koste 180 mio. kr. i offentlige udgifter – penge, der ser ud til at komme fra de skattestigninger, som er i finansloven. Det vil altså gøre det dyrere at være dansker, det vil forringe vores konkurrenceevne, og det vil betyde, at endnu flere arbejdspladser forlader Danmark. Vi har verdens højeste skatter, og vi skal ikke gøre verdens højeste skatteniveau højere. Og vi skal ikke gøre verdens dyreste offentlige sektor endnu dyrere.

Forslaget kan virke sympatisk, men tiden er ikke til sådanne manøvrer. Tiden er ikke inde til, at vi giver gaver til personer på overførselsindkomster. Derimod er tiden inde til at hjælpe disse personer til at komme ud på arbejdsmarkedet. Derved vil de selv have muligheden for at tage ansvaret for deres egen tandpleje.

Den anden del af lovforslaget handler om, at kommunerne får øget mulighed for at yde økonomisk støtte til personer, der er udsætningstruede på grund af huslejerestancer.

I Venstre er vi meget optaget af at hjælpe personer med at undgå at blive udsat af deres bolig. Det var under VK-regeringen, at vi satte fokus på udsættelser. Vi bad SFI om at undersøge, hvorfor lejere blev sat ud af deres bolig, og derefter lavede vi en bred satsaftale, som fulgte op på resultaterne af undersøgelsen. Da antallet af udsættelser fortsatte med at stige, bad vi SFI om at lave en ny undersøgelse af, hvorfor lejere bliver sat ud af deres bolig. Den undersøgelse ligger endnu ikke klar, men kommer i december.

Derfor undrer det mig, at man kort tid før præsentationen af den nye SFI-undersøgelse kommer med nye forslag. Man må sige, at der er forskel på VK-regeringens arbejdsmetoder, hvor man undersøger problemerne, indhenter sagkyndige anbefalinger udefra og laver en bred aftale om tiltagene, og den røde regerings arbejdsmetode, som er at få lavet en aftale lige før fremlæggelsen af undersøgelsens resultater. Man kommer så med et lille ikkegennemarbejdet tiltag, som ikke er underbygget af en undersøgelse, og som udelukkende er lavet med det parlamentariske grundlag. At dette tiltag kommer nu, undrer mig endnu mere, da regeringens ministre tidligere har udtalt, at der ville komme tiltag på området, efter at SFI's undersøgelse var blevet offentliggjort.

I den brede aftale til imødegåelse af udsætning af lejere fik kommunerne en række redskaber til bedre at hjælpe lejerne. Kommunerne fik flere informationer om, hvornår lejere var i knibe, og de fik bedre mulighed for at administrere folks økonomi, hvis de ikke selv formåede at betale deres husleje osv. Inden vi giver kommunerne flere redskaber, er det relevant at vide, om kommunerne overhovedet gør brug af de redskaber, de har; om de overhovedet er klar over, at de har dem; om de ved, at de har en forpligtelse over for deres borgere. Det skal vi vide, før vi giver dem flere redskaber.

Venstre havde forventet, at regeringen ville komme med et større udspil om at undgå, at lejere blev sat ud, når den nye SFI-undersøgelse ville ligge klar. Vi havde forventet, at den røde regering ville have fortsat VK-regeringens tradition for brede aftaler på dette område. Dette lovforslag indeholder skattestigninger, forringet konkurrenceevne og et udspil til imødegåelse af udsættelse af lejere, før SFI's store rapport om udsættelser er kommet, ja, dagen før.

Venstre kan på den baggrund ikke støtte lovforslaget.

Kl. 15:17

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Der er en enkelt kort bemærkning fra fru Maja Panduro.

Kl. 15:17

Maja Panduro (S):

Jeg kan ikke lade være med lige at starte med at bemærke, at det er en lille smule flot, at vi skal høre Venstre beklage sig over, at man laver ting snævert alene med sit parlamentariske grundlag. Det er jo dog sådan, man har ført politik i dette land i 10 år, men fred være med det.

Så siger Venstres ordfører, at der søreme er forskel på arbejdsmetoderne hos den nuværende og den tidligere regering, og det er jo meget rigtigt. For det, man gjorde i 10 år i den tidligere regering med det tidligere flertal var bare at sidde og kigge på, at antallet af udsættelser steg år for år. Selv i økonomiske opgangstider, selv mens arbejdsløsheden var historisk lav og det hele buldrede derudad og man ville købe hele verden, steg antallet af udsættelser. Det vil vi ikke acceptere. Så det er rigtigt, at vi der har ganske andre arbejdsmetoder. Vi har taget fat fra start af med at fjerne de særlig lave fattigdomsydelser, med at sætte ind med gældsrådgivning, med at fjerne løbedagene og nu med det her værktøj. Det er rigtigt, at det er nogle lidt andre arbejdsmetoder.

Det, jeg gerne vil spørge Venstres ordfører om, er – og det gælder for alle elementerne i de to lovforslag her, som man nu holdt ordførertaler om: Vil man rulle disse elementer tilbage, såfremt man igen skulle få magt, som man har agt, i dette land?

Kl. 15:18

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Ordføreren.

Kl. 15:18

Louise Schack Elholm (V):

Jeg synes også, at der er markant forskellige arbejdsmetoder. Jeg opfatter det her som en famlen i blinde. Der kommer en rapport, den er bestilt, den skulle være kommet i september, og den kommer så til december, og dagen før den kommer, skal vi vedtage det her lovforslag om, hvad man skal gøre. Det ville da have været naturligt at se på, om det, der er brug for, måske er en bedre information til kommunerne om, hvordan de kan administrere folks økonomi, eller hvordan de kan hjælpe dem med at flytte til en billigere bolig, altså hjælpe dem til at bruge de redskaber, de har i forvejen. Det ville da have gavnet den her sag markant, hvis vi havde vidst, hvilket grundlag vi skulle træffe beslutning på, i stedet for at tage en masse beslutninger uden at have det faglige grundlag i orden.

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Fru Maja Panduro.

Kl. 15:19

os til værdier og til det, som vi som nation og befolkning er rundet af, og i en periode, hvor der dagligt er en dagsorden i medierne med overskrifter om økonomisk krisetid, hvor den enkelte borger føler, at det er blevet sværere at klare sig, og hvor arbejdsløsheden er stigende og den enkelte borger oplever en mere udfordrende hverdag, kan det forekomme besynderligt, at vi nu skal diskutere et lovforslag, som skal øge statens udgifter til en gruppe af borgere, der måske ikke ligefrem står forrest i køen af udsatte og mindrebemidlede. Det handler om de kvinder, der ønsker at få børn som eneadoptant eller ved kunstig befrugtning, kvinder, som for at få adoptionstilladelse har været igennem en myndighedsvurdering af deres økonomiske forhold for at sikre, at de har tilstrækkeligt til at kunne forsørge et barn. For de kvinder, der har valgt at få et barn ved kunstig befrugtning, er der ikke tale om en udefrakommende social begivenhed, som berettiger til det særlige børnetilskud, men om et bevidst valg. Umiddelbart må det være således, at man har gjort sig alle mulige overvejelser og gennemtænkt, hvorledes hverdagen skal hænge sammen både indholdsmæssigt og økonomisk, når man skal være eneforælder og dermed eneforsørger. Der er altid nogle konsekvenser af det, man som menneske beslutter, og det er der også, når man vælger at få et barn alene.

Kl. 15:19

Maja Panduro (S):

Jeg ved ikke, om det var, fordi man ikke ville svare på mit spørgsmål, for der var da stadig taletid, kan jeg se, men så prøver jeg bare at spørge helt klart og lade være med at lade mig provokere af nogle af de ting, som ordføreren sagde. Vil man rulle hvert element i de her lovforslag tilbage – den styrkede tandpleje for de udsatte, færre udsættelser og det redskab, vi giver til kommunerne, det særlige børnetilskud og ligestillingen af flygtningebørn med andre børn? Vil ordføreren ikke for hvert af de her elementer sige, hvad man vil og ikke rulle tilbage, og hvorfor?

Kl. 15:19

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):
Ordføreren.

Kl. 15:19

Louise Schack Elholm (V):

Jeg må lige først sige, at jeg ikke ser det her som tandpleje til udsatte. Det her drejer sig jo kontanthjælpsmodtagere, og i forvejen er der tandpleje til de allermost udsatte. Til dem kan kommunerne bevilge tandpleje, så der er allerede en ordning for de mest udsatte. Hvis man ville tage fat i de mest udsatte, skulle man have fokuseret på en anden gruppe, end man har gjort her. Her tager man næsten alle på overførselsindkomst, ikke? Så det er en helt anden gruppe.

Så vil jeg sige, at vi til næste valg fremlægger vores valggrundlag, og der kan jeg fortælle spørgeren, hvad det er, vi går til valg på. Der er lang tid til næste valg, jeg kan ligesom fornemme, at det ikke er noget, der er lige op over. Så vi venter til næste valg med at fremlægge, hvad vi går til valg på.

Kl. 15:20

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Jeg siger tak til ordføreren. Så er det fru Karin Nødgaard fra Dansk Folkeparti.

Kl. 15:20

(Ordfører)

Karin Nødgaard (DF):

Jeg tager mine 10 minutter samlet her.

Der skal i dag behandles to forslag, som hver især har meget forskelligt indhold, og endvidere skal de behandles samlet. Det kan godt undre mig lidt, men jeg vil i min tale forholde mig til de delelementer, der er, og så må vi i det videre udvalgsarbejde komme med vores endelige udmelding og bemærkninger til hvert forslag og til delelementerne deri.

Indledningsvis vil jeg gerne kommentere den socialpakke, som regeringen sammen med Enhedslisten er blevet enig om i forbindelse med finansloven for 2013, og af hvilken disse to lovforslag fremkommer. Umiddelbart er der jo mere integrationspakke end socialpakke i den, og jeg synes måske, at det havde været lidt bedre, hvis man havde delt den op i to forskellige pakker.

Jeg synes, det havde været ønskeligt, hvis man havde fokuseret mere på de sociale områder og afsat en klækkelig sum penge til de udsatte grupper i det danske samfund. Det undrer mig faktisk, at en socialistisk ledet regering ikke i en socialpakke har mere fokus på f.eks. ældre medborgere og på børn og unge, der er vokset op i misbrugshjem eller har været udsat for sorg.

Jeg vil så gerne komme med nogle kommentarer til L 84. I en tid, hvor det er mere aktuelt, end vi vel tidligere har oplevet, at forholde

Dansk Folkeparti mener ikke, at det er samfundets opgave at bidrage økonomisk til det, som er foreslået i det her forslag. Faktisk mener vi, at der er større udfordringer lige nu, som vi som politikere bør forholde os til at lave lovgivning om. Selv i et velfærdssamfund som det danske har vi behov for nøje at overveje, hvad vi skal prioritere økonomisk. Vi, der er socialordførere, har for nylig forhandlet satspulje og erfaret, hvor svært det kan være at tilgodese så mange som muligt af de udsatte og mindrebemidlede grupper og sikre, at der ikke er borgere, der uforkyndt kommer i klemme socialt og ikke får den nødvendige hjælp. Vi har besluttet, at nogle får afslag, at gode initiativer må stoppe, og at noget ikke kan sættes i værk.

Jeg forstår ikke regeringens måde at prioritere på. Burde især Socialistisk Folkeparti og Socialdemokraterne ikke tænke mere på de mennesker, som ikke har det så godt, end på at udstede checks til de – for de flestes vedkommende – ressourcerstærke kvinder, som af den ene eller den anden årsag har valgt at leve et andet familieliv og stifte familie på deres egen måde? Når ministeren for nylig flere gange har talt om, at alle skal have varme vinterstøvler, uanset hvor de vokser op, kan det jo lyde meget tiltalende. Men det er nok ikke denne gruppe børns fødder, der bliver de kolde til vinter. Her tror jeg, at vi skal rette blikket mod helt andre grupper, f.eks. enlige arbejdsløse mødre med måske op til flere børn. Selv om de i dag skulle få særlige børnebidrag, kan det stadig være svært at få det til at hænge sammen økonomisk.

I forslaget ønsker regeringen også at lempe på optjeningsprincippet for flygtninge, så de får samme rettigheder som danske familier fra dag et i Danmark. Dansk Folkeparti finder optjeningsprincippet udmærket. Det er jo ikke sådan, at man ikke får noget, men at det sker med en gradvis stigning i de første 2 år. Vi finder det rigtigt, at man skal have boet i Danmark et stykke tid, før der kan opnås fuld støtte fra det danske samfund. Derfor bakker vi ikke op om den del. Det nævnes så, at danskere med periodevis bopæl i Grønland og på Færøerne ikke er med i de danske ordninger og også skal optjene retten til fuld ydelse. Det kan forekomme lidt underligt, og det kunne der eventuelt kigges på særskilt.

L 85, som sambehandles med L 84, omhandler noget helt andet end L 84, og i og for sig er det også to meget forskellige indholdspunkter, vi skal forholde os til. I det her forslag finder Dansk Folkeparti, at der fra regeringens side fremføres en måske lidt mere reel social politik. Her forslår man, at der skal være øget mulighed for at yde hjælp til de borgere, f.eks. børnefamilier og socialt udsatte, som ikke kan klare at betale deres husleje og er i risiko for at blive udsat af deres bolig på grund af huslejerestancer. Det er udmærket, at der

kan ydes hjælp til borgere, som på sigt vil kunne komme til at klare sig efter råd og vejledning fra det offentlige eller vil kunne hjælpes til en anden eller billigere bolig.

Kl. 15:25

Gældsrådgivning er meget vigtig i forbindelse med denne gruppe af medborgere, og det er glædeligt, at der er flere fra både offentlig og frivillig side, der er optaget af at bidrage til denne gældsrådgivning. Somme tider skal der ikke så meget til for at få et menneske på ret køl, også økonomisk.

Det er trist, at vi de seneste år har set et stigende antal personer blive udsat af egen bolig, og det er endvidere ekstra trist, når der er børn involveret. Det kan virke meget traumatisk for børn at skulle flytte i huj og hast, og derfor bør det også noteres, at kommunerne har givet udtryk for, at der mangler muligheder for at kunne yde midlertidig økonomisk hjælp til f.eks. børnefamilier, der i en periode ikke kan betale husleje eller lignende. I disse tilfælde kan en flytning måske komme på tale. Man er blevet givet lidt mere tid til det, og det kan foregå i et roligere tempo og på en måde, som ikke påvirker børnene unødigt.

Den anden del af dette forslag drejer sig om tilskud til tandpleje til de personer, som modtager de laveste sociale ydelser. Dansk Folkeparti har igennem mange år været meget optaget af den forskelsbehandling, der findes på henholdsvis sundhedsområdet generelt og på tandbehandlingsområdet. Der er heldigvis sket lidt forbedringer de seneste år, men der er en længere vej forude, som skal betragtes.

Der skal ikke herske tvivl om, at uanset hvor man befinder sig på den såkaldte sociale rangstige, er der et ønske for den enkelte om at have en høj tandsundhed. Vi ved, at smilet er den korteste vej mellem to mennesker, og derfor skal det også helst være sådan, at alle har mulighed for at smile og ikke isolere sig og undlade at involvere sig socialt på grund af dårlig tandsundhed. Det er ikke kun et spørgsmål om, at tænderne ikke er pæne. Det hænger ofte sammen med, at der er tandsygdomme, som kræver behandling. Det har nogle borgere ikke råd til, og derfor kan staten allerede i dag yde en ekstra hjælp til de økonomisk vanskeligt stillede mennesker. Vi finder ikke, at der i forslaget er taget højde for alle grupper, som kunne have behov. Der er en gruppe af folke- og førtidspensionister med så lave indkomster, at de faktisk kan sammenlignes med kontanthjælpsmodtagernes indkomster. Derudover er der grupper, som på grund af forskellige handicap har store udgifter til tandpleje. Disse menneskers forhold burde der vel egentlig også kigges på.

Vi har endvidere set, at regeringen – for at finansiere aftalen om kriminalforsorgen – har skåret et andet sted på tandplejeområdet, nemlig i tilskud til tandrensning for danskerne. Det er jo egentlig lidt som at give med den ene hånd og tage med den anden. Dansk Folkeparti mener også, at der kan være forskel på, om man er et par på kontanthjælp, eller om man er enlig. Husstandens samlede indkomst er forskellig, og derfor er behovet for tilskud vel forskelligt, alt efter om man er alene eller lever i et parforhold. Når man taler tandsundhed, er det vigtigt, at der ud over penge sættes ind med en helhedsorienteret indsats over for de udsatte borgere, for problemet med dårlige tænder er som regel et blandt mange problemer for den enkelte.

Såfremt forslaget om tandpleje vedtages, vil jeg opfordre ministeren til at lave en evaluering om et par år, så vi kan se, om det har haft den ønskede effekt på tandsundheden.

Afslutningsvis vil jeg sige, at jeg da håber, at der bliver sat ordentlig tid af til udvalgsarbejdet. Desværre har der jo ikke været en tilfredsstillende høringsfrist, hvilket man vel egentlig skulle have krav på at der var, og det stemmer måske heller ikke helt overens med det, vi oprindeligt har hørt af intentioner på det her område fra regeringen, da den tiltrådte.

Dansk Folkeparti ser frem til det videre udvalgsarbejde, og vi vil selvfølgelig stille en del spørgsmål til forslagene.

Kl. 15:29

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Der er ingen, der har bedt om korte bemærkninger, så jeg siger tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Liv Holm Andersen.

Kl. 15:29

(Ordfører)

Liv Holm Andersen (RV):

L 84 er et lovforslag, som gør mig meget glad, for med det lovforslag undtager vi flygtninge fra optjeningsprincippet for børneydelser – et optjeningsprincip, som for flygtninge aldrig burde have været der. Helt konkret gør lovforslaget, at flygtninge får fuld børne- og ungeydelse og børnetilskud fra den dag, de har fået opholdstilladelse. Det er måske det, Dansk Folkepartis ordfører vil kategorisere som integrationspolitik, og det kan vi for min skyld sagtens kalde det, men pointen for de tre regeringspartier er sådan set den, at netop integrationspolitik faktisk er socialpolitik. Så når børnebidrag er velfærds politik eller socialpolitik for resten af danskerne, er det også velfærds politik eller socialpolitik for vores flygtningemedborgere.

For mig og for Radikale Venstre var det at lade optjeningsprincippet omfatte flygtninge helt utilstedeligt, for flygtninge er netop mennesker, som ikke selv vælger at rejse og forlade deres land, og som allerede står i en svær situation og skal etablere sig i et nyt samfund. De mennesker imødekommes her og rækkes den hånd, som fællesskabet også rækker til andre børnefamilier. På den måde hører en urimelig forskelsbehandling altså op med det her lovforslag, og der er faktisk ikke ret meget andet at sige fra radikal side end: Hurra for det! Vi er virkelig glade og kan i den grad bakke op om den del af lovforslaget.

Samtidig sørger lovforslaget også for, at selvvalgt enlige får ret til det særlige børnetilskud igen, og det er igen på lige fod med andre eneforsørgere, og derved hører en anden forskelsbehandling op. For de ting, der er påkrævet for at varetage et barn, bliver jo ikke billigere af, at man selv har valgt at være enlig. Ordningen udvides i samme ombæring, sådan at enlige adoptanter også er med. Den del kan Radikale Venstre også bakke op om.

Sluttelig ændres der, som andre ordførere også har redegjort for, på optjeningsprincippet til børneydelser, sådan at bopælsperioder i Grønland og på Færøerne også tælles med. Det anser vi i Radikale Venstre som fair, vi anser det for at give mest mening i forhold til rigsfællesskabet, og så er det også de samme betingelser, som gælder, når man skal optjene folkepension og førtidspension, så det kan Radikale Venstre ligeledes støtte. Dermed kan Radikale Venstre støtte hele L 84 og tilmed med glæde. Men det stopper ikke her, for vi har jo et andet lovforslag, som vi behandler i samme ombæring.

L 85 er egentlig også et dejligt lovforslag at stå her på talerstolen med, for det kommer, ligesom det er tilfældet med L 84, også til at kunne gøre en stor forskel for nogle mennesker i vores samfund. Lovforslaget omhandler helt kort to ting: tilskud til tandpleje for personer på de laveste ydelser efter lov om aktiv socialpolitik samt bedre muligheder for, at kommunerne på flere måder kan hjælpe deres udsættelsestruede lejere bedre. Begge ting sigter på at løfte lige lidt mere for nogle af dem, der har mindst, og det ser vi i Radikale Venstre som et stort gode. Tandlægebesøg kan være en stor udskrivning, særlig når man har en meget lille indkomst og har svært ved at få enderne til at mødes, og derfor er vi i Radikale Venstre glade for, at vi med det her lovforslag får mulighed for at målrette et ekstra tandlægetilskud til de her mennesker. Vi er i det hele taget glade for, at man med det her lovforslag netop prioriterer i vores sociale midler og udvælger at hjælpe dem, hvor skoen trykker mest.

Det samme er tilfældet med lovforslagets anden del, hvormed ønsket er at give udsættelsestruede lejere bedre forhold. Det gøres ved at give kommunerne tilstrækkelige værktøjer, give kommunerne de værktøjer, som kommunerne har bedt om i forhold til at hjælpe de

her mennesker. Det handler om, at kommunerne får mulighed for at yde hjælp til huslejebetaling i en begrænset periode naturligtvis, men med det formål at forebygge udsættelser, for somme tider handler det for de her mennesker om at få lidt luft og komme ovenpå, få noget rådgivning, få hjælp til at sikre, at de har fået deres boligstøtte, eller om bare at få orden i økonomien. Her synes jeg, det er godt, at kommunerne i en begrænset periode kan hjælpe med så at sige at købe tid, at købe ro, også fordi en udsættelse, og hvad deraf følger af genhusning osv., kan tære rigtig meget på et kommunalt budget. Samtidig skal boligorganisationerne underrette kommunerne tidligere, og kommunerne forpligtes til at afholde opfølgningssamtaler med de anviste borgere.

Der lægges op til, at det er fællesskabets ansvar at løfte de borgere, som er udsættelsestruede og på den ene eller anden måde ikke kan få det med at betale deres husleje til at hænge sammen. Det er klart, at for Radikale Venstre handler det først og fremmest om at løse de grundlæggende problemer, som ofte er meget mere og måske noget helt andet end det ikke at kunne få sin økonomi til at hænge sammen. Der gjorde vi nogle gode ting, som det også fra flere ordføreres side er blevet nævnt, i satspuljeregi sidste år, men i Radikale Venstre har vi det bare sådan, at hvis en huslejebetaling eller et par stykker kan forhindre en i forvejen udsat familie i at blive sat ud af deres bolig, er vi altså ikke i tvivl om, at så er det det, vi skal gøre. Radikale Venstre ser således positivt på de ekstra tilskud til tandpleje for dem med de laveste indkomster, ligesom vi er glade for, at der sættes fokus på udsættelser af lejere. Derfor kan Radikale Venstre også støtte L 85. Tak for ordet.

Kl. 15:34

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Der er ikke nogen, der har bedt om korte bemærkninger, så jeg siger tak til ordføreren. Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 15:35

(Ordfører)

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Vi behandler jo to lovforslag i dag, både L 84 og L 85, og jeg vil starte med det første. Begge lovforslag er som bekendt en del af finanslovaftalen mellem regeringen og Enhedslisten, og det er to lovforslag, som vi i Enhedslisten er rigtig glade for. Men jeg vil som sagt starte med det første og sige noget om det særlige børnetilskud, altså det børnetilskud, der, som lovgivningen er i dag, gives til børn, der kun har én forsørgelsespligtig forælder, og i praksis er det jo i de situationer, hvor kun en forælder lever, eller hvor faderskabet ikke har kunnet fastslås.

I Enhedslisten har vi i årevis kæmpet for at få afskaffet diskriminationen på det her område, sådan at også børn af eneadoptanter og børn, der er blevet til ved kunstig befrugtning af enlige, får det særlige børnetilskud. Det er nu endelig lykkedes, også selv om det desværre først træder i kraft fra den 1. januar 2014. Med det her lovforslag tager man entydigt udgangspunkt i barnets situation. Fremover har man ret til det særlige børnetilskud, hvis man kun har en forælder, uanset hvordan befrugtningen har fundet sted. Forslaget betyder simpelt hen, at alle børn af enlige forsørgere ligestilles. Det er i den grad positivt.

At man, som loven er i dag, skelner mellem eneforsørgere og de såkaldt selvvalgte eneforsørgere, når det skal afgøres, om der kan gives det særlige børnetilskud, er for mig at se dybt, dybt gammeldags og i den grad diskriminerende. Dermed siger man jo indirekte, at børn, der er kommet til verden på den ene måde, er mindre værd end børn, der er kommet til verden på den anden måde.

Man kan altså sige, at nogle politikeres moralske kvababbelse over, at enlige kvinder kan finde på at adoptere børn, har den konsekvens, at børnene får ringere økonomiske vilkår end andre børn af enlige. Man kan sige, at uanset at der findes nogle mennesker, der

mener, at det der med, at enlige kvinder kan finde på f.eks. at adoptere børn, er noget værre noget, overgår det simpelt hen min forstand, at man kan finde det rimeligt, at børnene af disse kvinder skal have ringere vilkår end andre børn. Børn vælger som bekendt ikke selv deres forældre.

I øvrigt har jeg nu hørt både Dansk Folkepartis og Venstres ordførertaler, og jeg kan forstå, at det afgørende for Venstre og Dansk Folkeparti er, om der har været en udefrakommende social begivenhed. Så jeg får sådan en lyst til at gøre de to ordførere opmærksom på, at det i årevis har været sådan, at der findes kvinder, der får børn med mænd, vel vidende at der ikke er helt styr på, hvem manden er – måske var det ovenikøbet planlagt – og som har været rigtig glade for de børn, og de børn har haft det ganske udmærket. Det er så det, som man ifølge Dansk Folkeparti og Venstre kalder for en udefrakommende social begivenhed.

Det er for mig lidt underligt, at man i Venstre og Dansk Folkeparti synes, det er o.k., at kvinder, der går i byen og bliver gravide med en mand og derefter har barnet alene, gerne må få det særlige børnetilskud, men at kvinder, der vælger at adoptere et barn, ikke må få det særlige børnetilskud, for den slags familieformer bryder man sig ikke om. Nå, men som sagt bliver der nu med den her lovgivning entydigt sat fokus på barnets tarv, og det er barnets tarv, der er i fokus. Det er positivt. Sådan bør det være.

Lovforslagets anden halvdel handler jo om at undtage flygtninge fra optjeningsprincippet i forhold til børnechecken og derudover, at perioden med bopæl eller beskæftigelse i Grønland og Færøerne sidestilles med perioder i Danmark i forhold til optjeningsprincippet. Jeg tror ikke, det kommer bag på nogen, at også den del af lovforslaget er vi meget glade for i Enhedslisten.

Som Dansk Flygtningehjælp også skriver i sit høringssvar, er flygtninge mennesker, der er tvunget på flugt fra deres hjemland, de kan ikke frit vælge mellem at leve i deres hjemland eller leve i det land, hvor de har fået asyl. Når vi vælger at give en flygtning asyl, anerkender vi, at de har behov for og krav på beskyttelse, vi anerkender også, at det ikke bare er en mulighed for dem at vende hjem, og derfor bør de mennesker naturligtvis behandles på samme måde som alle andre borgere i Danmark.

Vi er for mig at se forpligtet til at sørge for, at alle børn her i Danmark har så gode vilkår som muligt i deres opvækst, uanset om de er børn af flygtninge, eller om de er børn af etniske danskere. Som Dansk Flygtningehjælp også skriver i sit høringssvar, er der i den grad risiko for dybt alvorlige sociale problemer, ved at man – i det her tilfælde VKO – har indført det her optjeningsprincip på børnechecken for flygtningefamilier, og det er, simpelt hen fordi man placerer mennesker i en situation med så lavt et rådighedsbeløb, at nødvendige, daglige udgifter kan være ekstremt svære at få finansieret. At starte livet i Danmark i fattigdom må man vel sige er direkte skadeligt for integrationen.

I Enhedslisten deler vi derudover Dansk Flygtningehjælps undren over, at familier med humanitært ophold ikke i første omgang var omfattet af lovforslaget. Det er selvfølgelig rigtig positivt, at der blevet rettet op på det.

Kl. 15:40

Så behandler vi jo også L 85, altså tilskud til tandpleje og hjælp til udsættelsestruede lejere. Den del om lejerne handler jo, som det også er blevet sagt tidligere, om at begrænse antallet af lejere, der sættes på gaden, ved at give kommunerne mulighed for midlertidigt at betale for huslejen. Det kan spare den enkelte for alvorlige sociale problemer, men det kan sådan set også for kommunen være en ret fornuftig forretning, fordi det er meget, meget dyrt, når borgere bliver sat på gaden, fordi de ikke kan betale deres husleje. Så vidt jeg kan forstå, er de gennemsnitlige udgifter for en lejer, der sættes på gaden, omkring 50.000 kr., så rent økonomisk kan det meget vel vise

sig at være en ret fornuftig forretning for kommunerne, at de altså nu får mulighed for at gribe ind, før udsættelsen sker.

Så er der også tanddelen af lovforslag L 85. Det kommer jo nok heller ikke bag på nogen, at det også er noget, vi er meget glade for i Enhedslisten. Stod det til os, var al tandpleje finansieret over skatten. Jeg har altid undret mig over, at man skal betale med sit dankort, når man brækker en tand, men ikke, når man brækker et ben. Det giver for mig at se ikke nogen mening. Og det er rigtig, rigtig dyrt at gå til tandlæge. Det betyder desværre, at der er rigtig mange danskere, der vælger tandlægebeseget fra.

Med lovforslaget, vi behandler i dag, om billigere tandpleje for nogle af de danskere, der har allermindst at leve for, tager vi et lille skridt i den rigtige retning. Især de unge, som lever for den ekstraordinære lave særlige ungeydelse, får nu en god mulighed for at få hjælp til behandling af tandproblemer. Men også kontanthjælpsmodtagere over 25 år og andre grupper på tilsvarende lave ydelser får en økonomisk håndsrækning til de her dyre tandlægeregninger. Det er vi rigtig glade for.

Så tog Dansk Folkepartis ordfører fat i bl.a. førtidspensionister og fattige folkepensionister. Det er nogle af de grupper, som Enhedslisten helt oplagt mener også bør have mulighed for billigere tandpleje, så hvis Dansk Folkeparti vil være med til at finde penge til det, vil vi meget gerne arbejde videre med det.

Målet er som sagt for Enhedslisten, at tandbehandling bliver finansieret ligesom al anden sundhedsbehandling i det her land, og som sagt er det her et lille skridt i den rigtige retning.

Kl. 15:43

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Der er en enkel kort bemærkning. Fru Karin Nødgaard.

Kl. 15:43

Karin Nødgaard (DF):

Tak. Jamen det sidste, som ordføreren kommer ind på, må vi jo så finde ud af, men sikken en svada, der kom til Venstre og Dansk Folkeparti her. Når man sådan generelt hører Enhedslisten tale de svages sag, vil jeg gerne spørge fru Johanne Schmidt-Nielsen: Kan man betegne den gruppe af kvinder, der selvvalgt vælger at få et barn ved adoption eller ved kunstig befrugtning som værende udsatte borgere i det danske samfund? Vi ved, at der bliver foretaget en myndighedsvurdering i forhold til eneadoptanter, hvor man kan se, om økonomien kan hænge sammen. Man må også regne med, at de er blevet vurderet til, at de har en ordentlig økonomi. Jeg synes måske, at vi står i en speciel situation lige nu, og det kan undre mig, at Enhedslisten ikke har valgt at prioritere nogle helt andre områder på det sociale felt i forhold til den finanslovaftale, man har indgået.

Kl. 15:44

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Ordføreren.

Kl. 15:44

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Det særlige børnetilskud giver man til børn, hvor der kun er en forælder til at forsørge. Det synes jeg er et rigtig, rigtig godt princip, nemlig at vi siger, at fordi vi som samfund ønsker at tilstræbe, at alle børn har ligeværdige opvækstvilkår, så hjælper vi i de situationer, hvor der kun er en forsørger. Problemet er bare, at der har været diskrimination på området. Der er nogle børn, hvor man har tænkt, at de ikke skal have lov til at have det. Og som sagt vælger børn altså ikke deres forældre selv.

Jeg har ikke personligt noget problem med, at der er kvinder, der vælger at få børn alene. Det ved jeg at der er andre politikere der har, men uanset hvilken holdning man har til det, altså uanset om man har det moralsk dårligt med, at der findes kvinder, som sådan set sy-

nes, at det er udmærket at være alene, så kan jeg uanset holdningen til det ikke forstå, hvordan man kan få det til at hænge sammen, at det er o.k., at det er børnene, det går ud over. For det har jo været konsekvensen af den diskrimination, der har været på området, at børn af enlige mødre, der har adopteret, eller enlige kvinder, der er blevet insemineret, har fået ringere vilkår end andre børn af enlige. Det er fuldstændig rigtigt, som ordføreren siger, at fordi man er enlig mor, er man ikke nødvendigvis en socialt udsat gruppe. Men det er heller ikke det, det særlige børnetilskud handler om. Det handler om at skabe lige vilkår for børn.

Kl. 15:45

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Så er det fru Karin Nødgaard.

Kl. 15:45

Karin Nødgaard (DF):

Jeg synes måske ikke helt, ordføreren svarer på det, jeg spørger om. For det, jeg egentlig gerne vil høre, er: Når man snakker om ligeværdige vilkår, hvad vil det så sige? Det ved vi jo. Hvis man tager en skoleklasse, er der ikke ligeværdige vilkår som sådan. Der er forskel på, hvad vi som forældre kan give vores børn, om vi kan købe de dyreste – apropos – vinterstøvler eller nogle, der er lidt billigere, men som også godt kan være varme osv.

Jeg mener bare, at det er en skæv prioritering, som Enhedslisten foretager her, i forhold til hvordan man egentlig gerne vil være socialpolitisk. Man siger, at de her børn jo faktisk for manges vedkommende har, tror jeg, ressourcestærke mødre, der klarer sig godt og har arbejde osv., så de har det jo egentlig bedre end så mange andre. Jeg synes, at det var bedre så måske at gå ind og kigge på den enlige mor med to børn, som næsten ikke kan få det til at hænge sammen. Skulle hun så ikke have noget ekstra, ekstra særligt børnetilskud, eller hvad? Jeg synes bare ikke, at det hænger sammen med den profil, som Enhedslisten somme tider prøver at få i forhold til socialpolitikken.

Kl. 15:46

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Ordføreren.

Kl. 15:46

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Jeg har drøftet sagen med Dansk Folkeparti før, det har så været en anden ordfører i andre sammenhænge, og argumentationen fra Dansk Folkeparti plejer at være, at man ikke synes, at man skal opfordre til den her type af familier. Som sagt har jeg ikke personligt nogen moralske problemer med, at enlige kvinder kan finde på at få børn, og jeg synes egentlig, at det er lidt underordnet, om Dansk Folkeparti har, fordi det her handler om børnenes opvækstvilkår.

Ordføreren har fuldstændig ret i, at der ikke er lighed i det danske samfund, at forældre i en klasse ikke kan give deres børn de samme opvækstvilkår, men vi kan gøre, hvad vi kan på alle mulige fronter for, at vi skaber højere grad af lighed for børn. Det er altså sådan, at et af de redskaber, det danske samfund bruger, er det særlige børnetilskud, som vi giver, hvis der kun er en forsørger. Jeg kan som sagt ikke forstå, hvordan man – uanset hvilken holdning man har til kvinder, der vælger at få børn alene – kan komme frem til, at deres børn skal have ringere økonomiske vilkår end andre børn af enlige.

Kl. 15:47

Fjerde næstformand (Anne Baastrup):

Den næste korte bemærkning er fra hr. Joachim B. Olsen.

- Kl. 15:48 set i meget god forlængelse af Liberal Alliances politik, at man ikke diskriminerer mellem forskellige former for familier. Kl. 15:51
- Joachim B. Olsen (LA):**
Når ordføreren siger, at den her børnecheck handler om at skabe lige vilkår for alle børn, skal det så forstås sådan, at når en enlig mor, som har et velbetalt job, og som sammenlignet med en enlig mor, der har en meget lav indkomst, får en børnecheck, er der lige vilkår mellem børnene? Er det rigtigt forstået?
- Kl. 15:48 **Fjerde næstformand (Anne Bastrup):**
Ordføreren.
- Kl. 15:48 **Johanne Schmidt-Nielsen (EL):**
Arh, jeg vil sige til hr. Joachim B. Olsen, at det næsten er for pjattet et spørgsmål. Jeg tror godt, at ordføreren ved, at vi ikke skaber lighed blandt børn i Danmark gennem den her lovændring, desværre. Tænk, hvis det var så simpelt. Det er jo noget, jeg faktisk tilstræber, nemlig en højere grad af lighed blandt børn – og mennesker i det hele taget. Jeg ved ikke, om ordføreren har den samme holdning. Nej.
Vi skaber ikke lighed mellem alle børn i Danmark gennem det her forslag. Men vi gør det, at vi fjerner den diskrimination, der tidligere har været. Tidligere har man sagt, at børn af mødre, der har valgt at adoptere alene, eller børn af mødre, der har valgt at få kunstig befrugtning som alenemødre, skulle have ringere økonomiske vilkår end børn af en kvinde, der er blevet gravid med en mand, hun ikke kan huske hvem er, eller børn, hvis ene forælder er død. Det synes jeg er diskrimination, og jeg synes, det er så fornuftigt, at det endelig er lykkedes at få fjernet den diskrimination.
- Kl. 15:49 **Fjerde næstformand (Anne Bastrup):**
Hr. Joachim B. Olsen.
- Kl. 15:49 **Joachim B. Olsen (LA):**
O.k. Jeg prøver at skære det lidt mere ud med et eksempel: Du er enlig mor, du tjener 600.000 kr. om året. Du kan ikke få en børnecheck i dag, fordi du har adopteret det barn. Nu kan du så få en børnecheck. Ordføreren sagde, at det her handler om at skabe lige vilkår for børn. Så må ordføreren bare forklare mig, hvordan der bliver skabt lige vilkår for børn, når en mor med en meget høj indkomst nu får en børnecheck.
- Kl. 15:50 **Fjerde næstformand (Anne Bastrup):**
Ordføreren.
- Kl. 15:50 **Johanne Schmidt-Nielsen (EL):**
Det er ikke børnecheck, vi diskuterer i dag. Børnecheck er noget andet. Det, vi diskuterer, er det særlige børnetilskud. Det er lidt vigtigt at få med. Vi taler om en særlig ydelse, der gives i situationer med kun en forsørger.
Liberal Alliance går jeg ud fra er uenige i principperne for universelle ydelser. Det er en helt anden diskussion, det ved jeg godt at Liberal Alliance er. Jeg synes, at universelle ydelser er fornuftige.
Men den diskussion, vi har i dag, handler om, at der i dag findes en universel – det kan vi kalde den – ydelse til børn med kun en forsørger. Undtagelsen er børn, der er kommet til verden gennem kunstig befrugtning af en enlig mor, eller børn, der er adopteret af en enlig mor. Den diskrimination fjerner vi nu. Det synes jeg er fornuftigt.
Hvis man skulle tage Liberal Alliances frihedshat på – jeg ved, at de plejer at være glade for den – ligger det vel i virkeligheden sådan
- Kl. 15:52 **Louise Schack Elholm (V):**
Jeg er ganske udmærket klar over, at Venstre og Enhedslisten ikke er enige på det her punkt. Venstre mener, at det her er en slags forsikring, hvis en familie på grund af en udefrakommende begivenhed måske pludselig har mistet faren, han er død i et trafikuheld. Så har man et stort problem, fordi hele familiens økonomi er baseret på to indkomster. Så skulle det her være et plaster på såret, så man bedre kan klare sig igennem. Det er det syn, Venstre har på det.
Jeg er godt klar over, at Enhedslisten siger, at det her skal være en ydelse til barnet, mens Venstre ser på det som en ydelse til familien. Hvordan vil ordføreren sikre, at det er barnet, der får pengene, og at det ikke går til alt muligt andet?
- Kl. 15:52 **Fjerde næstformand (Anne Bastrup):**
Ordføreren.
- Kl. 15:52 **Johanne Schmidt-Nielsen (EL):**
Det var et interessant spørgsmål, som man jo kunne rejse både ved spørgsmålet om børnecheck og om det særlige børnetilskud. Det er rigtigt, at pengene ikke sættes ind på en særlig lille børnekonto og kun kan bruges i børnebutikker. Men jeg går ikke ud fra, at Venstre mener, at vi skal afskaffe børnechecken, som jo sådan set heller ikke giver nogen garanti for, at forældrene bruger pengene på børneting.
Virkeligheden er den, vil jeg sige til fru Louise Schack Elholm, at der findes mange forskellige måder at være familie på. Jeg ved godt, at der er nogle, der synes, at det burde være sådan, at der kun er far, mor og børn. Der er nogle, der synes, at sådan skulle det være hele tiden. Men virkeligheden er den, at der findes mange forskellige familier. Jeg synes ikke, vi kan tillade os som samfund at diskriminere børn, fordi deres forældre har valgt at leve i en anden familieform end far, mor og børn.
- Kl. 15:53 **Fjerde næstformand (Anne Bastrup):**
Så er det fru Louise Schack Elholm.
- Kl. 15:53 **Louise Schack Elholm (V):**
Jeg taler bestemt ikke om at diskriminere børn. Jeg mener, at børn skal have de samme muligheder for at tage en uddannelse, blive behandlet i sundhedsvæsenet og alt muligt. Vi skal hjælpe børn med at bryde den negative sociale arv, det mener jeg bestemt. Men jeg mener bare, at man på ingen måde kan garantere, at det her går til børnene. Det her går til det fælles budget.
Jeg har ikke noget imod, at man vælger at være enlig mor. Det synes jeg er et helt fair valg. Men jeg snakker om, at jeg opfatter det her som en forsikring, i tilfælde af at man kommer ud i en meget uheldig situation og mister den ene forælder. Det er en meget tragisk situation, og det er endnu mere tragisk, hvis man også skal gå fra hus og hjem og ikke har råd til noget som helst. Derfor synes jeg, det er vigtigt, at man tager hånd om dem, der kommer ud for noget uforudset. Derfor er det vigtigt for mig, at man støtter op om dem, der kommer ud i problemer.
Det er ikke for at diskriminere nogen, men ordføreren må trods alt have overvejet, hvad pengene går til i en sådan husholdning. Går

de til, at barnet kan komme på en ekstra ferie, eller går de måske til, at familien får råd til pizza en ekstra dag om ugen eller noget andet? Kan ordføreren give en fornemmelse af, hvordan det her skal sikre at børnene får nogle bedre vilkår?

Kl. 15:54

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):
Ordføreren.

Kl. 15:54

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Jeg vil sige til fru Louise Schack Elholm, at jeg synes, at det er en lidt useriøs måde at diskutere på. Det må jeg tilstå. Som sagt har jeg aldrig hørt Venstre stille krav om, at der til staten skulle indleveres dokumentation for, at den børnecheck, som man i øvrigt får, når man har børn, bruges til børnerelaterede produkter. Det er en meget særlig og i øvrigt ekstremt bureaukratisk tilgang, som Venstre her lancerer.

Hvad angår diskrimination, er jeg glad for at høre, at Venstre ikke mener, at det er o.k. at diskriminere børn. Men så kan jeg simpelt hen ikke forstå, hvordan man samtidig kan mene, at det er o.k., at børn, der er adopteret af en enlig mor, har ringere økonomiske vilkår i deres opvækst end et barn, der er kommet til verden, ved at mor gik i byen og blev gravid med en tilfældig mand. Hvis ikke det er diskrimination, så ved jeg ikke, hvad det er.

Kl. 15:55

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Der er ikke flere korte bemærkninger. Jeg siger tak til ordføreren, og så er det hr. Joachim B. Olsen.

Kl. 15:55

(Ordfører)

Joachim B. Olsen (LA):

Jeg er jo ikke socialordfører. Jeg har valgt at blande mig i debatten alligevel. Men jeg skal altså læse en tale op på vegne af fru Thyra Frank:

Liberal Alliance kan ikke stemme for de to fremsatte forslag. L 84, der handler om tilskud til selvvalgte eneforsørgere, forventes at forøge de offentlige udgifter med cirka 215 mio. kr. L 85, der handler om tilskud til tandpleje og hjælp til udsættelsestruede lejere, forventes at forøge de offentlige udgifter med ca. 180 mio. kr. Samlet set giver det en stigning af de offentlige udgifter på op mod 0,5 mia. kr.

Liberal Alliance mener ikke, at der i den nuværende økonomiske situation er plads til at hæve de offentlige udbetalinger og tilskud til eneforsørgere, tandpleje og lejere, og stemmer derfor imod de fremsatte lovforslag.

Kl. 15:56

Fjerde næstformand (Anne Bastrup):

Der er ingen korte bemærkninger, så jeg siger tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Benedikte Kiær.

Kl. 15:56

(Ordfører)

Benedikte Kiær (KF):

Ja, det er en effektiv eftermiddag, hvor vi får behandlet to lovforslag på en gang. Begge lovforslag er et resultat af finanslovaftalen mellem regeringen og Enhedslisten. Ved første øjekast er der et tiltag i et af forslagene, som umiddelbart lyder meget godt. Der vil jeg gerne lige fremhæve det tiltag i L 85, som betyder, at kommunerne nu vil få mulighed for i kortere tid, men ikke permanent, at betale husleje for udsættelsestruede lejere.

Der er ingen tvivl om, at vi i forhold til det med udsættelse af lejere har et problem, idet der er flere og flere, der gennem årene er

blevet sat ud af deres lejlighed. Derfor er der også gjort rigtig meget gennem de seneste år for at forebygge udsættelse af lejere. For at nævne nogle af de ting, som er blevet sat i værk gennem de senere år, kan jeg nævne, at løbedagene er blevet afskaffet, at kommunerne har fået bedre mulighed for at administrere udsættelsestruede lejerers økonomi, at der er givet bedre mulighed for at få flyttehjælp, så man kan flytte til en billigere bolig, og at der i forhold til lejeloven er sket en forlængelse af påkravsfristerne fra 3 dage til 2 uger.

Hvorfor er det så egentlig, at vi har gjort så meget gennem de seneste år for at forebygge udsættelser af lejere? Det har vi, fordi der er store menneskelige omkostninger, når f.eks. en børnefamilie sættes ud af lejligheden, ligesom der for en almennyttig boligafdeling og de tilbageværende lejere også er konsekvenser, da de sidder tilbage med nogle store regninger, fordi der i mange tilfælde ikke er betalt husleje i rigtig, rigtig mange måneder.

Derudover koster udsættelserne også rigtig mange penge for kommunerne. 40-50 pct. af de lejere, der sættes ud af deres bolig, er børnefamilier, som kommunerne ifølge husvildestemmelsen skal finde en ny bolig til. Men det er også forbundet med store udgifter for kommunerne, når ikkebørnefamilier skal sættes ud af deres lejlighed. Derfor er det så, at kommunerne har efterspurgt muligheden for, at de i en midlertidig periode kan betale for huslejen, så de, imens de lige betaler for huslejen, kan få hjulpet borgerne til at få styr på situationen, få styr på økonomien eller måske flytte til en helt anden bolig. Det kan også godt være, at der er krav, der skal opfyldes, for at man kan få betalt lejen i en midlertidig periode, f.eks. at man skal indgå i noget gældsrådgivning, eller at kommunen skal overtage administrationen af økonomien, eller at man, hvis det drejer sig om, at der er nogle problemer med misbrug, gennemgår et behandlingsforløb.

Hvordan kommunerne strikker det sammen, er op til dem. Det har de frihed til at finde frem til. Jeg hæfter mig også ved, at det er kommunerne, der står til ansvar for forvaltningen af den her mulighed, ligesom det er noget midlertidigt. Det vil sige, at det er en mulighed og ikke noget, som kommunerne skal.

Det var så noget af det positive ved de her to lovforslag. Noget af det dårlige er, at de begge tilføjer endnu flere kvadratmeter til tilskudsjunglen. Det Konservative Folkeparti så hellere, at systemet blev gjort langt mere enkelt og gennemskueligt, og at man tog fat allerede nu. F.eks. er der mange former for børnetilskud ud over det, vi ser på i dag. Der er det ordinære børnetilskud til enlige, der er det ekstra børnetilskud til enlige, der er børnetilskud til forældre under uddannelse, der er børnetilskud ved flerbørnsfødsler, og der er børnetilskud til pensionister, og der er det særlige børnetilskud.

Jeg er ikke engang sikker på, at jeg har nævnt alle de former for børnetilskud, der egentlig er i dag, men det viser bare, at det er noget af en jungle. Og i nogle tilfælde er det faktisk sådan, at der ikke bliver taget hensyn til, om man har en god økonomi eller ej, hvorimod børnetilskuddet i andre tilfælde faktisk er afhængigt af indtægten. Så det hele er meget rodet, og efterhånden er logikken helt forsvundet. Vi ser derfor helt bort fra spørgsmålet om, hvordan børnene er kommet til verden og af hvem, men mener, at det er på tide, at der bliver ryddet op i den her jungle, og det er baggrunden for, at vi ikke kan støtte denne del af forslagene.

Tilskudsjunglen bliver ikke kun udvidet beløbsmæssigt. Der kommer også nogle nye rettigheder til. Der indføres faktisk en helt ny rettighed, et helt nyt tilskud til tandpleje for borgere, hvor der udelukkende skeles til, at borgerne er på en bestemt ydelse, f.eks. kontanthjælp.

Kl. 16:01

Men der er meget, meget stor forskel på mennesker. Jeg har mødt den hjemløse på herberget, der i den grad havde brug for hjælp til at få foretaget tandbehandling, og det gælder også den unge skrøbelige pige med flere diagnoser, der har svært ved at få fodfæste. Heldigvis

får hun fremadrettet et ressourceforløb, men hun har også svært ved at finde penge til en tandpleje. De har brug for hjælp. Men så er der også knøsen på 25 år, som på forunderlig vis er sluppet uden om alle de krav, der er til aktivering, og derfor lever han fint af kontant-hjælp, på trods af at han egentlig har en udmærket uddannelse. Han har brug for, at der stilles nogle meget håndfaste krav til ham, så han kommer i gang med det samme og selv kan spare op til sin tandpleje.

Ja, der er meget stor forskel på mennesker, og vi vil meget gerne fra Det Konservative Folkepartis side hjælpe dem, som har behov for det. Men med det her forslag om tandpleje bliver der sigtet meget bredt, og det kan være, at det så betyder, at det for nogles vedkommende endnu mindre kan betale sig at tage en uddannelse eller at tage et arbejde. Derfor så vi egentlig hellere, at man, hvis man kunne – det må man jo kunne undersøge om man kan, og det kan man sikkert godt – målrette nogle af de mange millioner kroner til § 82 i lov om aktiv socialpolitik, hvormed kommunerne kan yde hjælp til udgifter som f.eks. tandbehandling, hvis der er brug for tandbehandling og der ikke er nogen økonomiske muligheder for at betale udgifterne i dag. Som det fremgår af lovbemærkningerne, er § 82 i lov om aktiv socialpolitik faktisk gældende i dag.

Nå, men konklusionen er, at Det Konservative Folkeparti ikke kan stemme for de to lovforslag.

Kl. 16:03

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Fru Johanne Schmidt-Nielsen for en kort bemærkning.

Kl. 16:03

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Tak for det. Jeg kan forstå, at De Konservative ikke kan stemme for forslaget om at fjerne diskriminationen af børn af selvvalgte enlige mødre, fordi man generelt mener, at systemet omkring børnetilskud er uoverskueligt. Den holdning kan man jo så have, men fru Benedikte Kiær udtaler den 8. november 2012 til Politiken på spørgsmålet om, hvorvidt man fra De Konservatives side vil støtte fjernelsen af diskriminationen:

»Det er sympatisk; jeg synes også, at de børn skal ligestilles med andre børn«.

Så jeg skal høre, om det fortsat er De Konservatives holdning, at vi skal fjerne diskriminationen af børn af selvvalgte enlige mødre, om det er holdningen, selv om man altså, fordi man synes, at børnetilskudsreglerne generelt er for komplicerede, vælger ikke at stemme for forslaget.

Kl. 16:04

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Benedikte Kiær.

Kl. 16:04

Benedikte Kiær (KF):

Vi har haft en diskussion om alle de former for børnetilskud, der er, og har simpelt hen fundet frem til, at der er et hav, og jeg listede jo så nogle af dem op her. Det er også derfor, vi har fundet frem til, at vi ser bort fra, hvordan børnene er kommet til verden, og hvem der har bragt dem til verden, og simpelt hen ser på hele den tilskuds-jungle, som der egentlig er. Derfor mener vi ikke, at vi kan bakke op om det her forslag, for vi mener egentlig, der skal ryddes op nu. For der er heller ikke nogen logik i, hvor det er, man tager hensyn til indtægt, og hvor det er, man ikke tager hensyn til indtægt.

Kl. 16:04

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Fru Johanne Schmidt-Nielsen.

Kl. 16:04

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

Men lad os nu lægge diskussionen om det, ordføreren kalder en tilskudsjungle, til side og lægge diskussionen om universelle versus ikkeuniverselle ydelser til side og alene forholde os til det spørgsmål, der hedder: Er det o.k. at diskriminere børn, der er født af enlige, der har valgt enten at adoptere som enlige eller valgt kunstig befrugtning som enlige, og er det o.k., at de har ringere økonomiske vilkår end andre børn, der vokser op med eneforsørgere? Altså, hvis vi kun forholder os til det spørgsmål – og jeg spørger til det, fordi ordføreren eksplicit i Politiken den 8. november siger, at børnene skal ligestilles med andre børn – og hvis nu vi lægger de andre diskussioner til side, hvad er så De Konservatives holdning til diskriminationen af børn af selvvalgte enlige mødre?

Kl. 16:05

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Fru Benedikte Kiær.

Kl. 16:05

Benedikte Kiær (KF):

Nu skal vi jo forholde os til det særlige børnetilskud, om det skal være for eneadoptanter, og i forhold til dem, der er blevet gravide og har fået et barn ved hjælp af f.eks. kunstig befrugtning. I den forbindelse har vi haft en lang diskussion om de her tilskud, der er, og det er faktisk sådan, at selv om man f.eks., og det er jo også blevet nævnt flere gange i dag, er barn af en eneadoptant, så er det jo ikke det samme, som at man faktisk er rigtig dårligt økonomisk stillet.

Det er jo baggrunden for, at vi er gået dybere ned i det her og har sagt: Jamen der er noget ulogisk ved det her, alle de her tilskud. Og der er rigtig mange tilskud, hvor man simpelt hen tildeler tilskud uden overhovedet at have blik for, om der er behov for dem eller ej. Derfor siger vi: Det er ligegyldigt, hvordan børnene er kommet til verden, og af hvem, men vi synes simpelt hen, der skal ryddes op i det her. Det skal der ryddes op i nu, og det er baggrunden for, at vi ikke kan støtte forslaget.

Kl. 16:06

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Tak til ordføreren. Og så er det hr. Sjørður Skaale, værsgo.

Kl. 16:06

(Ordfører)

Sjørður Skaale (JF):

Tak for det. Jeg skal ikke sige så meget om den generelle debat, der har været i dag. Jeg skal kun sige noget om L 84 og kun noget om den del af det, som drejer sig om udvidelse af optjeningsprincippet, således at det også kommer til at omfatte Færøerne.

Det er sådan, at Danmark og det danske rige jo er to forskellige størrelser, selv om det selvfølgelig overlapper en hel del. I dette lovforslag ændres det fra formuleringen i Danmark til formuleringen her i riget, således at man kan optjene retten til børne- og ungedyelse og børnetilskud, også når man bor i Færøerne eller i Grønland, selv om ydelsen selvfølgelig kun udbetales, såfremt man flytter til Danmark og i øvrigt opfylder de kriterier, der er gældende.

Så jeg vil gerne takke ministeren for den store forståelse, hun har vist for den her sag, og for den gode dialog, vi har haft om sagen siden engang i foråret, og for det arbejde, hun har gjort for at få det bragt hertil, så det nu ligger som et færdigt forslag. Tak for det. Det er der rigtig mange, som får stor gavn af.

Den her lovændring er i overensstemmelse med en tradition, der altid har været i dansk og i færøsk lovgivning, nemlig at man har fulde rettigheder i hinandens lande, både når det gælder sociale ydel-

ser som f.eks. folkepension eller førtidspension, og når det gælder f.eks. stemmeret. Når en dansker flytter til Færøerne, har han fulde rettigheder samme dag. Når en færinger flytter til Danmark, har han fulde rettigheder samme dag. Sådan har det været, og den ordning, som var gældende på det her område før, var et skridt væk fra den tradition, som har været.

Den ændring, som nu foreslås, betyder rigtig meget for de færøske forældre, som det sidste års tid har været frataget de her rettigheder, men jeg tror ikke, at ændringen bliver så dyr for statskassen, som regeringen regner med. Der står i forslaget – jeg citerer:

Tilpasningen i forhold til Grønland og Færøerne skønnes at vedrøre ydelser for cirka 500 børn årligt og at medføre merudgifter på 4 mio. kr. årligt i 2013 og ca. 4,5 mio. kr. årligt herefter.

Jeg kender ikke den statistik, som dette skøn bygger på, men jeg kan forstå på embedsmændene og på ministeren, at det er et kvalificeret skøn. Men mig forekommer det her tal at være meget højt, det må jeg sige. Fraflytning er som bekendt et meget stort problem for Færøerne ligesom for mange andre små samfund, men langt, langt de fleste, som flytter fra Færøerne til Danmark, er unge mennesker, som søger uddannelse, og som ikke har børn. Mange af dem får naturligvis børn, mens de er i Danmark. Men når de har boet i Danmark i 2 år, er de blevet omfattet af de her regler alligevel. Derfor har jeg svært ved at se, at det her tal kan beløbe sig til 500 børn årligt. Det synes jeg er meget højt. Men hvis det koster mindre end 4 mio. kr., er det jo næppe et problem for ministeren.

Men selv om det ikke er så dyrt, betyder det utrolig meget for de mennesker, som det drejer sig om. Jeg har været i kontakt med mange, som har været lige ved at opgive deres studium, fordi de ikke havde råd til at fortsætte. Det får de med den her løsning, så det er mægtig fint.

Så jeg skal bare sige tak for det her og tak for ordet.

Kl. 16:10

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ordføreren. Så er det social- og integrationsministeren, værsgo.

Kl. 16:10

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jeg vil gerne indledningsvis starte med at beklage, at høringsvarene til lovforslagene blev sendt sent over til Folketinget. Det er jeg rigtig ked af, og det vil jeg selvfølgelig gerne beklage.

Når det så er sagt, vil jeg gerne sige tak for en ualmindelig god debat. Jeg synes, det har været en debat, der har været favnende. Vi har været vidt omkring de mange elementer, der ligger i de to forskellige lovforslag. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at det var rigtig dejligt, da vi forhandlede finanslov, at vi kunne lande en aftale, hvor socialområdet blev så flot vægtet. Når man er socialminister, er det naturligvis en ting, som man er rigtig glad for. Det var jeg, for der er rigtig mange ting, som vi trænger til at gøre bedre, og hvor vi synes, at vi kan gøre en endnu større forskel.

Jeg vil gerne sige, når kritikken fra nogle af de partier, som ikke har lyst til at stemme for, bl.a. Dansk Folkeparti, er, at vi ikke kigger på nogle andre ting end lige præcis at prioritere de ting, der ligger i den her aftale, at vi ikke kigger på børn eller andre, at man jo bare skal huske på, at ud over det, der ligger i det, vi aftaler her, og det, vi skal stemme om her, er der hele den store indsats, som vi har aftalt for satspuljen. Der prioriterer vi en hel masse andre områder. Der ligger tilsynsreformen, som vi også er fælles om, som handler om at få styrket kvaliteten for de anbragte børn og i de institutioner og botilbud, vi har. Så der ligger mange andre ting.

Når det så bliver sagt, at der er for meget integration og for lidt socialpolitik i den her pakke, er jeg simpelt hen ikke enig. Det, der ligger på integrationsområdet, vægter faktisk ikke så meget, når man kigger på det procentvis, men det er rigtig vigtige ting, vi har med,

og som vi skal sørge for selvfølgelig kan komme til at virke rigtig godt.

Der har om lovforslag L 84 om selvvalgte eneforsørgere været en munter polemik og en debat her fra talerstolen. Jeg skal ikke tilføje så meget yderligere til den andet end at sige, at jeg også opfatter det som diskrimination, at forholdene har været sådan, som de er i dag, og det glæder mig ualmindelig meget, at vi kan gøre op med den diskrimination.

Når det drejer sig om optjeningsprincippet, vil jeg gerne sige, at jeg er glad for rosen fra Færøerne. Vi har haft et godt samarbejde for at få løst den her situation, for det var jo ikke meningen, da reglerne under den tidligere regering blev ændret, at man lige pludselig skulle til at diskriminere inden for rigsfællesskabet. Men det kom man til, da man i sin tid lavede lovændringen, og det er jeg rigtig glad for at vi retter op på nu.

Jeg er også glad for, at vi har kunnet tage den forhandling med Enhedslisten, der drejer sig om, at familier, som har flygtningebaggrund, naturligvis også kan modtage fuld børnecheck.

Jeg vil også gerne sige, at der kommer et ændringsforslag til det her lovforslag på baggrund af de drøftelser, vi har haft, og på baggrund af høringsvarene fra bl.a. Dansk Flygtningehjælp, så de, der har ophold efter § 9 b i udlændingeloven, også omfattes, dvs. dem, der er her på humanitært ophold.

Når vi har valgt at gøre det på den her måde, er det jo, som fru Maja Panduro sagde, fordi det her i vid udstrækning er børnenes finanslov. Det er her, vi går ind og siger: Det er sådan set lidt ligegyldigt, hvorfor du er her, eller hvem du er; hvis du er et barn og du er i Danmark, så koster skoletasker, madpakker og vinterstøvler det samme, og så hjælper vi til, at du kan få din hverdag til at fungere ved at hjælpe dine forældre. Jeg synes, det er en fantastisk ting, at vi på den måde kan sige, at vi ikke skeler til, hvem man er, men til den situation, man står i.

Der er også en del i lovforslagene, som drejer sig om tandpleje. Jeg synes, det er rigtig fornuftigt, at vi giver nogle af dem, der har en dårlig økonomi, og som derfor ender med at prioritere deres tandpleje væk, fordi det er noget af det, det er nemt at skære ned på, en ekstra hånd. Vi har haft en drøftelse af, hvor snittet skulle ligge, og vi har valgt at træffe den afgørelse, at det var en fornuftig ting at kigge på dem, der er på kontanthjælp og på kontanthjælpslignende ydelser, altså som er inde i det system, og som er unge.

Vi ved nemlig, at hvis man ikke fortsætter med at gå til tandlæge, efter at man er kommet ud af børne- og ungdomstandplejen, er der nogle, der først kommer tilbage, når det er alt, alt for sent. Derfor har vi brug for at sørge for, at den gode sundhedstilstand, som danske unge i dag heldigvis har, fordi de har en gratis skoletandlæge, ikke bliver ødelagt af, at man lige pludselig har en hel masse år, hvor man prioriterer tandlægen væk og falder helt ud af systemet, fordi man vil spare pengene.

Kl. 16:15

Vi ved også, at de, der er over 25 år, som nu også kan få bedre hjælp til tandplejen, hvis de er på kontanthjælp, er nogle af dem, der går og holder sig for munden, fordi de ikke vil vise, hvor dårlige tænderne er. Alle ved, hvor udstødt man kan blive, hvis man har en dårlig tandhygiejne, og hvor svært det kan være at komme ind på arbejdsmarkedet. Derfor er der sådan set rigtig god økonomi i at sørge for, at nogle af dem, der har den dårlige økonomi, og som også har de dårlige tænder, naturligvis får hjælp. Derfor har vi lavet det sådan, at man får store tilskud til sin tandpleje, hvis man er på de her ydelser.

I forhold til L 85 og huslejerestancer har der været noget polemik og især kritik fra Venstre af, at vi gør noget, når der kommer en SFI-rapport, for hvorfor kan vi ikke vente på den? Fru Maja Panduro svarede, at det kan vi ikke, fordi der er mennesker, der bliver sat på gaden, og derfor bliver vi nødt til at gøre noget. Jeg vil gerne sige, at

det, vi gør med L 85, er noget, kommunerne har spurgt om i lang tid. Det er noget, som i den grad er efterspurgt, og som folk er så glade for at der nu bliver mulighed for.

Det betyder nemlig, at kommunen i en situation, hvor man har en familie eller en enlig, som man skal til at sætte på gaden, kan gå ind med den ekstraordinære hjælp, der skal til, for at undgå, at den udsættelse bliver til noget. Det er en god idé for den børnefamilie, der ellers skulle pakke alle tingene sammen og sættes på gaden. Det er også en god idé for vores økonomi, for det er rigtig, rigtig dyrt at sætte folk ud af deres bolig og skulle flytte dem rundt. Så det her er altså en løsning, som er rigtig god både for den enkelte og for samfundøkonomien.

Afslutningsvis vil jeg sige, at jeg naturligvis er indstillet på at indgå konstruktivt i udvalgsarbejdet. Lovforslagene her omfatter jo mange forskellige elementer, og det vil glæde mig, hvis der både vil være yderligere opklarende spørgsmål eller yderligere debatter. Jeg synes, det er en fantastisk pakke og en fantastisk aftale, vi har lavet med Enhedslisten, men alle er selvfølgelig velkomne til at stemme for.

Kl. 16:17

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Der er et par korte bemærkninger. Fru Karin Nødgaard først.

Kl. 16:17

Karin Nødgaard (DF):

Tak. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at vende tilbage til noget af det, som jeg spurgte Enhedslistens ordfører om. Ministeren var også selv lidt inde på det med de famøse vinterstøvler osv., som jeg også godt vil vende tilbage til. Altså, jeg har meget svært ved at se, at man skaber den her lighed, som ministeren åbenbart så gerne vil have. Vi ved, at de kvinder, der selvvalgt får børn som enlige forsørgere, som enlige adoptanter, er ressourcestærke i forhold til så mange andre – og så får de noget ekstra. Jeg kan simpelt hen ikke se, hvordan det hænger sammen, at man er socialdemokrat og så har den indstilling.

Jeg synes, vi har så mange andre områder i vores socialpolitik, man kunne se på, og det er derfor, jeg også i min tale var inde på det her omkring satspuljen. Det er korrekt, som ministeren siger, at vi har lavet en tilsynsreform, at vi har lavet en overgrebspakke osv., men der er masser af andre gode ting, som vi godt kunne have bevilget penge til. Og jeg synes, det er en forkert prioritering – jeg ved godt, at ministeren er uenig med mig i det, men jeg kan bare ikke følge det, når man er socialdemokrat og har den holdning til det her. Er man blevet presset af Enhedslisten lige på det her område?

Kl. 16:18

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Ministeren, værsgo.

Kl. 16:18

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Nej, vi er bestemt ikke blevet presset til det her. Vi har glædet os til, at vi fik mulighed for at indfri det, som vi skrev i vores regeringsgrundlag, nemlig at vi gerne vil have ligestilling på det her område. Så det har vi sådan set gået rundt og glædet os til at vi kunne få opfyldt.

Jeg kan ikke forstå kritikken af eller tvivlen i forhold til, at man som socialdemokrat kan gå ind for det her. Man kan faktisk ikke gå ind for det modsatte, for lige nu er der altså en forskelsbehandling af børn, og det går vi som socialdemokrater ikke ind for. Der kigger vi på, at de børn, som vi har i vores samfund, skal have lige muligheder. Og der har vi altså i dag diskrimineret nogle.

Jeg vil også sige i forhold til de kvinder, som har fået at vide, at fordi de har valgt at adoptere i stedet for at være blevet enlige forsørgere på en anden måde, så må de selv om det: De påtager sig et ansvar, de hjælper et barn, og de vil gerne stille sig til rådighed for at være den trygge base, som et barn har brug for. Og så synes jeg, det er en mærkelig tak, vi kvitterer med som samfund, når vi siger: Så er det også dit eget ansvar. Jeg synes da, det er fint, at den her forskelsbehandling holder op.

Kl. 16:19

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. En kort bemærkning fra fru Karin Nødgaard.

Kl. 16:19

Karin Nødgaard (DF):

Jeg tror, at hvis man spurgte den enlige mor med to børn, ville hun nok ikke sige, at det her var ligestilling.

Nu er det lidt beklageligt, at vi sambehandler to forslag, hvor hvert forslag har rigtig mange elementer, for vi har jo kun mulighed for at stille to spørgsmål, så vi må gøre det hele skriftligt efterfølgende.

Jeg vil gerne vende mig til det andet forslag om tandpleje. Der kunne jeg egentlig godt tænke mig at høre ministeren, om man har kigget på nogle andre grupper, som kunne have været med. Jeg var i min tale også inde på pensionister, som for nogles vedkommende har meget, meget lidt at rutte med og derfor faktisk også har behov for den her støtte. Jeg vil også gerne stille ministeren et spørgsmål om folk, der er på kontanthjælp. Hvis man tager et par på kontanthjælp, som får boligydelse, og som får friplads til institutioner og sådan noget, har de egentlig ikke mere end et par, som går på arbejde hver dag, men til mindstelønnen?

Kl. 16:20

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ministeren.

Kl. 16:20

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

I forhold til den tidligere replik om den enlige mor vil jeg gerne sige, at den enlige mor faktisk er noget, vi tænker meget på i regeringen, og det er en situation, tror jeg, som alle godt kan forstå er svær, altså at hvis man er alene om det ansvar, det er at tage sig af sine børn, så er det rigtig svært. Det er svært økonomisk, og det er svært i det hele taget.

Noget af det, vi gjorde med skatteaftalen, var jo bl.a. at sørge for, at hvis man er enlig, får man et større fradrag, og det vil sige, at man får en væsentlig større udbetaling af sin løn, fordi vi lige præcis anerkender, at for dem, der er enlige, er det ekstra svært. Og det er ekstra godt, når de også bidrager og er på arbejdsmarkedet. Det var i forhold til de enlige.

I forhold til tanddelen vil jeg sige, at man jo kunne have valgt at lægge snittet mange forskellige steder, men vi har valgt at lægge det her ud fra det rationale, som vi – som jeg sagde indledningsvis – har drøftet: Hvordan sørger vi for, at de unge mennesker, som jo heldigvis kommer igennem børnetandplejen, og som har en god tandsundhed, ikke falder helt igennem? Og der har vi lavet den model, som vi har gjort, samtidig med at vi har sagt, at for dem, der er over 25 år, har vi i stedet for at lave en eller anden bureaukratisk model, hvor man skal have godkendt, hvilket tandarbejde man skal have lavet, i kommunen, nu gjort det muligt at få et tilskud, som er så stort, at de vil prioritere – det ved vi – at få lavet tænderne, hvis der er knas med dem. Og det sker, uden at det er en bureaukratisk løsning.

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak for det. Så er det fru Louise Schack Elholm fra Venstre, værsgo.
Kl. 16:22

Louise Schack Elholm (V):

Vi har jo ikke så meget spørgetid her, fordi forslagene er blevet behandlet sammen, så jeg vil prøve på at gøre det hurtigt. Og så håber jeg, at ministeren vil svare på alle mine spørgsmål, for jeg er nødt til at presse dem sammen.

Det første spørgsmål handler om det her med, at ministeren siger, at det er, fordi man skal hjælpe folk, der har dårlig økonomi, så de har råd til tandpleje. Men hvis man gerne vil hjælpe folk med dårlig økonomi, hvorfor har man så ikke sagt, at det skal være folk med en indkomst på under et eller andet. For vi ved jo, at der er mange, der går på arbejde og har en lønindkomst, som er mindre end kontant-hjælp, og de har jo så ikke ret til det her tandplejetilskud. Så jeg synes, det er inkonsistent, hvad ministeren siger, for det er jo ikke afhængigt af indkomsten. Det er afhængigt af, om man er på offentlig overførsel, og det giver et mindre incitament til at arbejde, for nu får man endnu en ydelse, når man er på offentlig overførsel, i forhold til hvis man har et lavtlønnet job. Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål handler om udsættelser, om man kan vente på rapporten. Den kommer jo, dagen efter at vi skal vedtage det her lovforslag. Der kommer rapporten fra SFI med resultaterne, og det er en længe ventet undersøgelse, som jeg er rigtig spændt på. Derfor havde jeg håbet, at man ville have ventet, så man rent faktisk kunne lave nogle ting, som man var sikker på ville virke.

Kl. 16:23

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Ministeren.

Kl. 16:23

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

For at tage det sidste først vil jeg sige, at vi allerede ved rigtig meget om, hvad der virker. Det virker at forebygge, det virker at hjælpe med gældsrådgivning, og det virker at lave aftaler med folk, hvis de ikke selv kan styre deres økonomi, om, at man kan hjælpe dem med at administrere, at eksempelvis huslejen bliver betalt; det hjælper på en hel masse ting. Og derfor kan man jo også sige, at den indsats, som vi har sat i gang, og som jo kun har haft tid til at virke i et års tid, siden regeringen kom til, allerede har betydet, at for første gang i rigtig mange år ser vi et fald i antallet af familier, der bliver sat på gaden. Det synes jeg er rigtig fantastisk.

Der er rigtig mange kommuner, som har efterspurgt andre løsninger og andre muligheder, og det synes jeg er ganske fremragende, nemlig at en af de ting, som man har efterspurgt, eksempelvis om man ikke godt kan få lov at gå ind og betale huslejen, rent faktisk også kom til at kunne lade sig gøre.

Vi har i satspuljekredsen haft frivillig gældsrådgivning, og man har tidligere, også under den tidligere regering, arbejdet med de her dagsordener, og det er jo frugterne af de arbejder, vi alt i alt ser nu. Det synes jeg er rigtig fantastisk.

Kl. 16:24

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Fru Louise Schack Elholm.

Kl. 16:24

Louise Schack Elholm (V):

Der er ingen tvivl om, at vi har taget nogle gode initiativer. Den fremskudte gældsrådgivning, som også var en del af finansloven sidste år, var jo noget, som VK-regeringen kom med til at starte med,

og var med i vores finanslov, og det var også med i vores finanslovsforslag for 2011. Vi sætter pris på, at den nuværende regering har videreført det, for vi mener, det er noget af det, der virker.

Men det virker jo absurd, at vi skal vedtage en lovgivning om, hvad vi skal gøre i forhold til udsættelse af lejere, dagen før SFI kommer med deres store rapport. Det ville jo have været skønnere, at vi lige kunne have haft tålmodigheden til at vente den dag ekstra og så lige høre, hvad det egentlig er, de siger betyder noget, altså hvad det er, der kan hjælpe, og så kunne have sikret, at vi var kommet med en samlet pakke, som gav mening. Det er ikke ensbetydende med, at man ikke skulle have gjort noget sidste år, men nu er det én dag, vi snakker om, én dag, fra vi vedtager det her, og så til forslaget kommer.

Tidligere sagde fru Maja Panduro: Jamen vi kan ikke vente, for folk bliver sat ud. Men så vil jeg bare lige huske regeringen på, at det faktisk var Socialdemokraterne, der, sidste gang vi lavede en pakke, oven på den sidste rapport fra SFI, fik udsat ikrafttrædelsesdatoen med 2 måneder, fordi man ikke ville afgive betænkning. Så jeg vil sige, at det har man i hvert fald ikke tidligere haft et problem med. Jeg synes godt, man kunne have ventet en ekstra dag, til man havde fået en rapport.

Kl. 16:25

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak, og ministeren.

Kl. 16:25

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Det er vi så bare ikke enige i, for vi vil gerne forhindre så mange familier som overhovedet muligt i at blive sat på gaden. Og det kommer ikke til at gøre nogen forskel, i forhold til når den SFI-rapport kommer. Vi vil stadig væk synes, det er en god idé, at man kan gå ind og hjælpe folk med at betale deres husleje, hvis man dermed kan forhindre, at de bliver sat på gaden.

Vi har i øvrigt en aftale også med Enhedslisten om, at når SFI-rapporten kommer, sætter vi os sammen og drøfter, om der er yderligere, vi kan gøre, for vi har jo ikke udtømt den her dagsorden. Men det er et skridt på vejen – og et skridt på vejen, som forhåbentlig vil føre til, at endnu færre børnefamilier sættes på gaden.

Kl. 16:26

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Så er det hr. Joachim B. Olsen, værsgo.

Kl. 16:26

Joachim B. Olsen (LA):

SFI har for nogle år siden lavet en rapport, som også omhandlede det her emne. I den rapport står der bl.a., at 77 pct. af dem, der bliver sat på gaden, angiver, at de har svært ved at administrere deres økonomi. Det er ikke et spørgsmål om, om man har penge nok. Det er et spørgsmål om, at man har svært ved at administrere sin økonomi. 75 pct. siger, at de havde gæld på udsættelsestidspunktet. De har altså brugt flere penge, end de har. 18,6 pct. af dem, som har forholdt sig til begået kriminalitet, angiver, at kriminalitet er en årsag til, at de bliver sat på gaden. 37 pct. af lejere med anden etnisk baggrund, der bliver sat ud, angiver kriminalitet som grunden til, at de bliver sat på gaden.

Mit spørgsmål er: Hvad er ideen med at betale folk flere penge, altså at man betaler folks husleje, når størstedelen angiver, at det er, fordi de har svært ved at administrere deres økonomi, at de bliver sat på gaden? Vil ministeren ikke mene, at det skaber en meget skæv incitamentsstruktur? Lad være med at betale dine regninger, vær dårlig til at administrere din økonomi, så kommer kommunen og betaler din husleje.

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):
Tak. Så er det ministeren, værsgo.

Kl. 16:27 være, at de selv er skyld i det, men det er da et problem alligevel, og jeg synes, vi skal gøre, hvad vi kan, for at undgå det. Jeg synes, vi skal gøre, hvad vi kan, for at få hjulpet folk til, at det ikke er en situation, de bringer sig i.

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Det kommer næsten til at lyde, som om at det med, at man skal pakke sine ting ned i gennemsigtige affaldssække med kort frist, alle bamserne, alt børnetøjet, huske at få det hele puttet ned i sækkene og blive sat på gaden, mens kongens foged står uden for og venter, er noget, folk vælger til, fordi det er sjovt – at man for sjov står nede på gaden med børnene i hånden og skal finde ud af, hvor man nu skal gå hen. Det tror jeg ikke er en situation, der er nogen forældre eller andre, der har lyst til at opleve.

Derfor handler det jo om at hjælpe folk. Og når folk angiver, at de ikke kan styre deres økonomi, så vil jeg sige, at alle, der har set Luksusfælden eller andre programmer, jo kan se, hvor svært det kan være for folk, også folk, som har gode indtægter, at lære, hvordan man håndterer det. Derfor har vi bl.a. frivillig gældsrådgivning. Derfor har vi bl.a. enormt fokus på, hvordan vi lærer folk at administrere deres penge, for det er da ikke meningen, at der er nogen, der skal sættes på gaden.

Det, der bare er situationen, når vi lige præcis taler om udsættelser, er altså, at det ikke kun handler om, at det er et eller andet teoretisk med, at folk ikke kan betale deres regninger. De bliver sat på gaden, og det er kommunen, der ender med at skulle samle den ekstraregning op, der ville være. Derfor er det også dårligt for samfundsøkonomien, ikke kun dårligt for den enkelte.

Kl. 16:27

Kl. 16:28

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Der er en ny kort bemærkning fra hr. Joachim B. Olsen.

Kl. 16:28

Joachim B. Olsen (LA):

Så ministeren kan ikke se, at der er en skæv incitamentsstruktur, når folk selv angiver, at det ikke er et spørgsmål om penge, men at det er et spørgsmål om, at de har gæld, og at de er dårlige til at styre deres økonomi. Og så på et eller andet tidspunkt kan de ikke betale deres regninger, og – vupti – så kan kommunen komme og betale regningerne. Hvordan forbedrer det folks evne til at styre den økonomi, de allerede har? Hvorfor tager man ikke nogle andre redskaber i brug? Hvorfor siger man ikke, at over for de mest socialt udsatte, dem, der har sociale problemer, er det kommunen, der som det første, inden de får forudbetalt noget, betaler huslejen? De andre initiativer er jo ting, der koster penge, og det er initiativer, som skaber en dårligere incitamentsstruktur. Lad være med at komme med et eller andet om børneposer og tøj og alt muligt andet. Der er ikke nogen, der her har nogle problemer med at sige, at det er svært at blive sat på gaden.

Her handler det om, hvorfor folk bliver sat på gaden. Og er løsningen, når det handler om ikke at kunne styre økonomi, at man så betaler folk flere penge, altså at kommunen så tager regningen?

Kl. 16:29

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak. Ministeren.

Kl. 16:29

Social- og integrationsministeren (Karen Hækkerup):

Jamen det koster sådan set penge for en kommune, hvis man igen og igen skal være med til at få placeret nogle, som er blevet sat på gaden. Det er en stor udgift for kommunerne. Det synes jeg da er et stort samfundsproblem. Men jeg synes, det er lige så alvorligt et problem for de børnefamilier, der bliver sat på gaden. Det kan jo godt

Jeg er enig i, at det er en rigtig god idé, at folk, når de ikke kan finde ud af at styre deres økonomi, kan få hjælp, og at man kan sørge for, at eksempelvis deres husleje bliver betalt, før de får resten af deres rådighedsbeløb. Det kan man også godt inden for de forskellige ordninger lave frivillige aftaler om, og det er noget, som er rigtig fint at kunne. Men det her handler jo også om folk, som er i lønnet arbejde, og som ikke kun er på en eller anden form for overførsel. De kan jo også lige pludselig stå i den situation. Og der kan det altså give god mening at sige til kommunen: Kan I forhindre en udsættelse, så har I nu et nyt redskab til at hjælpe. Jeg tror ikke, at der er nogen som helst, der spekulerer i det, for det her er en situation, der er rædselsfuld for dem, der står i den.

Kl. 16:31

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Tak til ministeren.

Det er slut. Der er ikke flere, der har bedt om ordet.

Jeg foreslår, lovforslagene henvises til Socialudvalget, og hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Kl. 16:31

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Pia Kjærsgaard):

Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes torsdag den 29. november 2012, kl. 10.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der fremgår af Folketingets hjemmeside.

Mødet er hævet. (Kl. 16:31).